

AŞK ve İHTİMA L L E R

Kristy Boyce

© HİMPOL

Çeviren: Aydan Yalçın

AŞKA ZAR AT...

Kimse müzikalleri Riley Harris kadar sevemeydi, öyle ki tek hayali Broadway'de yönetmen olmaktı. Ancak bahar gösterisi iptal edildiğinde, Riley gösteriyi yeniden sahneye koymanın bir yolunu bulmaya karar verdi. Fakat bu o kadar kolay olmayacaktı çünkü babasının oyun dükkânında çalışmak zorundaydı. Yani babası için ailesinden çok daha değerli olan yerde.

Bütün geleceği adını duyurmasına bağlıken kariyer imkânı olmayan bir işte çalışarak vakit kaybedemezdi. Böylece iş arkadaşı Nathan Wheeler'i –okuldan belli belirsiz tanıdığı dağınık saçlı, gözlüklü çocuğu– ona yardım etmeye ikna etti. Karşılığında o da Nathan'in hoşlandığı gamer kızı kıskandırmamasına yardım edecekti. Hem bu sayede eski sevgilisi Paul'e de ne kaçırdığını göstermiş olacaktı.

Çok geçmeden Nathan ile Riley "sevgili" oldu ve insanlar da buna inanmışa benziyordu. Fakat aldatmacayı sürdürmek için Riley'nin Nathan'in *role play* oyununa katılması gerekti. Riley, oyunun aslında eğlenceli olduğunu fark ettiğinde çok şaşırdı. Daha da şaşırtıcı olansa Nathan'la flört etmenin düşündüğü kadar oyunculuk gerektirmemesiydi...

Kapak resmi © Liz Parker, 2024
Kapak tasarımı: Candy Pivnick

● www.olimposdukkan.com
@ /olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
X /olimposyayin

Aşk ve İhtimaller

Kristy Boyce

Orijinal Adı: Dungeons and Drama

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2024, Kristy Boyce

Çeviren: Aydan Yalçın

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Tuğçe Teker

Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8729-47-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkkan.com * info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM

Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi

No:15/43 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 82565

Kristy Boyce

AŞK ve İHTİMA L L E R

ÇEVİREN

Aydan Yalçın

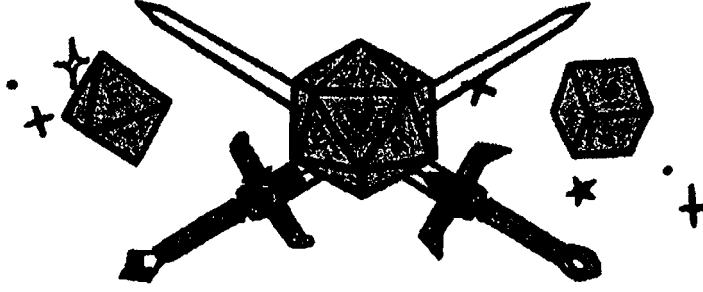
Düzenleme

Ny.ozlem

MIKE, BU SENİN İÇİN.

Birinci Bölüm

Annemle babamın onca ceza arasından tutup bunu seçtiğine inanamıyordum.

“Riley,” dedi annem SUV’nin sürücü koltuğundan, “bugün surat asmanı istemiyorum. Bu işi başına sen açtın. Anlaşmamızın bir maddesi de düzgün davranışlar sergileyeceğini kabul etmendi, unutma.”

Koltuğuma iyice gömüldüm. En yakın arkadaşım Hoshiko’yla birlikte, tam da bu koltuklarda geçirdiğimiz anılar zihnimde hâlâ capcanlıydı. Daha birkaç gün önce *Waitress*’ın Broadway kaydını son ses açmış, gülüşerek oyuncular gösteriden sonra imza dağıtır mı diye tartışıyorduk. Ama şimdi...

“Anne, bu kararı tekrar düşünemez miyiz?” dedim.

“Hayır,” dedi göz ucuyla bana bakıp tekrar yola dönerek. “Cuma gecesi yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu hâlâ anlamıyorsun bence. Böyle bir şeyden sonra seni evde tek başına bırakabileceğimizi mi zannediyorsun?”

Tamam, kabul ediyorum, annem şehir dışındayken arabasını izinsiz almak pek *akıllıca* değildi. Gece gece Hoshiko’yla birlikte ta Columbus’a kadar gitmiştik. Üstelik ehliyetim bile

yoktu. Ama ne polis tarafından durdurulmuştuk ne de bir kazaya karışmıştık! Hatta daha hızlı sürseydim annemden önce eve varabilirdim ve şu anda bu azarları işitiyor olmazdım. Ama elbette bu argümanı öne sürmeyecektim.

“Gerçekten babamın *dükkânında* çalışmamı mı istiyorsun?” diye fısıldadım.

Annem dudaklarını birbirine bastırdı, sanki anlayış göstermek istiyordu da kendini tutuyordu. “Ben okul çıkışı seninle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğumdan baban öğleden sonralarını onunla geçirmeni teklif etti. Dükkânına bu kadar düşkün olması benim suçum değil.”

Annemin babamın dükkânından söz ederken takındığı sert ton içimdeki öfkeyi daha da körükledi. Annem o dükkândan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Zaten boşanmalarının başlıca nedenlerinden biri de orasıydı. Ben de hep annemin tarafını tutmuştum. Ceza olarak beni orada çalıştırmayı kabul edeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Tiyatro sevgimin, mantığımın –ve trafik kurallarının– önüne geçmesini anlayışla karşılayacağını düşünmüştüm. Söz konusu Sara Bareilles olunca sınır tanıyamayacağımı biliyordu.

Tam konuşmak üzereydim ki dükkânın otoparkına girince sustum. İkimiz de bir an durup dükkâna baktık. Mavi gökyüzüne ve güneşli eylül havasına rağmen pek de iç açıcı bir manzara değildi. Babamın dükkânı Ohio kırsalındaki Scottsville’de, epey köhne bir çarşının içindeydi. Yan tarafta bir pizzacı vardı ama diğer dükkânların çoğu kapanmış gibiydi; tabelalardaki harfler bile yerinden düşmüştü. Bu manzara moralimi iyice bozdu.

“Baban bekliyor,” dedi annem.

Babam beş yıl önce burayı ilk kez gözüne kestirdiği gün önünden geçtiğimizden beri bu otoparka adım atmamıştım. O zamanlar hâlâ evliydim. Ayaklarım betona değer değmez içime kapkara, insanın göğsünü sıkıştıran bir his çöktü.

Annem arabadan indiğinde babam ona, “Shannon,” diyerek başıyla selam verdi.

Annem de başını selamlarcasına salladı ama gerektiğinden daha mesafeli duruyordu. “Merhaba, Joel,” dedi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Annem her zamanki gibi şıktı; sarı saçlarını ensesinde toplamış, bol paça bir pantolon ve topuklu ayakkabı giymişti. Babamsa üzerine oturmayan bir kot pantolonla üstünde tek boynuzlu ata binen Deadpool’un olduğı bir tişört giymişti. En başta nasıl bir araya geldiklerini anlamıyordum, tarzlarını geçtim neredeyse hiç ortak yönleri yoktu.

“Balkabağım nasıl bakalım?” dedi babam, bana özel o geniş gülümsemesiyle.

Tereddütle yürüyüp ona sarıldım. “Merhaba, baba.”

“Sword and Board Games’in yeni çalışanı olarak ilk gününe hazır mısınız?”

Sanki önümüzdeki sekiz haftayı burada “denetimli ceza” olarak çalışarak, ders dışı etkinliklerden ve arkadaşlarımdan menedilmiş hâlde geçirmeye değil de onunla yaz kampına katılmaya geliyormuşum gibi bu fikri çok heyecanlı buluyordu. Benimse elimden yüzümü buruşturup çatlamış beton kaldırıma bakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

“Gerçekten emin misin?” diye sordu annem babama ve paslı bir kaşıkla hapisten kaçmaya çalışan bir mahkûmmuşum gibi çenesiyle beni işaret etti.

“Yıllardır Riley’yi buraya getirmeye çalışıyorum. Bugünleri görmek için sabıka kaydına gerek kalmamasını umardım ama elden ne gelir,” dedi.

İnledim. “Tamam ama son kez söylüyorum, ben annemin arabasını *çalmadım!* Sadece... bir akşamlığına ödünç aldım. Eğlence amaçlıydı, hani araba kaçırma değildi yani.”

“Bundan emin misin?” dedi babam kaşını kaldırarak.

Evet, aslında emindim. Otoyola çıkıp gösteriye doğru yola koyulduğumuzda Hoshiko buna ne dendiğini Google’da aratmıştı.

“Önümüzdeki iki ay boyunca öyle eğlenceli şeyler yapmayı falan bekleme, genç hanım,” dedi annem başını sallayarak. “Ne eğlence ne de başka bir şey.”

“Bunu bir nevi nimet gibi görmeye çalışıyorum,” dedi babam, anneme değil de bana bakarak. Neredeyse hiç göz göze gelmiyorlardı. “Kızım la kaliteli vakit geçirme fırsatı. Buradayken ilgi alanları da çeşitlenmiş olur.”

İç geçirdim, omuzlarım düştü. Bir yanım şu çatlamış kaldırıma, sigara izmaritleriyle buruşturulmuş kâğıtların yanına çöküp onlara bu fikirlerinden dönmeleri için yalvarmak istiyordu ama dilimi tuttum. Mantıklı yanım, daha beter bir ceza alabileceğimin farkındaydı. İşin kötüsü, ne babam la daha fazla zaman geçirmek istiyordum ne de onun oyun dükkânında çalışmak. Son beş yıldır iki haftada bir hafta sonunu onun daire sinde televizyon izleyip dondurulmuş pizza yiyerek geçirmişt im ama doğru dürüst konuşmamış tık. Benim için aramızdaki tek bağ bundan ibaretti. O, dükkân ını annem le bana tercih ettiğinde taraf ını çoktan belli etmişti. Hem pastam dursun hem karnım doysun diyemezdi. Ama bu tartışma çoktan bitmişti.

“Şey...” dedi annem hafifçe yerinde sallanarak. “İlk vardıyan güzel geçer umarım. Dokuzda gelip seni alırım.”

Babamın peşinden dükkâna doğru yürürken duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalış tım. Sonuçta sekiz hafta dediğ iniz neydi ki, göz açıp kapayana kadar geç erdi. Neyse ki lisemizin her yıl sahnelediğ i bahar müzikalinin hazırlıkları sonbaharın sonuna kadar başlamayacaktı, yani –önümüzdeki birkaç ay boyunca uslu durup güvenlerini yeniden kazanırsam– Starbucks “Pumpking Spice Latte” satmayı bırakmadan önce gösterinin öğrenci yönetmeni olarak yerimi almaya hazır olurdum.

Babam yüksek sesle, “İşte geldik!” deyince yerimden sıçradım.

Omzunun üzerinden içeri baktım. Dükkân sessiz ve durgundu ama beklediğ imden büyüktü. Dışarıdan küçük ve köhne görünse de iç i şaşırtıcı derecede genişti... ya da eşyalar la tıka

basa dolu olmasaydı öyle olurdu. Sol tarafta, yükseltilmiş bir platformun üzerine kurulmuş uzun bir kasa bölümü vardı, herhâlde çalışanlar tüm alanı görebilsin diye öyle yapmışlardı. Geri kalan kısmın çoğu ahşap raflarla doluydu. Estetikten eser yoktu, o rafları babam bizzat kendi elleriyle montelemiş olabilirdi. Bazı oyunları az çok biliyordum; Warhammer mesela, babamın evinde görmüştüm. Yığınla Dungeons & Dragons kılavuzu ve minyatür figürü vardı; Pokémon ve Magic kartlarıyla dolu kutular da cabasıydı. Babamın toplamaya bayıldığı masaüstü oyun figürleri için her renkten fırça ve boyanın sergilendiği raflar da gözümünden kaçmamıştı.

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Babam yıllardır beni bu dükkâna getirmeye çalışıyordu. Oyunlara takıntılıydı, ister kutu oyunları ister role play oyunları ya da video oyunları olsun, hiç fark etmiyordu. Noel zamanı bir tur Monopoly oynamak benim için sorun olmazdı ama oyunlara olan ilgim bundan ibaretti. Yıllar içinde bu durum hem babam hem benim için hayal kırıklığına dönüşmüştü.

Babam bana dükkânı gezdirirken her ürünü tek tek gösterip açıklıyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Bunca şeyi nasıl öğrenecektim? Ya biri gelip, “Bana yaşıma uygun bir kutu oyunu önerir misin?” diye sorarsa ne olacaktı? Sonuçta burası şekerci dükkânı değildi.

“Selam, Joel! Sence on iki yaşındaki bir çocuk için hangisi daha iyi?” diye seslendi biri dükkânın diğer ucundan. Yirmilerin sonlarında zayıf bir adamdı. “Forbidden Island mı yoksa Ticket to Ride mi?” Daha önce hiç görmediğim iki kutu oyununu kaldırarak babamı yanına çağırdı. Yanında orta yaşlı bir kadın duruyordu ve onun yamacında da beş yaşını geçmeyen küçük bir oğlan vardı. Kadın da tıpkı benim gibi afallamış bir edayla raflara bakıyordu.

“Bir saniye, Riley,” dedi babam ve yanlarına doğru yürüdü. Ben de ellerimi ceplerime sokup peşinden gittim. “Eğer

iş birlikli oyunları seviyorsan Forbidden Island çok iyi,” diye anlatmaya başladı, “ama biraz daha rekabet arıyorsan ötekini öneririm.” Kadın başını onaylarcasına salladı ama yüzündeki ifadeyi biliyordum. Babam Warhammer 40K orduları hakkında ardı arkası kesilmeyen bilgiler sıraladığında benim yüzümde de aynı ifade belirliyordu.

“*İş birlikli* oyun derken ne kastettiniz?” diye sordu kadın.

Babamla genç adam kısaca bakiştılar. Babam açıklamaya başlarken kadın anlatılanlara öyle dalmıştı ki oğlunun elini bıraktı ve çocuk ortalıkta dolanmaya başladı. Çocuğun yanma gittim. Raflardaki ürünler dengesiz biçimde üst üste dizilmişti ve küçük bir çocuk çok kısa sürede ortalığı birbirine katabilirdi. Buradaki ilk günümde raf dizmekle uğraşmaya hiç niyetim yoktu.

“Pikachu!” diye bağırdı, kasanın üzerinde duran Pokémon kartlarına uzanarak.

Ona yaklaştım, ne yapmam gerektiğinden pek emin değildim ama bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Bana dik dik baktı. “Çok renklisin,” dedi.

Üzerime baktım. Bugünkü OOTD¹’im cesur sayılabilecek kıyafetlerimin yanından bile geçmiyordu. Son birkaç gün epey zor olduğundan daha çok rahatlığa yönelmiştim. Turuncu kotla kobalt mavisi fırfırlı gömlek giymiş, ayaklarıma da mor dama desenli, en sevdiğim Vans’larımı geçirmiştim ve iri takılar takmıştım. Tarzımın çoğu insanınkine benzemediğini biliyordum ama yıllar önce insanların fark edeceği kıyafetler giyeceğime dair bir karar vermiştim. Siyah, bej, ten rengi ya da lacivert bana göre değildi. Kalabalıklar arasmda kaybolup gitmekten hiç hoşlanmıyordum.

1 “Outfit of the day” yani “günün kombini” anlamında kullanılan bir kısaltma. -ç.n.

“Teşekkür ederim,” dedim, kartları işaret ederek. “Sen Pokémon oynuyor musun?”

“Hayır ama çizgi filmini izliyorum.”

Gülümseyip başımla onayladım. Ben de küçükken izledim. Hakiki bir gamerın kızı olarak büyüyünce bir sürü oyun evreniyle tanışmamak imkânsızdı zaten.

“Benim favorim hep Jigglypuff’tı,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Jigglypuff da ne?”

Şaşırmış gibi yaptım. “Tabii ki en tatlı Pokémon! Pembe, tombul ve şarkı söylemeyi çok sever ama her şarkı söylediğinde insanları uyutur. Sonra da sinirlenip yanaklarını şişirir.” Ağzı tıka basa dolu bir sincap gibi yanaklarımı şişirdim. Sonra ellerimle yanaklarıma vurarak nefesimi dışarı verdim. Küçükken babamla böyle yaptığımızı hatırlayınca kendi kendime gülümsedim. Güzel günlerdi.

Çocuk kıkırdayarak beni âna döndürdü. “Uyduruyorsun,” dedi.

Uydurmuyordum ama tartışmaya zaman kalmadan yine bir yerlere daldı. Kasada şeker dolu bir kâse olduğunu hatırladım.

“Şeker ister misin?” diye sordum.

Gözleri parladı. “Evet!”

“Affedersiniz, ona şeker verebilir miyim?” diye seslendim annesine.

Kadın minnetle başını aşağı yukarı salladı. “Harika olur.”

Çocuğu şeker kâsesine yönlendiriyordum ki bir anda arkamdan biri sıkıştırdıncı irkildim. Liseden tanıdığım Nathan Wheeler’dı. Siyah tişört ve kot pantolon giymişti, saçları defalarca eliyle karıştırmış gibi darmadağınktı. Kalın siyah çerçeveli gözlüğü burnundan kaydı kayacak gibi duruyordu. Ortaokuldan beri aynı okula gidiyorduk ama onu okul dışında pek sık görmezdim. Okul dışı faaliyetlere katıldığını sanmıyordum, özellikle benim zaman geçirdiğim müzik ya da tiyatro kulüplerine.

Kasadaki kutunun arkasından bir paket kart kapıp cebine attı. Ben ona bakarken göz göze geldik. Hiçbir şey olmamış gibi başıyla selam verip kâsedden bir şeker aldı.

“Meyan köklü olanı çok seviyorum,” dedikten sonra dükkânın arka tarafına gitti.

Donup kaldım. Gerçekten kasanın arkasına izinsiz geçip bir şey mi almıştı? Babama baktım, görüp görmediğini anlamaya çalıştım ama hâlâ müşteriyle ilgileniyordu. Daha ilk beş dakikamda birinin dükkândan bir şey çaldığına inanamıyordum.

“Bir saniye,” dedim küçük çocuğa ve babama doğru yürüdüm.

“Benim şekerim ne olacak?” diye seslendi çocuk.

“Ne?” dedim oğlana dönerek. Parmağıyla kâsedeki şekerleri gösteriyordu. “Aa, tabii.” Kâseyi alıp ona uzattım, bir gözüm babamdaydı, diğeriyle de Nathan dükkândan sıvıştı mı diye kontrol ediyordum.

O sırada babam kadın müşteriye kasaya geçmesini işaret etti, sonra beni dükkânın arka tarafındaki kapıya doğru çağırdı. İsteksizce peşinden gittim.

“Burası oyun salonu,” dedi ona yaklaştığımda. “Akşamları ve hafta sonları etkinlikler düzenlediğimiz yer. İnsanlar buraya gelip oyunları deniyor.” Geniş masalarla dolu açık bir alana girdik. Duvarda kocaman bir ejderha başı asılıydı. “Buranın müdavimi çok.” Başıyla iki adamın oturduğu köşeyi işaret etti.

“Sonunda yeni sevgili mi buldun yoksa?” diye seslendi adamlardan biri el sallayarak. Üzerinde Ohio State *sweatshirt*ü vardı, saçları seyreلمişti. Sözleri karşısında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

“Kendine gel, Fred. O benim kızım,” dedi babam.

“Buralarda yeni bir yüz görmek güzel. Bütün gün bu buruşuk suratla bakışıp duruyoruz,” dedi diğeri, masadaki arkadaşını işaret ederek. Adam ondan kısaydı ve eski bir Batman tişörtü giyyordu.

Babam kıkırdayıp sesini alçalttı. “Bunlar Fred ve Arthur. İkisi de emekli. Neredeyse her gün burada Flames of War oynuyorlar.”

Kafam o kadar karışmıştı ki başımı iki yana salladım. Bunca oyunun adını nasıl aklımda tutacaktım ben? Hele ki Nathan'ın yaptığı şey yüzünden dikkatim bu denli dağılmışken. Babamı şimdi mi uyarsam yoksa müşteriler gittikten sonra mı söylesem bilemedim.

“Bu, savaş sahnelerini yeniden canlandırdıkları bir masa oyunu,” diye açıkladı babam, içinde bulunduğum ikilemden tamamen habersizdi. Belli ki bunca zaman uzak durduktan sonra nihayet dükkânını bana gösterebileceği için fazlasıyla heyecanlanmıştı. “Şahsen favorim değil. Ben işin içinde biraz da fantezi olmasını severim. Her neyse, masa oyunları arka tarafta. Bir de küçük bir atıştırmalık köşemiz var. Herkesin yediğini içtiğini kasaya bıraktığı bir güven sistemi işliyor burada.” Arka duvar boyunca dizilmiş ağzı açık cips ve şekerleme kolilerini, bir de içecek dolu soğutucuyu işaret etti; sonra dikkatini masanın etrafında toplanmış bir grup çocuğa çevirdi. “Bakın kim gelmiş. Nathan, bir saniye buraya gelir misin?”

Gözlerim kocaman açıldı, kendi düşüncelerime o kadar gömülmüştüm ki onu fark etmemiştim bile.

Nathan yanımıza geldi. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda ne kelime!” dedi babam, çocuğun omzuna dostça bir şaplak atarak. “Riley de artık bizimle çalışacak.” Sonra bana döndü. “Nathan’ı okuldan tanıyorsundur zaten, değil mi?”

Ağzım aralandı ve bakışlarım babamla Nathan arasında gidip geldi. Eyvah. Bu iş iyice karışmıştı. Babam dükkândan bir şeyler aşırın bu kendini bilmez çocukla samimiydi ve şimdi olanları ona anlatmak *bana* mı düşecekti?

Gözlerimi kısarak Nathan’a baktım. Hiçbir şey olmamış gibi babamın yanında sakince duruyordu. Babamla aramızda ne olursa olsun, mallarının göz göre göre çalınmasına ve iş yerinin baltalanmasına seyirci kalamazdım.

“Şey, aslında benim Curtis’le son gelen Warhammer siparişi hakkında konuşmam gerekiyor,” dedi babam. “Nathan, belki Riley’ye ortama alışmasında yardımcı olursun, ha?”

Cümlesini bitirir bitirmez yürüyüp gitti. Nathan memnun bir ifadeyle yerinde dururken ben elimi kalçama koyup, “Bak, şu an babamla aranızın nasıl olduğunu bilmiyorum ama o aldığı şeyi hemen yerine koyarsan belki ona söylemem.”

Nathan gözlüğünün ardından yavaşça gözlerini kırıştırdı, arkadaşlarının oyun oynadığı masaya baktıktan sonra cebini yokladı. “Hımm, bu hâlâ bende. İşini görür mü?” deyip lollipopun kâğıdını uzattı.

“Çok komiksin. Kasadaki kartlardan bahsettiğimi bal gibi de biliyorsun.”

Kahkahayı bastı. Bu tavrı beni odanın öbür ucundaki Fred’le Arthur’un oynadığı minyatür modellerden biri kadar küçük hissettirmeseydi başını geriye atarak gülüşünü sevebilirdim.

“Yok artık,” dedi sonra. “Benimle tek bir kelime bile konuşmadan ne garip çıkarımlara vardın sen öyle. Burada çalıştığımı biliyorsun, değil mi? O kartları kendi paramla aldım. Sence gerçekten dükkânın ortasında kart çaldıktan sonra *burada kalırmıydım?* Sen benim ne tür bir hırsız olduğumu düşünüyorsun?”

“Ben... yani...” Burada mı *çalışıyordun?* Panikle etrafı tarayarak beni bu muhabbetten kurtaracak bir şey aradım. “Berbat bir hırsız olduğunu?”

“Bu gezegendeki en kötü hırsız.”

Son kalan gurur kırıntılarımla toplayıp parmağımla onu işaret ettim. “Dur bir dakika, olayı bana çevirme. Neler olup bittiğini nereden bilebilirdim? Para çıkardığını görmedim. İçeri girdim ve iki dakika sonra da senin tek kelime etmeden tezgâhın arkasına geçip bir şey aldığını gördüm!”

İtirazımı, açıklamaya bile değmezmiş gibi bir el hareketiyle geçiştirdi. “Joel artık dükkâna geleceğini söyledi. Lütfen bu,

burada * alışacağın* anlamına gelmesin, beş dakikalığına uğrayıp sonra sonsuza dek gideceğim de,” dedi.

“Yeni  alışma arkadaşına merhaba de,” dedim inadına sırtıp ellerimi iki yana  arak.

“Ciddi misin? En azından bilgisayar oyunları oynuyor-sundur, değil mi? Ya da kutu oyunları, masa oyunları, kart oyunları, herhangi bir şey?”

“Yok,” dedim.

 nledi. “Of ama ya, yine onlardan biri. Tabii ki oynamı-yorsun.”

“Pardon?”

“Bir oyun dükkânında çalışıp da oyun oynamamazlık ede-mezsın. Daha da kötüsü, oyunlardan *tiksinemezsin*,” dedi.

“Tiksinmiyorum,” dedim.

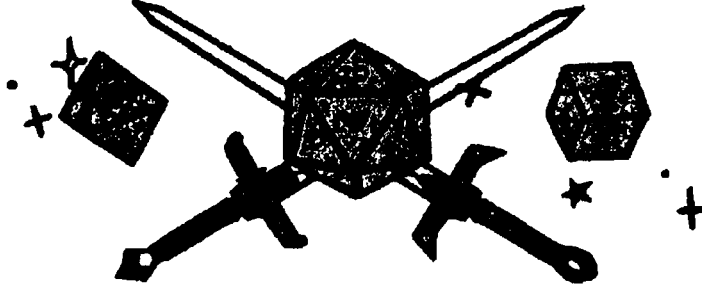
Ama ses tonum beni ele vermişti. Aslında mesele oyunlar değildi. Bu tarz şeylerin eğlenceli olabileceğini kabul ediyordum. Yoksa babam küçük dairesinin kirasını karşılayamazdı zaten. Ama bu dükkânı düşündüğümde aklıma hep annemle babamın boşanması geliyordu. Belki bir zamanlar mutluydular ama benim hatırladığım, babamın bu dükkânı   ma fikrine kafayı takması ve masrafları karşılayacak parası ve zamanı olmadığından annemin onu bundan vazgeçirmek için dil döküp durmasıydı. Oysa öncesinde babamın gayet iyi bir bilişim işi vardı. Ama o, kafayı bu fikirle öyle bir bozmuştu ki sonunda araları  ııldı. Hep babamın oyun içlerinden vazgeçmesini dile-dim. Onun için ne kadar önemli olabilirdi ki? Annemden daha mı önemliydi? Benden daha mı önemliydi? Cevap çok netti.

Başımı meydan okurcasına kaldırdım. “Benim tarzım de-đil. Sanırım bu huy babamdan bana geçmemiş.”

“Harika. Birlikte çalışacağımız için inanılmaz heyecan-landım şimdi.”

Nathan arkasını dönüp uzaklaşırken içimden dükkânın ka-pısını çarpıp çıkararak buradan gitmek ve trafiğe karışmak geldi.

İkinci Bölüm

Okula geri döndüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Annem telefonumu elimden alacak kadar ileri gitmediğinden pazar gecesini Hoshiko'ya dükkânda olan biten her şeyi anlatarak ve cezam bitene kadar birbirimizin evine gidip gelemeyeceğimizden dert yanarak geçirdim. Bu aptal ceza pazartesi günü koroda onun yanında oturduğum için daha da minnettar hissetmeme neden oldu.

“Çok üzgünüm, Riley,” dedi belki de yüzüncü kez. “Ne yapıp edip seni o gösteriye arabayla gitmekten vazgeçirmeliydim.”

Kaşımı kaldırdığımda güldü ve uzun balıksırtı örgüsünün uçlarıyla oynamaya başladı. Hoshiko, uzun siyah saçlarını örmekte ustaydı ve okula neredeyse her gün farklı bir örgüyle gelirdi. Tarzımız pek benzemiyordu, o çoğu zaman tayt ve geçmişte katıldığı sayısız dans ya da tiyatro kampından birinin tişörtünü giyerdi. Ama yaratıcılığımızı ifade etme biçimimizin kendimize has olmasını seviyordum.

Yaşananlar için kendini suçlamaması gerekiyordu. İkimiz de benim zaman zaman fevri kararlar verebildiğimi biliyorduk; Hoshiko'nun annesinin arabası bozulduğunda hiçbir şey ya da

hiç kimse beni annemin arabasını almaktan vazgeçirememiştir. Aylarca *Waitress*'ı canlı olarak izlemekten söz edip biletler için yüzlerce dolar harcadıktan sonra bu fırsatın parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin veremezdim. Açıkçası ailemle başımın derde girmesine ve dün Nathan'la yaşanan o berbat olaya rağmen yine olsa gözümü kırpmadan aynısını yapardım. Sonrasında aldığım imza ve başrol oyuncusunun lise tiyatrosundaki yönetmenliğim için bana şans dilemesi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Bu, rüyalarımın gerçeğe dönüşmesiydi.

“Yani iki ay boyunca çalışacaksın, öyle mi?” diye sordu Hoshiko iç çekerek. “Peki, müzikal başladığında bu işi bırakmana izin vereceklerinden emin misin?”

“Evet, kesinlikle. Müzikali hayatta kaçıramam,” dedim.

Hoshiko'nun omuzları gevşedi. “İyi. Sensiz yapmak istemiyorum.”

Bu dediği çok tatlıydı ama benim yüzümden müzikali kaçırmasına asla izin vermezdim. Hoshiko olağanüstü bir sanatçıydı. Ailesi ona ismini Japoncada *yıldız çocuk* anlamına geldiği için vermişti, bu da onun kişiliğine çok oturuyordu çünkü günün birinde kesinlikle bir yıldız olacaktı. Hatta dördüncü sınıftan beri en yakın arkadaşım olmasaydı muhtemelen kıskançlıktan çatlardım. Zekiydi, güzeldi, müthiş bir şarkıcıydı ve daha da ötesi iyi bir dansçıydı. Her hafta bale, caz ve tap dersleri alırdı, üstüne üstlük Broadway dansı dersleri bile almıştı.

“Bu yıl hangi müzikali seçeceklerini düşünüyorsun?” diye sordu koro odasının krem rengi duvarlarını çepeçevre saran müzikal afişlerini işaret ederek. On beş yıldan daha eskiydiler; en eskileri biraz sararmış, modası geçmiş görünüyordu.

“Bilmiyorum. Bayan Bordenkircher yokken kestirmek zor,” dedim. “Ama azıcık şansım varsa belki seçmelere yardım edebilirim.”

Hoshiko'yla iki yıldır lise müzikalindeydik ama tiyatroya olan sevgimiz dokuz yaşındayken bir yaz tiyatro kampında ta-

nıştığımız güne kadar uzanıyordu. Daha ilk anda onun neşesine kapılmıştım; yanında kendimi dizginlemek zorunda kalmamam da cabasıydı. İstedğim kadar abartılı davranabiliyordum, bu onu ne utandırıyor ne de rahatsız ediyordu. Kamptaki tek Japon-Amerikalı kız olmasının yanı sıra her performansın hakkından gelmesini izlemek, bana sahnede gerçekten özgüvenli olmanın ne demek olduğunu öğretmişti. O günden beri birbirimizin yanından hiç ayrılmamıştık.

Artık lise üçteydim ve hayalim müzikalimizin yönetmeni olmaktı. Gerçi asıl hayalim Tony Ödülü kazanan Broadway müzikallerinin sahne yönetmeni olmaktı ama herkes bir yerden başlamak zorundaydı. Ne yazık ki okulun yıllardır görev yapan koro ve müzikal yönetmeni emekli olmuştu, bu yüzden şimdi kendimi hiç tanımadığım yeni bir yönetmene baştan kanıtlamam gerekiyordu.

Sıralı oturaklarda oturduğum yerden kaşlarımı çatarak Bayan Sahnî'ye baktım. Piyanonun önünde oturmuş, ders başlamadan önce birkaç öğrenciyle gülüşüp sohbet ediyordu. Öğretmenlerin çoğundan daha şıktı, parıltılı takıları ve bilekte biten botları gözüme çarptı. Çok gençti, üniversiteden yeni mezun olmuştu. İleride çok popüler olacakmış gibi hissediyordum. Bu yılki yapım için ne kadar hevesli olduğumu ona söylemek muhtemelen iyi bir fikir olabilirdi ama döneme başlayalı henüz iki hafta bile olmadığından onu bunaltmak istemiyordum.

Bayan Sahnî'nin konuştuğu diğer öğrenciler oturaklara döndüğünde kararlı bir tavırla ayağa kalktım. "Pekâlâ. Başlamadan önce gidip onunla konuşacağım."

Ama ben daha adım atamadan biri önüme geçip yolumu kapadı. Kim olduğunu anlayınca irkildim. Paul'dü; eski sevgilim ve görmek isteyeceğim *son* kişi.

"Merhaba, Hoshiko. Riley, nasılsın?" diye sordu sanki ailemden birini aniden kaybetmişim gibi bir tonla.

Konuşma tarzı tüylerimi diken diken etti. Geçen haziran-daki Kıyamet Günü'nden, yani Paul' n yerel yapım *The Music Man*'de ba rol  kaptıktan sonra benden ayrıldığı ve bana rol d  şmediğı o günden beri ondan özellikle ka ınıyordum. O günden beri öfkeden kuduruyordum, özellikle de artık bana ayıracak vakti olmadığını söylerken takındığı o üstten bakan, küçümseyici tavrı yüzünden.

“Nasılsın derken?” diye sordum.

“Sadece yaz boyunca... yani olanlardan sonra nasıl olduğunu merak ettim,” dedi. “Benden ka ıyormuşsun gibi hissediyorum da.”

Ee, *tabii ki* ondan kaçıyordum. Beni a lata a lata sahnede değil de sahne arkasında daha verimli olabileceğimi söyleyen bir heriften uzak durmak, trip atmamak değil kendimi korumaktı. Ayrıca gerçekten de ayrılığımızı hayatımdaki gerçek bir travmayla bir mi tutuyordu? Ayaklarının dibine kusma d rt m  g   bela bastırdım.

“İyiyim,” dedim. Çenemi dikle tirip geni  e gülümsedim.

“ yle mi?” Gözlerinde insanın sinirini bozan bir acıma belirdi. “Hafta sonu seni düşündüm, olanlar yüzünden kendini çok hırpalamamış olmanı umdum.”

Bir anlık duraksamanın ardından neden bahsettiğini fark ettim. *The Music Man* hafta sonu son gösterisini yapmıştı. Ba roldeki başarısıyla ayakta alkışlanıp ya ıtı bütün kadın oyuncularla flört ederken eminim beni düşünüyordu.

Hoshiko dirseğıyle beni d rtt . “Cuma günü harika vakit geçirdik.”

Ba ımla onayladım. “Evet, inanılmazdı. Columbus'ta *Waitress*'i izledik. Sonra da oyuncularından imza aldık.”

“Vay be, harika. Çok iyi bir gösteridir. Ben de ailemle birlikte New York'ta izledim. O zamanlar Jessie Mueller hâlâ orijinal kadroda sahneye çıkıyordu. Turne ekibindeki oyuncu da en az onun kadar iyi bir i  çıkarmıştır eminim.”

Bakışlarım Hoshiko'ya kaydı, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Ama cidden, ben bu çocukta ne bulmuştum? Birlikteyken böyle olduğunu hiç hatırlamıyordum. Gerçi dürüst olayım, onda ne gördüğümü çok iyi biliyordum. Onda yüzde yüz başrol yakışıklılığı vardı. Zac Efron'un *High School Musical* günlerindeki hâline benziyordu; dalgalı kahverengi saçlar, bembeyaz dişleriyle ıslıl ıslıl bir gülümseme. Maalesef ki Zac kadar da yetenekliydi. Mezun olur olmaz New York'a taşınıp tiyatro dünyasını kasıp kavuracağını şimdiden görebiliyordum. Bu düşünce canımı öyle bir sıktı ki ellerimi yumruk yaptım.

"Dinle..." dedi. Hoshiko'ya şöyle bir bakıp onu konuşmanın dışına itmek ister gibi bana doğru bir adım attı. "Aramız iyi, değil mi? Doğru düzgün konuşma fırsatı bile bulamadık. Ayrıldığımız için bana hâlâ kızgın değilsindir umarım. Ne kadar yoğun olacağım belliydi, bunca prova arasında zaten seninle takılmaya vaktim olmayacaktı."

"Elbette kızgın değilim. Hatta bu aralar ben de fazlasıyla yoğunum," dedim.

Şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana baktı. "Gerçekten mi? Neyle?"

Kendime engel olamadan, "Okuldan sonra bir işim var artık," deyiverdim.

"Nerede?"

İçimden kendime küfrettim. O yanıma gelir gelmez çekip girmeliydim. Yeni işimi ya da bu işe neden girdiğimi anlatmaya hiç niyetim yoktu. Öte yandan o hayatını dolu dolu yaşarken benim evde pineklediğimi düşünmesine de katlanamıyordum. Derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye attım.

"Sword and Board Games'te."

"Babanın dükkânında mı çalışıyorsun? Ama sen oyunları sevmezsin ki."

"Tabii ki severim." Ondan bir adım uzaklaştım. "Sana hiç anlatmadığım bir sürü hobim vardı."

Paul bir şey söylemek için ağzını açtı ama Bayan Sahni ellerini iki kez çırpıp koro grubunu toparlayınca sözü yarım kaldı. Sonra ısınma çalışmalarına başladık ve Paul'den gelecek yeni bir yorumdan şimdilik kurtulmuş oldum.

Normalde Bayan Sahni, birlikte yalnızca bir saatimiz olduğu için dersin her dakikasını koro çalışmasına ayırırdı ama bugün çalışmayı erken bitirdi ve sınıfın önündeki piyano taburesine oturup grubu süzdü.

“Çocuklar.” Sınıfta tam bir sessizlik olana dek birkaç saniye daha bekledi. “Dinleyin, dersi bitirmeden önce sizlere vermem gereken bazı haberler var. Bildiğiniz gibi Bayan Bordenkircher geçen yıl müzikal yönetmenliğinden emekli oldu ve görünen o ki okulun müzik programına duyulan güven de onunla birlikte emekli oldu. Bana aktarılanlara göre, idare bahar müzikaline olan ilginin giderek azaldığını düşünüyor. Katılan öğrenci sayısı düştü, halkın bağışları azaldı, bilet satışları da geriledi.” Başını yana eğdi ve kaşlarını anlayışla çatarak sınıfı süzdü. “İlgi bu kadar azalınca bütçeden tasarruf etmek için müzikali takvimden çıkarmaya karar verdiler. Yani koromuz devam edecek ama bahar müzikali iptal edildi.”

Öğrencilerden ancak iyi eğitilmiş ve güçlü ciğerleri olan şarkıcıların çıkarabileceği türden, eş zamanlı bir şaşkınlık nidası yükseldi. Hoshiko elimi yakalayıp sımsıkı sardı ama ben gözlerimi Bayan Sahni'nin yüzünden ayıramıyordum. Bahar müzikali iptal mi edilmişti? Bu mümkün değildi. Bu okulda neredeyse yirmi yıldır müzikal yapıldı. Diğer liseler müzikallerini bir bir iptal edip tiyatro kulüplerini kapamaya başladığında bile bizimki ayakta kalmıştı. Bunu böyle durup dururken *kestirip* atamazlardı.

“Size böyle bir haber vermek zorunda kaldığım için üzgünüm,” dedi. “Özellikle de dönemin daha başında olduğumuzu düşününce bunun büyük bir şok olduğunu biliyorum. Ama bütçe her zaman sıkıntılı bir mesele olmuştur ve üzerinde an-

laşabileceğimiz bir şey varsa o da gösterinin bir şekilde devam etmesi gerektiği. Bu yüzden yeteneklerinizi bu kez kış koro resitalinde sergileyeceğiz.”

Sözlerini bitirir bitirmez sınıf bir anda gürültüyle doldu, herkes birbirine döndü.

“Bu büyük bir haksızlık!” dedi Hoshiko. Sesi titriyordu, onun da benim kadar kahrolduğunu biliyordum. Normalde çekingen biriydi, gerçek gücü ve özgüveni yalnızca sahnede-yken ortaya çıkardı. Bu gösterinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

“Buna izin veremeyiz,” dedim.

Perişan hâlde başıyla onayladı. “Biliyorum. Bu korkunç bir şey.”

Ona döndüm. “Hayır, ciddiym. Bu son olamaz. Yapabileceğimiz bir şey olmalı.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Keşke olsaydı ama kulağa epey kesin bir kararmış gibi geliyor.”

“Bir yolunu bulana kadar hiçbir şey kesin değildir,” diye mırıldandım ve damalı Vans ayakkabılarıma baktım. Hoshiko, *Waitress*’ten vazgeçmeye razı olduğunda o gösteriye gitmenin bir yolunu bulmuştum. Evet, bunun bedelini önümüzdeki sekiz hafta boyunca ödeyecektim ama mesele buydu işte: Bir şey yapmıştım. Bu konuda da bir şey yapacaktım.

“Buna inanabiliyor musun?”

Bunu söyleyenin Paul olduğunu anlamak için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Müzikalimiz iptal edildiğinden şimdi geçen sene *The Music Man*’de sahne aldığına iki kat sevindiğinden emindim. Sorusunu duymazdan geldim.

“Bayan Sahnî’yle konuşacağım,” dedim Hoshiko’ya.

“Belli ki koronun geri kalanı da seninle aynı fikirde,” dedi Paul ve piyanoyu işaret etti. Gerçekten de birçok öğrenci çoktan etrafını sarmıştı, bazılarının ağladığını bile görebiliyordum.

Onları anlayabiliyordum ama enerjilerini daha verimli şekilde kullanabilirlerdi.

“Pes etmiyorum,” dedim. Paul’e bakmıyordum, gözlerimi Hoshiko’nun yüzüne dikmiştim.

Paul küçük bir ekipmişiz gibi tekrar bize yaklaştı. “Dinle,” dedi. “Benim tavsiyemi istiyorsan bu konuda biraz zamana oynamalısın. Bir avuç liselinin sızlanması kimsenin fikrini de-
ğiştirmez. Ama para tüm kapıları açar, insanları asıl onunla etkilersin.”

Dudaklarımı büzdüm, Paul'ün haklı olması sinirimi bozmuştu. Bayan Sahni'ye yakınmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Çevremi saran perişan öğrencilere bakınca müzikalimize hâlâ hatırı sayılır bir ilgi olduğu ortadaydı. Ama Bayan Bordenkircher bizim özellikle hevesli olduğumuz müzikalleri seçmezdi. Geçen yıl *Pirates of Penzance*'i yapmıştık mesela. Bu, şarkılarına aşina olduğumuz bir Broadway müzikali değildi. Üstelik Bayan Bordenkircher provalar konusunda tam bir disiplin manyağıydı. Sonunda sadece en gözü kara, en adanmış olanlarımız kalmıştı.

Oysa bu değışebilirdi. Daha eğlenceli, daha modern, yeteneklerimizi sergileyebileceğimiz ama önceki yıllardan kalan dekor ve kostümleri de kullanabileceğimiz bir müzikal seçersek o zaman ilgi mutlaka artardı. Bayan Sahni böyle bir yapıyı yönetirse çok daha sevilen bir öğretmen olurdu, ben de öğrenci yönetmen olarak seve seve üstüme düşeni yapardım. Daha popüler bir müzikal, daha fazla bilet satışı demekti. İçimi aniden bir coşku sardı. Bu kesinlikle mümkündü ve pes etmeye niyetim yoktu.

“Belli ki plan kuruyorsun, Riley,” dedi Paul beni süzerek. “Yardım etmek isterdim ama halk tiyatrosundaki yönetmenim bu sonbahar oyunculuk atölyelerini bana verdi, hâliyle başımı kaşıyacak vaktim yok.”

Eminim öyledir. Gözlerimi devirdim. Dolup taşan egosuyla hevesimi kaçırarak biri varsa o da Paul'dü.

"Neyse ki yardıma ihtiyacım yok," dedim. Onun etrafından dolaşıp geçtiğimde Hoshiko hemen yanıma geldi. Ama Bayan Sahni'ye yönelmek yerine sınıfın öbür tarafındaki iki kanatlı kapıya doğru ilerledim.

"Özür dilerim ama bu çocuk tam bir pislik," dedi Hoshiko.

"Benden özür dileme, tam tersi ben senden dilemeliyim. Geçen bahar seni onunla takılmaya zorladığıma hâlâ inanmıyorum."

"Eh, biraz olsun içini rahatlatacaksa siz çıkarken bu kadar sinir bozucu değildi."

Burnumdan güldüm. "Bu gerçekten içimi fazlasıyla rahatlattı." Omzumun üzerinden Bayan Sahni'ye baktım. "Aklımda bir fikir var ama toparlaması zaman alacak gibi. Sence yine de Bayan Sahni'ye açmalı mıyım?"

"Zil her an çalabilir."

Koro günün son dersiydi ve babam beni dükkâna götürmek üzere dışarıda bekliyor olmalıydı. *Cezamın* bir parçası da okuldan sonra oyalanmamak ve kimseyle bir yerlere gitmemekti. İtiraf etmek istemesem de Paul muhtemelen haklıydı, hazırlık yapmadan öğretmenle konuşmak hiçbir işe yaramayacaktı. Detaylara ve sağlam bir plana ihtiyacım vardı.

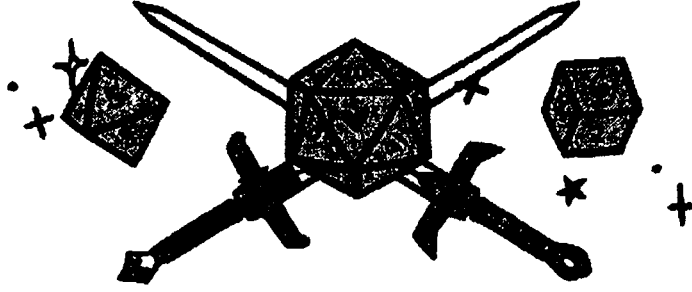
Derken zil çalarak kararı benim yerime vermiş oldu.

"Tamam. Bir plan yapıp sonra onunla konuşurum." Çantamı kaptım ve kalabalıkla birlikte koridora çıktık. "Ama sen yeniden ışıkların altında sahnede parlayana kadar vazgeçmek yok."

"Sen de o muhteşem sahne yönetmenliğinin için ayakta alkışlanacaksın."

Birbirimize bakıp sıırttık. Gelecek baharın hayali zihnime üşüştü. Ne yapıp edip bir yolunu bulacaktım. İkimiz için.

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra babam yine beni almak için otoparkta bekliyordu. Arabasına atladım. “Arada bir Hoshiko beni bıraksa olmaz mı?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Olmaz. Hem seni almak keyfimi yerine getiriyor. Bana seni ilkokula götürdüğüm günleri hatırlatıyor. El ele okula yürürdük, hatırlıyor musun?”

Gözlerimi devirdim. “Artık altı yaşında değilim, baba.”

“Bunu benden iyi kim bilebilir?”

Dürüst olmam gerekirse o günleri ben de hatırlıyordum. Eski Günler’den kalan bir sürü mutlu anım vardı ama hepsi artık çok geride kalmıştı. Son beş yılda yaptığımız yarım yamalak konuşmalar, ayrı gayrı geçirilen tatiller ve hafta sonlarına dair anılar zihnimin kuytularına itilmişti. Babam şu anki hâlimizden memnun değilse bunun sebebi yalnızca kendisiydi.

“Riley? Hey?”

“Pardon, şey... tarih ödevimi düşünüyordum.”

“Okulda ilginç bir şey oldu mu?” diye sordu.

Bayan Sahni’nin dün yaptığı duyuruyu hatırlayıp yüzümü buruşturdum. Kafamın içinde dönüp duruyordu. Duygusal ola-

rak hâlâ kendimi toparlayamamıştım. Müzikal olmadan... bu okul yılı nasıl geçecekti ki? O sinir bozucu dükkânda tıkılıp kaldığım için şimdiden bu dönemin başıyla ilgili pek çok şeyi kaçıırıyordum ve şimdi de geri kalan her şey yerle bir oluyordu. Normalde bütün yılım müzikalin etrafında şekillenirdi. Hoshi-ko'yla rolleri gözden geçirmek, seçmelere hazırlanmak, kaygıyla oyuncu listesinin açıklanmasını beklemek, kostümleri ayarlamak, dekorlara yardım etmek ve ardından bahar aylarını dolduran keyifli provalar... Peki şimdi? Elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerim yanmaya başladı ama camdan dışarı bakıp ağzımı sımsıkı kapadım. Babamla bunu konuşmamın imkânı yoktu. Yıllar içinde gösterilerime gelmiş olabilirdi ama müzikallerden anlamazdı, anlamak için de çaba göstermemişti. Onunla konuşabileceğim konular pizza malzemeleri, ödevlerimle ve öğretmenlerimle ilgili farazi düşünceler ve neden yorgun olup yalnız kalmak istediğimle sınırlıydı. İlişkimizde duygulara, hayal kırıklıklarına dair sohbetlere yer yoktu. Neyse ki yoktu.

“Okul işte,” dedim sessizce. “Anlatacak bir şey yok.”

Babam kaşlarını çattı. “Peki o zaman, dükkân sakinleştiğinde biraz envanter listemize çalışırsan iyi olur diye düşünüyorum.”

Ve her zamanki gibi yine en sevdiği konuya dönmüştük.

“Settlers of Catan ile Carcassonne arasındaki farkı bilmen gerekiyor,” dedi ve dönmek için sinyal verdi.

Ona bir kaşımı kaldırarak baktım.

“Peki, Dungeons and Dragons’ı ya da Pathfinder’ı biliyor musun?” dedi.

“Dungeons and Dragons’ı duymuştum,” dedim omuz silkerek. Burnundan güldü. “Yani umarım duymuşsundur.”

Arabayı park ettikten sonra peşinden dükkâna girdim ama aklım hâlâ okuldaydı. Ciddiye alınacaksam sağlam bir argümana ihtiyacım vardı. Dükkânın içinde etrafıma bakındım. Her gün buraya gelmiyor olmasaydım plan yapmak için bol

bol vaktim olurdu. Ne var ki okul, ödevler ve dükkân arasında neredeyse nefes alacak boşluğum kalmıyordu.

Nathan sol tarafımda durmuş, bir masa oyununu inceliyordu. Koyu renk saçları resmen “beni kestir” diye bağıırıyordu ve her zamanki gibi üzerinde bir gamer tişörtü vardı; bu kez tanımadığım bir video oyunundandı. Hayatımdaki bu yeni varlığa gözlerimi devirdim. Bugün çalışma çizelgesinde adı olmadığı hâlde neden dükkândaydı? Üstelik babamla benden önce gelmişti.

“Nathan, bir dakikan var mı?” diye seslendi babam.

Nathan oyundan başını kaldırdığında gözleri bana kaydı ve sonra babama döndü. “Tabii. Ne oldu?”

“Bugün mesain olmadığını biliyorum ama yeni oyunlar erken geldi. Onları rafa çıkarmak istiyorum. Oyunun başlamadan önce Riley’ye süreci gösterebilir misin? Tabii matematik dersi seni çoktan perişan etmediyse ve ödev için zamana ihtiyacın yoksa?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıtım. Babam Nathan’ın *ders programını* nereden biliyordu? Benim programımı bildiğinden bile emin değildim. Gerçi aralarındaki bu yakınlığa şaşırmamalıydım, sonuçta çok fazla ortak noktaları vardı.

“Tabii, olur. Sorun değil,” diye cevap verdi Nathan. Bana mı öyle gelmişti bilmiyordum ama sanki hafiften sinirlenmişti, gerçi göz açıp kapayıncaya kadar yüzündeki somurtkan ifade yerini zoraki, duygusuz bir bakışa bıraktı.

“Harika!” dedi babam, Nathan’ın sırtına şaplak atıp bir ona bir bana bakarak. “Bu müthiş. Sonunda birbirinizi daha yakından tanıma şansınız olacak.”

Ne şans ama.

Babam birbirimize put gibi baktığımızı görünce bir anlığına duraksadı. “Ee... şey, bir şeye ihtiyacınız olursa ben dağıtımclarla telefonda olacağım.”

Babam uzaklaştığında birkaç saniye daha sessizce öylece durduk. İçimi derin bir korku kapladı. Zaten yeterince gergin-

dim, bir de şimdi Nathan'la birlikte çalışacaktım. Günüm yeterince sinir bozucu değilmiş gibi daha da berbat bir hâl almıştı.

Nathan başıyla sol tarafı işaret ettiğinde peşinden depoya ilerledim. İçerisi tam bir keşmekeşti. Her yerde yığınla koli vardı; zar kutuları, boya kapları, duvarlara yaslanmış tonla karton... Gözlerim büyüdü. "Burayı hiç düzenlemiyor musunuz?"

Bana sert bir bakış attı. "Tabii ki düzenliyoruz. Sadece..." Etrafa bakıp elini salladı. "Bu dağınıklığın da bir yöntemi var. Zamanla anlarsın."

Omuz silktim. "O kadar uzun kalmamayı tercih ederim."

"O zaman neden bu işe başladın?" dedi.

Ses tonu düzgün bir cevap vermemi zorlaştıracak kadar sertti. "Ailem istedi," diye soğukkanlılıkla karşılık verdim.

"Burada olmak istemiyorsan başka bir iş bulmalısın. Bazılarımız burayı gerçekten seviyor. Üstelik buradaki mesai saatlerini senden daha iyi değerlendirebiliriz."

Gerildim. "Şu anda çalışıyorsun, öyle değil mi? Daha fazla paraya ihtiyacın varsa bunu babamla konuş."

Arkasını bana dönüp en üstteki yığından bir kutu aldı. "Böyle bir yerde çalışmanın ne kadar harika olduğunu anlamıyorsun bence. Somurtarak ortalıkta dolaştığından buraya gelmek senin için bir cezaymış gibi görünüyor."

Gözlerim ensesine kaydı. Nathan düşündüğümünden daha gözlemciydi ama o bu kadar yargılayıcı davranırken ona cezamdan söz etmeye hiç niyetim yoktu.

"Birincisi, beni neden gözetliyorsun? İkincisi, buradaki tek gerçek ceza seninle çalışmak."

"İnan bana seni görmezden gelmeye çalışıyorum ama kıyafetlerin o kadar *ben buradayım* diye bağılıyor ki varlığını belli etmek için elinde megafonla dolaşsan ancak bu kadar olurdu."

Kıyafetlerime tiksintiyle baktı. Bugün masmavi gömleğin üstüne pembe-kırmızı puantiyeli bol bir kazak, onun altına da

kırmızı pileli etek giymiştim. Zevksiz bir kombin değildi ama göze battığı su götürmez bir gerçektir.

“En azından tarz sahibiyim. Senin dolabında muhtemelen sadece Spider-Man tişörtleri vardır.”

Nathan omzunun üzerinden bana sert bir bakış attıktan sonra gözlerini kısınca ona meydan okurcasına sııttım. Bana bir maket bıçağı uzattı. “Al. Bunları açarak başlamamız lazım. Dikkat et, çok keskindir.”

“Hangi ucu?”

Gözleri hafifçe büyüdü ama sonra şaka yaptığımı anladı.

“Bu bir testti ve beni tam olarak ne kadar aptal sandığımı artık biliyorum.”

Sadece homurdanmakla yetindi.

Sessizlik içinde kutuları indirip açtık ve içindekileri dükkânın önüne taşıdık. Oyunlar tek başlarına pek ağır sayılmazdı ama üst üste koydukça ağırlıkları kendini hissettirdi. Belki de bu kadar yük kaldırmak, (umarım) müzikal yeniden takvime girdiğinde dekor parçalarını yapıp taşıırken işime yarardı. Ardından Nathan rafları yeniden düzenlemeye başladı ve eski oyunları istifleyip yenilere yer açtı.

Tam o sırada kapının üzerindeki zil çınladı ve içeri yeni bir müşteri girdi. İkimiz aynı anda dönüp kapıya baktık. Gelen, üzerinde Kaptan Amerika tişörtü olan orta yaşlı bir adamdı. Peşinden de okuldan tanıdığım Lucas denilen, beyaz tenli, iri yarı çocuk geliyordu. Tanrım, insanlar bu dükkâna her gün mü geliyordu? Lucas’la babası daha dün buradaydı.

Lucas, Nathan’a el salladı. “Bu akşam izinlisin sanıyordum. D&D’yi kaçırmıyorsun, değil mi?”

“Kaçırmam. Joel için biraz raf düzenliyorum sadece.”

Lucas yüzünde kocaman bir gülümsemeye beni süzdü. Dağınık sarı saçları ve samimi tavrı insana güven veriyordu, pofuduk bir golden retriever gibiydi.

“Demek doğruymuş,” dedi. “Hovarda kız gerçekten yuvaya dönmüş.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Nathan’la ben bir gün bu dükkâna gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk ama bak işte buradasın. Henüz seni korkutmamış olmamıza sevindim.” Elini uzattığında tokalaştık. “Kendimi tanıtmak isterim, ben Lucas Greenwald.”

“Merhaba, Lucas. Ben Riley. Gerçi seni okuldan *tanıyorum*.”

“Biliyorum. Ama hiç konuşmamıştık.”

“Dükkâna gelip gelmeyeceğini merak eden ben değilim,” dedi Nathan. “Lucas merak ediyordu.”

Lucas, Nathan’a sırtıttı. “Riley, seninle daha uzun konuşmak isterdim ama oyuna hazırlanmalıyım. İşin bitince arkaya gel, seni diğerleriyle tanıştırayım,” deyip gitti ve Nathan’la ben bir on dakika daha sessizlik içinde çalıştık. Müzikal planlamasına geri dönebilmek için bunu olabildiğince çabuk bitirmek istiyordum. Nihayet son ürünleri de raflara yerleştirdik.

“Tezgâhın arkasına bir paket yer fıstıklı M&M’s bıraktım,” dedi Nathan uzaklaşırken. “Sonradan onları almaya geldiğimde sakın beni hırsız sanıp polisi arama.”

Gözlerimi devirdim. “Ha ha, çok komik.”

Sonraki bir buçuk saat sorunsuz geçti. Bir sürü insan geldi ama hepsi doğrudan babamın arka odada yürüttüğü Warhammer müsabakasına yöneldi. Kahkahalarını ve babamla sohbet ettiklerini duyabiliyordum. Babamın hayatının bu yönüne tanık olmak tuhaftı. Her nasılsa yıllar içinde onun yapayalnız olduğu izlenimine kapılmıştım. Belki de yapayalnız olmasını istediğim içindi. Annemle benden ayrıldığına pişman olduğunu düşünmek istemiştım. Oysa şimdi açıkça görülüyordu ki yalnız falan değildi. Etrafı dostlarıyla çevriliydi. Bu da benimle geçirdiği her hafta sonunun aslında arkadaşlarından vazgeçtiği bir hafta sonu olduğu anlamına geliyordu. Bu duruma o da benim kadar sinirleniyor mudur acaba diye merak ettim.

Orta yaşlı beyaz bir adam elindeki masa oyununu bana uzattı. “Bunu iade etmek istiyorum. Bir parçası eksik.”

Oyuna baktım, sonra tekrar adama baktım. Aldığında parçanın eksik olduğuna pek ihtimal vermedim. Büyük olasılıkla parçayı kaybetmişti ve kutudan böyle çıktığını iddia etmeye çalışıyordu. En sakın müşteri hizmetleri gülümsememi takındım. “Üzgünüm efendim ama kutusu açılmış ürünleri kabul edemiyoruz.”

Kaşlarını çattı. “Eksik bir parça olduğunu açmadan nasıl anlayacaktım?”

“Size mağaza indirim çeki verebilirim.” Ya da belki... Kuralları akılda tutmak gerçekten zordu.

“Paramı geri istiyorum.”

“Üzgünüm, iade yapabileceğimizi sanmıyorum.”

“Belki sen yapamazsın ama bir başkası yapabilir. Müdürün nerede?”

Bakışlarımı arka odaya çevirsem de gülümsememi bozmaya çalıştım. Bu akşam babamı çağırmak zorunda kalmamayı umuyordum ama mecburdum. Burada yetkimi aşan bir durum söz konusuydu. “Bir saniye bekleyin, efendim, hemen çağırıyorum.”

Ürün raflarının arasından aceleyle geçip arka odaya girdim. İçeri adımımı atar atmaz en az on kişi bana döndü. Odada benden başka sadece iki kadın vardı ve ikisi de benden büyüktü.

Babam bana baktı. “Riley? Ne oluyor?”

“Kasada açılmış bir ürünü iade etmek isteyen bir müşteri var,” dedim.

İç çekip iPad’ini bıraktı. “Her zaman olur. Ben hallederim.” Sonra köşede arkadaşlarıyla oturan Nathan’a baktı. Babam bir şey demeden Nathan’ın ayağa kalkmasına bakılacak olursa belli ki böyle durumlarda sağ kolu oydu.

“Seni yine buna bulaştırıyorum ama,” dedi babam, “ben bu konuyla ilgilenirken şu oyunu birkaç dakika sürdürebilir misin?”

“Tabii,” dedi Nathan ve iPad’i aldı. Lucas bana el ederek oyun masasına çağırdı. Aslında burada oyalanmak yerine babamın peşinden gitmeliydim ama kalmayı tercih ettim. Kendini ayrıcalıklı sanan müşteriden mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum.

“Zamanlama mükemmel! Şimdi herkesle tanışabilirsin,” dedi Lucas yanına vardığımda. “Bu John Turner.” Kısa kahverengi saçlı, polo tişörtlü, zayıf beyaz bir çocuktü; kısaca başını kaldırıp selam verdi. Lucas onun yanındaki açık kahverengi gözlü ve bronz tenli Latin çocuğu işaret etti. “Bu da Anthony Santos. Millet, bu Riley, Joel’un kızı.”

“Akşamım bir anda güzelleşti. Tanıştığımıza memnun oldum, Riley,” dedi Anthony ve sonra sırtarak, “İstersen sana etrafi gezdirebilirim,” diye ekledi.

Üstüne bir de bana göz kırptı ama o kadar rahat ve umursamaz bir hâli vardı ki bu tavrına ancak gülebildim. İlginç çocuklardı. “Çoktan etrafi gezdim ama teklif için sağ ol.”

John iç çekti. “Tam ateş büyüğü yapıyordum.”

“Tamam, at zarını,” dedi Lucas ve ardından bana döndü. “Kusura bakma, John oyun söz konusu olunca tek bir şeye odaklanır.”

“Burası bir *oyun dükkânı*,” dedi John, önündeki kalın kitabın sayfasını çevirirken. “Anthony gibi içeri giren her kızla flört etmemi mi bekliyorsun? O zaman bizimle burada oturmak yerine sokağın sonundaki o tuhaf barda olmalısın.”

“On sekiz yaş altı almıyorlar. Kontrol ettim,” dedi Anthony gülerek. Arkasına yaslanıp bacaklarını masanın üzerinde üst üste attı. “Buna *cazibe* denir, canım.”

“Sadece kibarca sohbet edebilirsin diyorum,” dedi Lucas John’a. Anthony’nin bana sırtışını ikisi de görmezden geldi. “Ama tabii ki kimseyle flörtleşmemen gerek, Jordan’dan ayrılıp bunu bize söylemediysen o başka tabii.”

John homurdandı. “Tabii ki hayır. Jordan kusursuzdur. Grubumuzu ciddiye aldığım için bana laf etmez o. Şimdi devam edebilir miyiz?”

“Durun.” Anthony doğruldu, bir anda dikkat kesildi. Az önceki sinirli müşterinin arka tarafa daldığını sanarak arkamı döndüm ama onun yerine içeri uzun boylu, beyaz tenli, zarif bir kız girdi. Göz alıcıydı. Uzun kıvılcık saçları vardı, boyalı gibi duruyordu. Mor bir dantel üst giymiş, kulaklarına da yusufçuk kanadı şeklinde küpeler takmıştı. Daha önce onun kadar dikkat çeken birini neredeyse hiç görmemiştim.

“Belli ki bugün ortaya çıkmaya karar vermiş,” diye mırıldandı Lucas.

“Her zamanki gibi geç kaldı,” diye ekledi John.

Nathan onu görür görmez bambaşka bir hâle büründü. Duruşu dikleşti, gülümsemesi aydınlandı ve talimatlar yağdırırken bir anda durup ona selam verdi.

“Kim o?” diye fısıldadım çocuklara.

“O Sophia. Jordan’la birlikte North’a gidiyor,” dedi Lucas, sakın bir tonla.

Ah, demek öyle. Okulda onu neden hiç görmediğimi şimdi anlamıştım. Bölgede iki lise vardı. Kasabada yaşayan herkesin gittiği Central Scottsville Lisesi ve kırsal bölgelerde yaşayanların gittiği North Scottsville Lisesi. Arada bir yapılan spor müsabakası dışında diğer lisenin öğrencileriyle pek karşılaşmazdık.

“Güzel kızmış,” dedim Lucas’a.

“Böyle düşünen tek kişi sen değilsin.”

Sophia Nathan’ın kulağına bir şey fısıldadıktan sonra yanımıza geldi. “Merhaba, çocuklar. Beni gördüğünüze sevindiniz mi?”

Hepsi isteksizce el salladı. “Altı buçuk yerine oyun beşte başladığında burada olsan daha çok sevinebilirdim,” dedi Lucas.

Sophia burnunu çekti. “Buraya ne çileler çekerek geldiğimi biliyorsun.” Oturduğunda onun da diğerleri gibi bir gamer olduğunu fark ettim. D&D grubunun bir parçasıydı.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Tanışmadık sanırım.”

“Tanışmadık.” El salladım. “Ben Riley. Burada çalışıyorum.”

“Öyle mi? Demek epey şey kaçırmışım.”

“Dört oturumdan birine gelmekten fazlasını yapsan kaçırmazdın,” dedi Lucas. “Grubun düzeni bozuluyor.”

“Bir handa falan uyuyakaldığımı farz et, olmaz mı?” Sophia dikkatini tekrar bana çevirdi. “Madem burada çalışıyorsun, neden arka odada takılıyorsun? Oyuna mı katılacaksın yoksa?”

“Kesinlikle katılmalısın,” dedi Anthony yanındaki boş sandalyeye vurarak.

“Riley’yi çocuklarla tanıştıırıyordum,” dedi Lucas. “Joel’un kızı. O yüzden sık sık burada olacak.”

“Evet, neredeyse her akşam.” Yüzümü komik olmasını umduğum bir ifadeyle buruşturdum. “Benden bıkacaksınız. Hem de bazılarınız diğerlerinden önce.” Başımla Nathan’ın olduğu yönü işaret ettim.

“Şey, ona takılma,” dedi Lucas. “Zamanla sana alışır.”

“Nathan’la aranda ne var?” diye sordu Sophia. Sesi merak-tan çok kuşku doluydu.

“İş yerinde ufak tefek atışmalar işte,” dedim omuz silkerek. “Lucas, umarım Nathan konusunda haklısındır. Yoksa fazla mesaiye kalmış sahne çalışanları gibi birbirimizi boğazlamadan cazibemi devreye sokmam gerekecek.”

Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama Sophia gözlerini tehlikeli bir edayla kısarak bana baktı ve sonra bakışları Nathan’a kaydı. Belki de her şeyi kafamda kuruyordum ama... kıskanmış gibiydi. Düşüncenin saçmalığına içten içe gülsem de yüzündeki ifade iyice karardı.

“Gidip Nathan’ın bir şeye ihtiyacı var mı bakayım,” dedi gruba ve salına salına yanına döndü. Nathan onu görünce muzipçe sırıttı. Sophia iPad’de ne okuduğunu görmek ister gibi yanına iyice sokuldu, göğsü koluna değecek kadar yakın duruyordu. Nathan benim yanımda olduğundan bambaşka bir

hâle bürünüp hararetle konuşmaya başladığında Sophia çenesini hafifçe kaldırıp benimle göz göze geldi.

Bir adım geri çekildim. Az önce ne olmuştu? Resmen Nathan'ın üzerine işeyerek bölgesini işaretlemiş gibiydi. Gerçi etrafı kokladığım filan yoktu. Nathan da bu dükkândaki her şey de onun olabilirdi. Ama kızın tavırları gerçekten tuhaftı. Neyse ki babam beni kasaya çağırdı da Sophia'yla daha fazla iletişim kurmak zorunda kalmadım.

Akşamın çoğunu kasanın başında geçirdim ve *Waitress* müziklerini mırıldanıp bulabildiğim her müzikal hakkında notlar aldım. Müzikal tiyatroyu ne kadar sevsem de bir yapım ortaya koyarken hesaba katmadığım bir sürü değişken vardı: erkek ve kadın başrollerin sayısı, dansın süresi, her biri için ödenecek lisans ücretleri... Liste uzayıp gidiyordu. Benim yerimde sınırları daha zayıf biri olsaydı çoktan vazgeçerdi ama ben bunun altından kalkmaya kararlıydım.

Dükkân dokuzda kapanıyordu fakat arka odadaki gamerlar ancak sekiz elli beşte dağıldılar. Lucas, John ve Anthony birbirlerine sokulmuş hâlde odadan çıktılar.

"Ama kural kitabında yazılanlara göre koboldlara karşı işe yaraması lazım," dedi John. "Büyü açıklamasına göre—"

"*Riley!*" diye seslendi Lucas. Beni görmekten çok John'dan kurtulacak olmasına seviniyor gibiydi. "Akşamın sakini geçti mi?"

"Evet, çok sakindi. Tam istediğim gibi."

"Senin akşamın Nathan'ın bütün akşam Sophia'yı kesişini izlemekten daha iyi geçmiş belli ki," dedi Anthony, gözlerini devirip tezgâha yaslanarak. "Ben de burada takılmalıydım."

Lucas arkasını işaret ederek kapının ağzında, Sophia'nın yanından bir an bile ayrılmayan Nathan'ı gösterdi. "Artık şunu kesmesi lazım."

"Utanç verici," dedi John, gayet sakini bir tonla. "Üstelik bu yaptığı oyunu da mahvediyor."

Nathan, Sophia'nın yanında âdeta enerji saçan birine dönüştüyordu; kıyafetleriyle oynuyor, ona fazlasıyla yakın duruyor, durmadan sırtıp başını aşağı yukarı sallıyordu. Aslında bunu bir yerlere not etmeliydim, bir gün bir oyuncuya nasıl âşık bir budala gibi davranması gerektiğini anlatmam gerekirse işime yarayabilirdi. Sophia ise bunun tam tersiydi. Konuşurken sürekli kapıya bakıyor, Nathan konuşurken de telefonunu kontrol ediyordu.

“Durum gerçekten o kadar vahim mi?” diye sordum.

Aynı anda başlarıyla onayladılar.

“Ne zaman başladı?”

Anthony ve Lucas bakıştılar. “Yılın başında,” dedi Anthony. “Sophia zar almaya gelmişti, Nathan ânında ona vuruldu.”

“İlk başta ona kızamadık,” diye ekledi Lucas. “Çünkü buralarda bizim yaşlarımızda pek kız takılmıyordu.”

“Yoo, ben gayet de kızdım. Hâlâ kızıyorum,” dedi John, zerre kadar tereddüt etmeden. “Tam bir budala gibi davranıyor.”

“Dört ay önce son grubu kurduğumuzda Nathan onu D&D’ye davet etti ve işler o zaman iyice sarpa sardı,” dedi Lucas. “Keşke bu işin bir sonu olmadığını kabullense de kendine eziyet etmeyi bıraksa.”

“Bize de,” diye ekledi John.

“O kadar mı ayrı dünyaların insanları yani?” diye sordum.

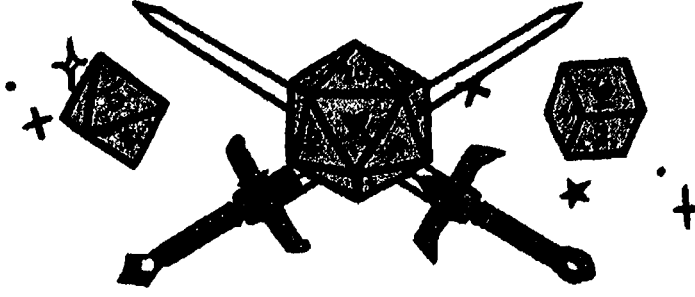
“Aslında Sophia öyle,” dedi Lucas. “O yalnızca elde edemeyeceği şeyleri ister. Bu yüzden de” –tam o sırada Nathan’la Sophia yanımıza geldi ve Lucas cümlenin ortasında lafı çevirdi– “yarı ork rahibin daha iyi bir avukat olacağını düşünüyorum,” dedi gösterişli bir el hareketiyle.

Anthony hararetle başını aşağı yukarı salladı. “Buna itiraz edemem.”

“Hepiniz berbatsınız,” diye homurdandı John.

Gülüşümü zar zor bastırdım. Eğer müzikali yeniden rayına oturabilirsem bu çocukları kesinlikle seçmelere çağırmayacağımı aklıma not ettim. Hepsi berbat rol yapıyordu.

Dördüncü Bölüm

Perşembe akşamı annemle kızlar gecesi yapacağımız için işten izin aldım. Bunu ceza olarak iptal edeceğinden korkmuştum ama ikimiz de kızlar gecemizi heba etmeye kıyamadık. Keşke bunu her gece yapabilseydik; bol bol şekerleme, dünyanın en yumuşak pijamaları ve aynı anda hem güldürüp hem ağlatan bir müzikal.

Annem mutfaktan koca bir kâse tereyağlı patlamış mısırla çıktı. “Bu akşam ne izlese? *Batı Yakası Hikâyesi* mesela?” dedi.

İnledim. Yanlış anlaşılmasın, orijinal *Batı Yakası Hikâyesi* filmini severdim. Annem, on bir yaşında kendimi aşk hikâyelerine fazlasıyla kaptırdığımda izlememe izin vermişti. Ama ne yazık ki bunun *Romeo ve Juliet*’in yeniden anlatımı olduğu kısmını o zamanlar pek kavrayamamışım, o yüzden finali biri kalbimi kör bir bıçakla oyuyormuş gibi gelmişti. Film bittikten sonra yağmurda tek başıma ağlayabilmek için verandaya çıktığımı dün gibi hatırlıyordum. O zamanlar bile dramatik olmak hoşuma gidiyordu.

“Bugün duygusal fırtınalara sürüklenecek hâlim yok. Şöyle kafa yormayan bir şey izlese?” dedim.

“Benim Tatlı Meleğim’e ne dersin?” dedi annem.

“Mükemmel.”

Annem kumandayı alıp filmi açtı. “Babanın dükkânında çalışmakla ilgili pek bir şey anlatmadın. Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi sanırım,” dedim omuz silkip.

“İçi güzel mi bari? Oraya girmeyeli asırlar olmuş gibi geliyor.”

“İçi babam tarafından dekore edilmiş ve işletiliyor gibi görünüyor.”

Hafifçe güldü. “Riley.”

“Fena değil işte. İşler de düzenli gidiyor. Ama iç mekânı sen yapsaydın daha güzel olurdu.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedi kumandayla oynayarak. “Babanla daha çok vakit geçirmen onun için de güzeldir eminim. Okuldan sonra seni görüyor, gününün nasıl geçtiğini dinliyor...”

Annemin sesi tuhaflaştı, gözleri yere kaydı. Ne olduğunu anlamam azıcık uzun sürdü. Sanırım babamla kurduğum bu yeni düzeni biraz kıskanıyordu. Aslında *fazlasıyla* ironikti çünkü bu düzeni isteyen oydu. Yine de böyle hissetmesini anlayabiliyordum. Annemle ben hep çok iyi anlaşırdık; onun iç mimarlık işi, oyun dünyasına kıyasla bana çok daha yakın gelirdi. Tiyatro dekoru sayılmazdı belki ama mekânlarda renk ve ışık estetiği onun alanıydı ve ben de onunla şantiyelerde takıla takıla epey şey öğrenmiştim. Hem mesele sadece bu da değildi, biz gerçekten birlikte vakit geçirmeyi severdik. Annem süslenip püslenmeye, makyaj yapmaya ve saç rengiyle oynamaya bayılırdı. Eve gelip de onu sarı yerine kırmızı saçlı bulmak beni artık şaşırtmıyordu. Eski müzikalleri izleyip farklı eyeliner denemeleri yaparak keyifli akşamlar geçirirdik.

“Anne, biliyorsun ki seninle çalışsaydım çok daha mutlu olurum. Hem babamla kasada durup müşterilerin işlemlerini

yaparken derin sohbetlere dalıyor değiliz. Sonuçta bu sadece bir iş,” dedim.

Bana hafifçe gülümsedi. “Hayatınla ilgili bir şeyleri kaçırdığımı düşünmek zoruma gidiyor sadece. Ama benim için de yoğun bir dönem, oradan oraya koşturup taşeronlarla görüşüyorum. Babanın dükkânında çalışman daha mantıklı. Ne de olsa *bu*, sözüm ona bir cezaydı.”

Homurdandım. “Of, güzel laf soktun. Bunu babama söylemeyeceğim.”

“Lütfen söyleme.” Gözlerini kapayıp omuzlarını geriye doğru esnetti. “Üzgünüm, bunu söylememeliydim. Pek hoş olmadı. Bu durum zaten bana çok tuhaf geliyor. Seni daha önce hiç cezalandırmak zorunda kalmamıştım. Tabii ki babanla iyi bir ilişkin olsun istiyorum ama...”

Sözünü yarım bıraktı. Ne demek istediğini bildiğim hâlde ne diyeceğimi bilemeden elini sıkıca tuttum. Boşanmalarının ardından annemle ben, anne kızdan çok arkadaş gibi olmuştuk. Biraz çarpık bir düşünce olabilirdi ama babamla yakın olmak anneme ihanet gibi geliyordu. Zaten önümüzdeki haftalarda dükkânda pek eğleneceğimi de sanmıyordum.

“Bundan sonra babam ya da dükkân hakkında konuşmayalım,” dedim. Bir battaniye kapıp dizlerimizin üstüne örttüm. “Bu akşamı iptal etmediğin için teşekkür ederim.”

Annem oynat düğmesine basıp avucuna bir tutam patlamış mısır aldı. “Bu gecelere en az senin kadar ihtiyacım var.”

Audrey Hepburn’ün “Wouldn’t It Be Lovely?” şarkısına berbat aksanlarımızla eşlik ettikten sonra kahkahalarla yeniden koltuğa gömüldük. Sahne akmaya devam ederken telefonumu çıkardım ve müzikal hakkında birkaç not aldım. Belki Bayan Sahni’ye önermek için iyi bir seçenek olurdu. Modern sayılmazdı ama sevilen bir yapımdı, bilet satışlarında işe yarayabilirdi. Önceki yıllardan kalma, masrafı azaltacak kullanılabılır kostümlerimiz de olmalıydı. Emin değildim ama—

“Ne oluyor? Müzikal izlerken hiç sıkılmazsın sen.”

İrkilip telefonu bıraktım. Olan biten onca şey arasında bu hafta koroda yaşananları ona anlatmayı unuttuğumu fark ettim.

“Anne, okul bahar müzikalini iptal etmek istiyor. Yıllardır bununla tehdit ediyorlardı zaten ama Bayan Bordenkircher ne yapıp edip işi bir şekilde kurtarırdı. Şimdi Bayan Sahni geldi, gerçekten çok iyi biri ve bunu yapmak da istiyor gibi görünüyor ama galiba çok geç kaldı. Herkes çok üzgün—”

“Dur bir saniye, o kadar hızlı konuşuyorsun ki seni zar zor anlıyorum. Yani resmî olarak kesinleşti mi? Müzikali gerçekten iptal mi ediyorlar?”

“Bayan Sahni bayağı resmîleşmiş gibi konuştu.”

Annem koltuğa çöktü. “Bu korkunç. Okul için ne büyük bir kayıp. Akşamımız mahvolmasın diye bunu bütün gün içinde mi tuttun? Arabaya biner binmez çılgılık atmaya başlamamana şaşırdım.”

Annem daima tiyatro konusunda benim en ateşli destekçim olmasına rağmen ona hiçbir şey söylemediğimi fark edince içimi bir suçluluk kapladı. Şimdi akşamların çoğunu babamla geçirdiğimden bazı şeylerden ona bahsedemez olmuştum. Ama az önce yaptığımız konuşmadan sonra bunu ona söylemeye niyetim yoktu.

“Yine de hâlâ umudu kesmedim,” dedim, haberi ne zaman aldığımı sormasını duymazdan gelerek. “Bayan Sahni’yle bir kez daha konuşacağım. Bence kafa kafaya verirsek idareyi ikna edecek bir plan yapabili—”

“Riley.” Annemin sesi, az önceki yumuşak ve hüzünlü tonunu kaybetmişti. “Bütün bunlara rağmen” —eliyle filmi ve patlamış mısırı işaret etti— “hâlâ cezalısn. Müzikale gitmek için verdiğin karar yüzünden hâlâ ev hapsinde olduğunu unutun mu?”

“Hayır...”

“Bütçe yüzünden müzikalin iptal edilmesine üzüldüm. Gerçekten dar görüşlü bir karar ve öğrencilerin elinden büyük bir fırsatı alıyorlar. Ama bunu düzeltmek senin işin değil. Şu anda yapman gereken şey yeniden güvenimizi kazanmak. Ondan sonra müzikali düşünürsün.”

Sinirle dişlerimi sıktım. “Ama şimdi bir şey yapmazsam ortada müzikal falan *kalmayacak*.”

“Eh, belki de bu dünyanın sonu değildir.” Sinirle burnunun köprüsünü sıktı. “Az önce babanın dükkânı konusunda isteksiz davrandığımı söyledim ama aslında bunun senin için iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Tiyatroya fazlasıyla kafayı takmıştın. Sırf turnedeki bir Broadway yapımını izlemek için ehliyetin bile yokken Columbus’a kadar araba kullandın. Seni ve Hoshiko’yu tutuklayabilirlerdi, hatta başınıza daha kötü bir şey bile gelebilirdi. Tiyatro söz konusu olunca tüm sağduyunu kaybediyorsun. Müzikal olmazsa önümüzdeki bahar başka etkinliklere katılacak vaktin olur; kulüplere girebilirsin, ne bileyim, başka şeyler denersin. Hem gelecek yaz illaki halk tiyatrolarının bir oyunu olacaktır.”

Gelecek yaz mı?! Yaza daha dokuz ay vardı! Hem halk tiyatroların oyunları, bizim okulun prodüksiyonlarıyla aynı şey değildi. O kadrolar yabancılarla dolu oluyordu; çoğu benden iki kat büyük ya da daha da yaşlı insanlardı. Ben arkadaşlarımla, *kendi* okulumuzun sahnesinde olmak istiyordum. Üstelik en önemlisi, bu yıl öğrenci yönetmenliği için aday olmak istiyordum. Yönetmen koltuğuna ilk kez oturacağım bir yıl olacaktı ve liseden sonra ciddiye alınmak istiyorsam bu deneyime ihtiyacım vardı.

Anneme karşı çıkacak oldum ama dudakları incecik bir çizgi hâline geldiğinde anladım ki üstelemek yalnızca şansımı daha da azaltacaktı. Derken Audrey Hepburn’ün sesi kulaklarıma o kadar da büyülü gelmemeye başladı. Annemin söyledikleri umurumda değildi, bu işi burada bırakmaya niyetim

yoktu. Müzikalleri çok seviyordum, okul prodüksiyonunun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremezdim. Annem, boş zamanlarımda olası müzikalleri araştırmamı ya da koro öğretmenimle geleceğe dair sıradan bir konuşma yapmamı açıkça yasaklamamıştı. Denetimli cezam bittiğinde, ailemin gözünde kesinlikle yeniden itibar kazanmış olacaktım. O zaman onaylarını koparırdım. Gülümsedim ve bir avuç patlamış mısır aldım. Şimdilik kimsenin bir şey bilmesine gerek yoktu.

Cuma öğleden sonra babamla oyun dükkânına vardığımızda, daha kapıdan girer girmez biriyle hayır müzayedesine bağış yapmakla ilgili bir sohbetin ortasına çekildi. Küçük bir işletme sahibi olunca bu normal miydi bilmiyordum ama babamdan sürekli müzayedeler, organizasyonlar ya da gençlik grupları için bağış isteniyordu ve o da her seferinde evet diyordu. Neden bu kadar çok şeye sponsor olmayı kabul ettiğini bilmiyordum ama insanlar durmadan ondan rica ettiğine göre belli ki bu konuda bir namı vardı.

Nathan ortalıkta görünmüyordu ama Lucas masa oyunlarının arasında dolanıyordu. “Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Yine D&D,” dedi. “Haftada iki kez oynuyoruz.” Omuz silkti. “Biraz yoğun ama seviyoruz.”

“Yani Sophia’yı yine görebileceğim, öyle mi?”

“Muhtemelen hayır. Neredeyse hiç gelmez.” Gözlerini devirdi. “Bu Nathan meselesinin de ötesinde bir sorun, oyuncular sürekli değişince oyunu yürütmek çok zor oluyor. En az dört güvenilir kişiye ihtiyacım var.” Gözleri bana kaydı. “Aslında sen de katılsan ya. Ne dersin? Gerçekten çok eğlenceli.”

“Ama ben buraya eğlenmeye gelmedim.” Kollarımı iki yana açtım. “Çalışıyorum.”

“Bizimle oynarsan baban seni çalıştırmaz.”

Hımm. Bu ilginç bir teklifti.

 zerine düşünmeye fırsat bulamadan kapıda tanıdık, gülümseyen bir yüz belirdiğinde içimden sessiz bir  ı lık kopardım.

Paul’d .

Ve yalnız değildi.

Uzun adımlarla dükkâna girdi; yakışıklıydı, kendinden emindi ve Lainey Lewis’le el eleydi. Sessiz  ı lı ım içimde büyüdükçe büyüdü. *The Music Man* seçmelerinde karşılıklı oynamışlardı. Lainey, bir başrol kadın oyuncudan istenebilecek her şeye sahipti: güzeldi, uzun boyluydu, yüzü son derece ifadeliydi ve sesi muhteşemdi. Hatta adındaki aliterasyon bile Broadway afişi için özel olarak uydurulmuş gibiydi. Yan kasabada yaşadığı için onu pek tanı mıyordum ama aylar önceki se melerde Paul’e bakışlarını fark etmemek imkânsızdı. Oyuncu listesi açıklandıktan sonra Paul’ n beni bu kadar çabuk kapının önüne koymasına şaşmamalıydı.

“ zninle,” dedim Lucas’a ve onlar beni görmeden bir rafın arkasına sıvıştım. Lucas şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra arkadaki oyun odasına geçti.

Paul’le Lainey’nin burada ne işi vardı? Paul’ n oyunlarla zerre kadar ilgilenmedi ini biliyordum. Lainey’nin de masaüstü oyun figürleri boyamakla vakit geçirdiğini hayal edemiyordum. Ama Paul artık burada  alıştı ımı biliyordu çünkü koro dersinde aptal gibi a zımdan kaçırmıştım. Gerçekten de sırf Lainey’yle el ele oluşunu, birbirlerine aşkla bakmalarını gözüme sokmak için mi gelmişti? Paul kendini beğenmiş bir herif olabilirdi ama bu kadar zalim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Riley?”

Dilimin ucuna kadar gelen bir dizi k fr  zar zor bastırdım. Düşüncelerim kafamın içinde dönüp durduğu gibi gözlerim de dükkânın içinde dönüyor olmalıydı.

Kendimi toparlayıp Paul'le Lainey'nin karşısına çıktım. Paul'ün yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Şey... meşgul müsün?"

Başımı sallayıp onu birden karşımda görmek hoş bir sürprizmiş gibi davranmaya çalıştım. Bu işi kotarabilirdim. Sonuçta ben bir oyuncuydum. Bu da bir rol sayılırdı.

"Aa, selam! Yok canım, ürünlere bakıyordum sadece. Envanter çıkarıyorum da."

Hoşgörülü bir gülümsemeyle bana baktı. "Peki. Şey, Lainey'nin erkek kardeşi için bir hediye lazım, senin burada çalıştığını bildiğimden burayı önerdim." Lainey'yi işaret etti. "Lainey'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Seçmelerde benim umutsuzca istediğim rolü alan kız. Biz birlikteyken Paul'le açıkça flört eden kız. Evet Paul, Lainey'yi hatırlıyorum.

Ona kocaman gülümsedim. "Tabii ki. Seni görmek ne güzel."

El salladı. "Ben bu işlerden hiç anlamıyorum. Biraz saçma aslında, sence de öyle değil mi?" Bana doğru eğilerek sesini alçalttı. "Yani koskoca adamlar niye hâlâ bunlarla oynuyor?" Bir sır paylaşıyormuş gibi gülümsedi. "Ama kardeşimin cumartesi günü doğum günü partisi için bir şey almam gerekiyor, o yüzden buraya geldik."

"Tabii. Buyur."

Laf sokmamak için kendimi yiyip bitirdim. Bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyordum, sonuçta ben de oyun delisi sayılmazdım ama babamın bu dükkânın sahibi olduğunu bilmiyor muydu? Paul söylememiş olsa bile burada çalıştığıma göre oyunları seviyor olabileceğim ihtimaliyle sözlerini dikkatli seçmesi gerekmez miydi? Belki de gerçekten bu kadar duyarsızdı. Her hâlükârda ondan artık eskisinden bile daha çok nefret ediyordum.

“Kutu oyunları mı düşünüyordun? Burada epey kutu oyunu var,” dedim ve arkasındaki rafı işaret ettim. O da rastgele bir kutu çekip aldı.

“*Altmış dolar mı?*” Paul’le bakiştılar. “Bir kutu oyunu için mi? Param buna kesinlikle yetmez.”

Sabırımı yitirmemek için sessizce tiyatro tanrılarına yalvardım. *Bu sadece bir sahne*, diye içimden tekrar ettim.

“Peki, kart oyununa ne dersin? Mesela Magic bayağı popüler,” dedim.

Kaşlarını çatı, sonra başını onaylarcasına salladı. “Evet, olabilir. Sanırım evde onlardan birkaç tane görmüştüm.”

Onu o rafa götürdüm. Birkaç dakika boyunca Paul’le yan yana durup seçeneklere baktılar, başları birbirlerine doğru eğilmişti. Yavaş yavaş geri çekilip havaya karışarak yok olsam diye düşündüm. Ama sonra Paul bir adım gerileyip bana döndü.

“Ee, Riley, nasıl gidiyor?”

“Ne?” Lütfen ayrılığımızı kurcalamaya çalışmasın.

“Dükkân yani. Burada çalışmak kötü m  yoksa sevdin mi?”

“Şey, daha kötü olabilirdi.”

O meşhur gülümsemelerinden birini takındı. Hani ş  kendine has, çekici, insanın öpmek isteyeceği g l msemelerden. Bir an için birlikte olduğumuz günlerin anıları üstüme çullandı. Replik çalıştığımız, “It’s De-Lovely” şarkısını mırıldandığımız, külah dondurma alıp eriyerek ellerimize akmadan bitirmeye çalıştığımız günler. Dondurmamı yalarken iki saniye sonra beni yere yapıştırıp nefesimiz kesilene kadar  pecekmiş gibi attığı bakışlar.

Derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliirdim. Belki de yeniden arkadaşça ve normal davranmaya çalışıyordu. Öyleyse ben de deneyebilirdim. Zaten koroda ve sağda solda sık sık karşılaşacağımız için Paul’le medeni bir ilişki kurmak işimi kolaylaştırırdı.

“*The Music Man* iyi geçti mi? Gösteriye gelemediğim için  zg n m.”

Yüzü aydınlandı. “Harikaydı. Yönetmenimiz işini gerçekten biliyor, üstelik ekiple çok uyumlu çalışıyor. Bayılıyorum ona. Lainey de resmen döktürdü.”

Başımla onaylayıp yüzümdeki gülümsememin silinmemesine odaklandım. Onun adına mutluydum. Ya da en azından mutlu olmak *istiyordum*. Başrolü hak etmişti. Belki Lainey de rolünü hak etmişti. Ama aklımdan çıkmayan tek şey, orada onlarla birlikte olmayı ne kadar çok istediğimdi. Yazın tamamını provalarda ve sahnede geçirebilirdim. Bütün bunlara bir de bu bahar hiçbir oyunun parçası olamama ihtimali eklenince, bu fırsatı kaçırmamanın acısı daha da ağırlaştı. Tek istediğim replik çalışmak, sahne düzenini ezberlemek ve ekiple şakalaşmaktı. Dünyadaki en sevdiğim yerde, yani sahnede olmayı özlemiştim.

Paul yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki endişeyle başını eğerek hafifçe koluma dokundu. “Bu fazla mı geldi? Buraya birlikte gelmemiz?” Omzunun üzerinden hâlâ Magic kart destelerine bakan Lainey’ye göz attı. “Onu buraya getirerek seni üzme ya da damarına basmak istemedim. Merak etme, Riley. Sen harika birisin. Biraz zaman alsa da birini bulacaksın.”

Bir adım geri çekildim. İçimde gezinen hüznün ya da nostalji kırıntıları sözleriyle birlikte uçup gitmiş, yerini haklı bir öfke almıştı.

“Birini bulacağımı biliyorum. Hatta buldum bile.” Bu sözler düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. Neredeyse elimle ağzımı kapayacaktım.

“Buldun mu?” Kaşları çatıldı. “Biriyle çıktığını bilmiyordum.” Yüzünde kuşkulu bir ifade belirmesi içimi rahatsız etti.

“Yakın zamanda oldu.”

“Kim peki?”

“Biri işte. Önemi yok.”

Kaşları biraz daha çatıldı, sonra dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hı, peki. Tamam.”

Bir saniye... Yani uydurduğumu mu ima ediyordu? Acı-
nası bir kız olup sırf itibar kurtarmak için bir ilişkim olduğu
yalanını salladığımı mı düşünüyordu?

Yani... tamam, evet, yaptığım şey tam olarak buydu ama
onun böyle düşünmeye hakkı yoktu. Neden yeni bir sevgilim
olabileceğine inanmak bu kadar zor geliyordu?

“Yani gerçek olmadığını mı ima ediyorsun?”

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Hayır, diyorum ki...
her hâlükârda sorun yok.”

Ellerimi yumruk yaptım. “O gerçek biri,” dedim.

Lainey dönüp bize baktı. “Neden bahsediyorsunuz? Kim
gerçek biri?”

“Sevgilim.”

“Oo, yeni bir sevgilin var demek? Onu tanıyor muyum?”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Lainey’nin
kimi tanıyıp tanımadığını ben nereden bilecektim ki, doğru
dürüst konuşmuşluğumuz bile yoktu. “Bilmiyorum. Sanmam.
Tiyatrocu değil.”

Paul hâlâ bana kuşkuyla bakıyordu ama dudakları hafifçe
büzülmüştü. Bu hâli içimde zafer dansı yapma isteği uyandırdı.

“Adı ne?” diye sordu Lainey.

“Az önce sordum ama söylemedi,” dedi Paul.

Bakışlarım Lainey’yle Paul arasında gidip geldi. Kalbim iki
kat hızlı atıyordu, zihnimse pazartesi gecelerindeki bir Broa-
dway salonu kadar boştu. Bir şey söylemem gerekiyordu yoksa
bana inanmayacaklardı. İsim... İsim bulmalıydım. Şey... Joel.
Ah, hayır, o babamın adıydı! Başka hangi isimler vardı? *Ne-
den aklıma tek bir erkeğin ismi gelmiyordu?!* Derken biri aklıma
düştü ve neredeyse bağırarak söyledim.

“Nathan!”

Paul şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Nathan mı? Bir da-
kika...” Dükkâna göz gezdirdi. “Nathan Wheeler’dan bahset-
miyorsun, değil mi? Burada çalışıyor.”

Şaka yapıyor olmalıydı. Paul'ün Nathan'ı tanımadığından *emindim*. Açıkçası okuldan herhangi birinin onu tanıdığını sanmıyordum. Çocuk okulda resmen bir hayalet gibi dolanıyordu.

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordum.

“Geçen yıl tarih dersinde önümde oturuyordu. Birlikte bir proje yapmıştık.”

Tabii ya. Şansıma tüküreyim.

Lainey, “Bu o mu?” diye fısıldayınca birden arkamı döndüm. Nathan ansızın ortaya çıkmıştı, depo kapısı arkasından kapanırken o bana doğru geliyordu.

“Hey, baban seni arkaya çağırıyor.”

İsteseydi bile bundan daha az romantik ya da benimle daha az ilgili konuşamazdı. Alnımda ter damlaları birikti. Göz ucuyla artık fazlasıyla kuşkucu görünen Paul'e baktım.

“Tamam,” diye cevap verdim güçlkle.

Hayatım neden hep böyleydi? Derin bir nefes aldım ve yüzüme flörtöz bir gülümseme yerleştirerek Nathan'a doğru yürüdüm.

“Haber verdiğin için çok teşekkür ederim,” dedim elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir sesle. “Hemen geliyorum.”

“Şey... tamam?” dedi.

Bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu ki açıkçası öyleydim. Daha fazlasını yapmam gerekiyordu; bu durumu inandırıcı gösterecek, dünyanın en saçma şeyi gibi durmasını engelleyecek bir şey. Ama kollarına atılıp onu öpemezdim. Koluna yapışmayı denemek bile yeterince abartılıydı. O kadar ürkekti ki korkmuş bir köpek gibi titremesi işten bile değildi. Ama *bir şey* yapmalıydım.

Beynim bedenimi tamamen terk etti ve öne eğilip onu üst kolundan öptüm. Ancak dudaklarımı oynatacak cesareti bulamadığım için dudaklarımı kapalı hâlde gömleğine bastırıp hemen geri çekmişim gibi oldu. Utançtan bedenimin büzüşüp toz bulutuna dönüşmemesine şaşırdım.

Ağzı açık hâlde bana baktı. Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Lütfen sakın ol,” diye fısıldadım.

“Az önce sen–”

Arkamı döndüm. “Lainey, aradığını bulmuş gibisin, süper! Curtis kasada ödemeni alır. Benim depoya gitmem–” Konuşurken depo bölümüne doğru yürüyüp raflara bir şeyler koyuyormuş gibi yaptım. Artık herkes ağzı açık bize bakıyordu.

“Yani... öyle.” Birkaç adım geri çekildim. “Seni görmek güzeldi. İkinizi de. Yarın okulda görüşürüz, Paul. Yani... ikimiz seninle okulda görüşürüz.” Nathan’ın kolunu kavrayıp onu depoya doğru resmen peşimden sürükledim. Kapı arkamızdan kapandığı anda kolunu elimden kurtardı.

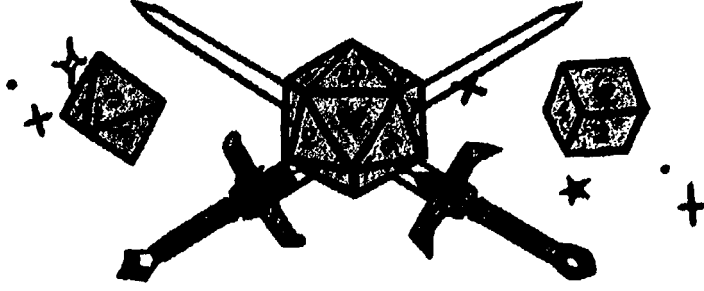
“Riley, aklını mı kaçırdın sen?”

Düzenleme

Ny.ozlem

Beşinci Bölüm

“Tamam, tamam, panik yapma. Sorun yok. Garipti, farkındayım ama–”

“*Kolumu* mu öptün yoksa ben hayal mi gördüm?”

Başımı ellerimin arasına aldım, yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı. “Özür dilerim. Yapmamalıydım. Sadece Paul yeni kız arkadaşıyla içeri girdi ve –hani benim seçmelere gi-remediğim gösteride onunla karşılıklı oynayan kız– ikisi öyle tatlı görünüyordu ki–”

“Hayır.”

“Ne?” Başımı kaldırdım.

“Ne diyeceğini biliyorum. Cevabım hayır.”

Ona ters ters baktım, verdiği tepki utancımı bir kenara itmişti. “Henüz *hayır* diyemezsin çünkü sana hiçbir şey sormadım.”

“Peki, duyalım o zaman.”

Yutkundum. “Tamam, yani...” Sözlerimi toparlamakta zorlanıyordum. “Şey, Paul’le Lainey geldi ve Paul sanki kimseyle çıkmadığım için bana acıyormuş gibi davranmaya başladı. Bir de utanmadan *eninde sonunda* birini bulacağımı söyledi. Yani,

cidden mi? Tabii ki birini bulacağım. Hem de ondan daha iyisini. Ben öyle hafife alınacak biri değilim.”

Nathan kaşını kaldırdı ama ben anlatmaya devam ettim.

“Ne olduysa oldu işte, ağzımdan yeni biriyle çıktığımı kaçır-dım. Paul’ün bana tepeden bakmasına izin veremezdim. Ama sonra kim olduğunu sordular. Bir isim bulamadım, o panikle aklıma gelen ilk isim seninki oldu ve—”

“Hayır.”

“Nathan! Hayır demeyi keser misin?!”

“*Sen* de insanlar kiminle çıktığını sorduğunda benim adımı söylemeyi kesmek zorundasın.” Tavana baktı, sonra gözlüğünü burnunun üzerine itti. “Neden beni bu işe bulaştırabileceğini düşündün ki? Fark etmediysen söyleyeyim, senden pek hoşlanmıyorum.”

Ağzım açık kaldı. “Orada dur bakalım. Bu kadar kaba olmana gerek yok.”

“Sadece gerçeği söylüyorum. Senin de arada denemek isteyebileceğin bir şeyi yapıyorum yani.”

“Tabii tabii, senin için söylemesi kolay. Eski sevgilisinin karşısında kendini rezil eden sen değildin!” Durup ona baktım. “Aslında... bir dakika ya...”

“Hayır.”

“Ben köpek değilim, itaat eğitimindeymişiz gibi davranmayı kes ve *hayır* demeyi bırak.” Kaçıp gitmesini engellemek için elimi kaldırdım. “*Dur.*” Bir an duraksadım. “Aferin sana.”

Güldüğümde bana neredeyse hırladı. Bu hâli, itaat eğitimi şakalarına devam etmem için beni iyice gaza getirdi ama dilimi tuttum.

“Bu ikimizin de işine yarayabilir,” dedim.

“Şu an ne düşündüğün umurumda bile değil, ben bu işte yokum. O yüzden hadi şu rafları dolduralım ve ben de sanki bunların hiçbirini yaşanmamış gibi unutmaya çalışayım.”

“Rafları birazdan doldururuz. Önce Sophia’yı konuşalım.”

Gözleri kısıldı. “*Kesinlikle* hayır.” Dönüp kutuları açmaya başladı. Öfkemi bastırıp konuşmayı sürdürdüm.

“Herkes Sophia’dan hoşlandığını biliyor. *Sophia* bile ondan hoşlandığını biliyor ama buna rağmen aranızda bir şey yok.”

“Seni duymazdan geliyorum.”

“Duymuyor olsaydın *seni duymazdan geliyorum* demezdin.” Arkasında volta attım. “Lucas bana Sophia’nın sadece sahip olamadığı şeyleri istediğini söyledi. Senin sorununun da—”

“Benim sorunum yok.”

“—istediğini fazla belli etmen olduğunu söyledi. Biraz ağır-dan alman gerekiyormuş. Onu senin peşinde koşmaya mecbur bırakman gerekiyormuş.”

Sessizce kutu açmaya devam ettiğimde üsteledim. “İnsan-ların karakterlerinden anlıyorsam —ki kesinlikle anlarım— So-phia’nın da epey kıskanç olduğu ortada. Burada birlikte çok vakit geçireceğimizi laf arasında söylediğimde takındığı tavrı görmeliydin. Resmen kudurdu. Sonra da... sana *sokulmaya* baş-ladı.” Ürperdim.

Nathan durdu ve yavaşça döndü. “Olay bu muydu yani? Ben de bir türlü neden öyle davrandığımı çözememiştim.”

“Benim yüzümden oldu.” Sırıtip ellerimi belime koydum. “Bilerek yapmadım ama sonuçta işe yaradı. Yani teklifim şu...” Durakladım, yine hayır demesini bekliyordum ama temkinli bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. “Paul’e karşı rol yap. Sorarsa çıktığımızı söyle, okulda bizi birlikte görürse de ara-mızda arkadaşlıktan fazlası varmış gibi yaparız.”

“Biz ne zaman arkadaş olduk ki?”

Gözlerimi devirdim. “Peki. Birbirine gıcık olan iş arka-daşlarıyız. Karşılığında ben de dükkânda senin için aynısını yaparım.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?”

“Sophia’yı kiskandırırım.” İçim ürpererek devam ettim. “Yani... seninle flört ederim.”

Kahkahayı bastı. “Benimle *flört* mü edersin?” diye sordu hayretle.

“Yani her zaman değil. Ama onun yanındayken *flört* ederim. Bu da onu kıskandırmaya yeter. Böylece sana daha çok ilgi göstermeye başlar. Ne diyorsun? Hiç de fena bir anlaşma değil bence. Üstelik beni sahte erkek arkadaş uydurduğumu itiraf etme rezaletinden de kurtarır.”

“Bunun düşündüğün şekilde ilerlemesi imkânsız.”

“Bu işi beceremeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Şey, hayır. Az önce kendini görmedin mi?”

“Peki ya sen?”

Omuz silkip arkasını döndü. “İdare ederim. Rol yapmada iyiyim. Sonuçta oyunculuk tecrübem var.”

“*Affedersin* ama benim de fazlasıyla oyunculuk tecrübem var. Bu işte hiç de zorlanmam.”

Omzunun üzerinden baktı. “Hı hı.” Eliyle Warhammer figürlerinin kutularını işaret etti. “Hadi, bunları aşağı indir-memiz lazım.”

İç geçirdim ve bir yığın kutuyu alıp peşinden çıktım. Hâlâ net bir cevap vermemiş olması dikkatimden kaçmamıştı. Ama ben kararlı biriydim, hatta bazıları bana inatçı bile derdi. Bu işin peşini bırakmayacaktım. Planım gerçekten işe yarayabilirdi. İki sorunumuzu birden çözerdi. Paul’e uydurma bir erkek arkadaş yarattığımı *açıklayamazdım*. Yüzündeki o ifadeye, sesindeki sinir bozucu acımaya katlanamazdım. Nathan’ı ikna etmem gerekiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde çalıştık. Onu rahat bırakarak bu fikri kafasında evirip çeviriyor olmasını, böylece aslında ne kadar işe yarayabileceğini anlamasını diledim.

“Kalanları almaya gidiyorum,” diye homurdanıp depoya geri döndü. Bir dakika sonra Lucas oyun odasından başını uzattı.

“Nathan’ı gördün mü?”

“Evet, depoda. Az bir işi kaldı.” Bir kutu daha alıp rafa koydum.

“Oyuna katılmayı detaylıca düşündün mü? Teklif hâlâ geçerli.”

Yarım saat önce emin değildim ama şimdi duraksadım. D&D’ye katılmak... Aslında içimden gelen bir şey değildi ama Nathan bu plana evet derse mantıklı olabilirdi. En azından Sophia’nın yanında birlikte olmamız için bir bahane doğardı. Bir de vardiyam sırasında kısa bir mola hoşuma giderdi doğrusu. Babam kabul ederse tabii. Zaten hep dükkâna daha çok ilgi göstermemi istemiyor muydu? D&D’ye ilgi duymam beni biraz olsun rahat bırakması için iyi bir gerekçe olabilirdi.

“Şey, bunu babama sormam gerekiyor,” dedim Lucas’a. “Erken çıkmama izin verir mi emin değilim.”

Lucas başını iki yana salladı. “Babanı pek tanımıyorsun.” Ardından oyun odasına seslendi. “Hey, Joel!”

Bir an sonra babam kapıda belirdi. “Ne oldu?” Beni görünce, “Riley, ön tarafta her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet, sadece rafları dolduruyorum.”

“Joel, Riley’nin D&D grubuna katılması sence de iyi bir fikir değil mi?”

Babam şaşkınlıktan neredeyse kapı pervazına çarpıyordu.

“Aslında güvenilir bir oyuncuya daha ihtiyacımız var ve bu, onu yakından tanımamız için de harika olur.” Lucas, bana kalırsa biraz fazla abartarak babama anlamlı bir bakış attı. “Üstelik D&D hakkında hiçbir şey bilmiyor, öğrenmesi için de güzel bir fırsat. Satış konusunda da işine yarar.”

“Bilmiyorum...” Babam bana baktı. “Bu fikir senden mi çıktı? Oyunlara ilgin yok sanıyordum.”

“Yani...” Bakışlarım Lucas’la babam arasında gidip geldi. Bir yandan da gözüm Nathan’ın her an depodan çıkabileceği kapıya takılıyordu. Hâlâ kararsızdım. İşten biraz zaman kazanmak harika olurdu ve Lucas’la diğerleri fena insanlar gibi

durmuyordu ama ke  ke bu zamanı m  zikal hazırlıklarına ayırabilseydim.   te yandan Nathan'ın bu fikirden nefret edeceğine neredeyse emindim. Bu da beni kabul etmeye daha çok itiyordu.

Omuz silktim. "Buradayken yeni bir şeyler denemek g  zel olabilir."

Sesim pek kendinden emin  ıkmamı tı ama Lucas teşvik edercesine ba ını salladı.

" ey..." Babam kaşlarını çattı. "Cuma akşamları kasada iki kişi olması iyi oluyordu ama Curtis aylardır tek başına idare ediyor zaten, yani yine tek çalışmaya devam edebilir. Hem senin d kk nla daha çok ilgilenmeni istiyorum." Sırıttı. "Tamam, kulağa g  zel bir plan gibi geliyor."

"Harika!" Lucas babama be lik çaktı ve ikisi birden arka odaya yöneldi. Benim hâlâ rafların ortasında mal dizdiğimi unuttukları belliydi.

"Oyuna bayılacaksın, Riley," dedi babam. "Bunu daha önce neden d   nemedim bilmiyorum ama D&D tam sana g  re. Oyunculuk provası gibi d   n."

"Oyunculuk mu?"

"Evet. Kendi karakterini oynayacaksın; nasıl konu acağını, ne giyeceğini, kim olacağını sen belirleyeceksin. Her şey sana bağlı." Işıl ı ıl gülümseyerek bana baktı. "  imden bir ses bu i te iyi olacağını söylüyor."

"Ne oluyor?" dedi bir ses.

D  n nce karşımda Nathan'ı buldum. Yüzü, be  adet masa oyunu kutusunun arkasından zar zor seçiliyordu.

"Riley senin D&D oyununa katılacak!" dedi babam. "  n-ları bırak, kalanını ben hallederim. Siz ba layın."

Babamla Lucas'ın peşinden diğer odaya geçerken Nathan bana zehir saçan bakışlar attı. "Cidden mi?" diye fısıldadı. "Be  dakikalığına depoya gitmemi fırsat bilip oyunuma mı sızdın? Planına dâhil olmayı kabul etmedim ki."

“Ben *hiçbir* şeye sızmadım,” dedim. “Çemkirecek birini arıyorsan Lucas’a git. Fikir onundu.”

Lucas sözümü desteklercesine koşar adım masada bekleyen adamların yanına gitti. “Hey, tahmin edin ne oldu?” dedi. “Riley artık bizimle oynayacak!”

John, *Dungeons & Dragons Oyuncu El Kitabı*’ndan başını kısacık bir anlığına kaldırıp tekrar sayfalarına döndü ama Anthony bana baktı. “Harika!”

Nathan’ın yüzü öfkeyle buruştuğunda bundan tuhaf bir keyif aldım. Bir sandalye çekip oturdum. “Evet. Oyunculugumu geliştirmenin eğlenceli bir yolu olur diye düşündüm.” Masadakilere gülümsedim.

Babam uzun zamandır görmediğim kadar büyük bir gülümsemeyle bana baktı. “Süper! İyi eğlenceler!”

O uzaklaşırken Nathan omzunun üzerinden bana baktı. “Seninle konuşabilir miyim?” dedi kısık bir sesle.

“Tabii.” Ona dönüp tatlı tatlı gülümsedim. “Konu neydi?”

“Yalnız,” diye homurdandı.

Kaşlarımı anlamlı anlamlı oynattım. “Hımm, peki. Hadi *yalnız* konuşalım.”

Nathan öfkeyle yürüyüp gitti. Ayağa kalktım. “Hemen döneriz.”

Onu tuvaletlerin olduğu köşeye kadar takip ettim. Babamın tuvalet kapılarının önüne çektiği hasır paravan bizi kısmen gizliyordu ama çok da özel bir yer sayılmazdı.

“Az önce bayağı dramatik davrandın,” dedim.

Bana sert sert baktıktan sonra iç çekti. (Yine dramatikleşiyordu. Bir de drama öğrencilerinin dramatik olduğunu söylerler.)

“Riley, sen ne yapıyorsun? Şimdi de benim D&D grubumda mısın? Cidden mi? D&D’den nefret ediyordun. Lütfen oyunumu mahvetme. Bu işler sana saçma gelebilir ama ben seviyorum.”

“Oyununu mahvetmeyeceğim. Zaten fikir benden çıkmadı. Lucas’la babam heveslendi, ben de onları geri çevirmek isteme-

dim. Teklifimi kabul edersen bu durum çok işimize yarayacak. Hem oyun sırasında işten biraz kaytarma şansım da olacak.”

Gözlerini devirdi. “Tabii, asıl motivasyonun bu zaten, değil mi?”

“Eğer planıma uymak istemiyorsan, tamam. Seni zorlayamam ama bunun işe yarayacağına gerçekten inanıyorum. Sophia artık onunla ilgilenmediğini fark ettiği anda avucuna düşecek. Ama sen bilirsin. Bu akşam birbirimizi öldürmeden oyunu bitirmeye bakalım, yeter.”

Nathan bana doğru minicik bir adım attı. “Planınla ilgilenmediğimi söylemedim,” dedi. Sesi az önceki sertliğini kaybetmişti.

“Ne?” şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. O kadar sinirlendikten sonra konunun tamamen kapandığını sanmıştım. “İyi o zaman. Ben bu fikirden nefret ettiğini düşünmüştüm.”

Bir adım daha yaklaştı. Artık kişisel alanımı işgal ediyordu; bu yakınlıkla birlikte kalbim hızlanmaya başladı. “Depoda düşündüm,” dedi. “Haklı bir noktaya parmak bastığını fark ettim. Bir de...” Elini uzattı, yüzüme düşen bir tutam saçı yavaşça geriye itti. Başparmağını  enemin kıvrımı boyunca gezdirirken tüylerim diken diken oldu, ardından yüzümü avuçladı. “Seni daha yakından tanımanın eğlenceli olabileceğini düşündüm.”

Bir dakika... *ne?* Sophia’dan hoşlandığını sanıyordum? Yutkunmaya çalıştım ama boğazım kurumıştu.

“Be-ben...” diye kekeledim.

Bu sözlerim (ya da daha doğrusu kekelemem) onu güldürdü ve geri çekildi. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. Sesi d m d . “Sana söylemiştim, bu sahte flört içinde bir dakikadan fazla dayanamazsın.”

“Bir dakika, ne?” Dehşete düşerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Az önce yaptığın şey...” şok içinde ona baktım. “Az önce *numara* mı yapıyordun?”

“Elbette.” Güldü ama bu, insanı sinir eden bir kahkahaydı. Az kalsın onu tuvalete doğru itecektim. Üstelik buradaki umumi tuvaletlerin her gün temizlenmediğine yemin edebilirdim. “Benden istediğin buydu. Sahte flörtleşme. Öyle değil mi?”

Kollarımı havaya savurdum. “Hayır, şu an değil! Önceden uyarman gerekiyordu, hazırlıklı olmam lazımdı. Şey sandım—”

Yine güldü. “Daha neler?”

“Tanrım, korkunç birisin. *Neden* ağzımdan senin adın çıktı ki?” Öfkeyle gözlerimi sımsıkı kapadım. Utançtan yerin dibine girmek istiyordum. Bir anlığına ciddi olabileceğini düşünmüştüm. Ne aptalım ama. Nathan’ın düşündüğümünden daha iyi bir oyuncu olduğunu kabul etmem gerekirdi. Belki bahar müzikali için seçmelere bile girerdi. Tabii önce ben onu boğazlamazsam.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım. “Ben profesyonelim. Kelimenin tam anlamıyla değil, tiyatrodan para kazanmamış olabilirim ama yine de kendimi profesyonel bir oyuncu sayıyorum. Sen bu sahte flört işini kotarabiliyorsan ben de pekâlâ kotarırım. Zaten bunu Sophia’nın ilgisini çekip Paul’ün inanmasına yetecek kadar sürdürmemiz gerekiyor. Sonra da bitirir, birbirimizi mutlu mesut görmezden gelmeye geri döneriz.”

“Keşke şu an geleceğe gidebileceğim bir TARDIS’im olsaydı.”

“Aman ne komik.” Gözlerimi devirdim. “Yani tamam mıyız? Pazartesi günü beni Paul’e ispiyonlamayacaksın, değil mi?”

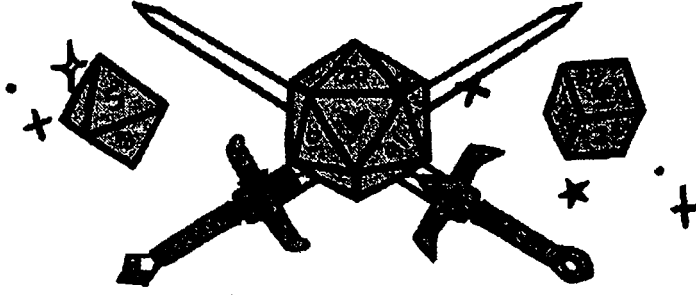
Bir süre birbirimize baktık. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ama artık kızgın görünmüyordu. Daha çok beni tartıyor gibiydi.

“Tamamız. Eğer bunu gerçekten kotarabilirsen.”

“Sen orasını merak etme.”

Tek kaşını kaldırdı, sonra arkadaşlarının yanına döndü. Ben de peşinden gittim. Sophia’nın bir an önce gözlerini açıp onu fark etmesi iyi olurdu çünkü Nathan Wheeler’a uzun süre katlanamayacaktım.

Altıncı Bölüm

Nathan'la masaya geri döndüğümüzde Lucas, Anthony ve John bize beklentiyle baktılar.

“Oynamaya hazırız,” dedim yapmacık bir neşeyle. “İlk ne var?”

Lucas bir Nathan'a bir bana baktı. “Ne oluyor? Az önce arkada ne konuşuyordunuz?”

“Bir şey yok. İşle ilgiliydi,” diye yanıtladı Nathan.

“İşle mi ilgili?” Anthony kaşlarını kaldırdı. “Gizli bir iş meselesi mi yani?”

“Riley, önce karakterini oluşturman gerekiyor,” dedi Nathan, onu duymazdan gelerek. “Doldurman için karakter kâğıdın burada.” Gözlerinde sert bir ifadeyle kâğıdı bana doğru itti. Hâlâ mimiklerini çözmeye çalışıyordum ama sanki arkadaşlarının yanında aramızdaki anlaşmadan söz etmek istemediğini anlatmaya çalışıyordu. Benim için sorun değildi, nasıl olsa Sophia içeri girer girmez tüm cazibemi devreye soktuğumda durumu çakacaklardı.

Bu fikir midemi hafiften altüst etti. Paul'le ilgili çıkan karmaşadan sıyrılmaya o kadar odaklanmışım ki bir an bile

durup Nathan'ın evet demesinin sonuçlarını düşünmemiştim. Başparmağıyla çeneme dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Ettiğim büyük lafların ardından bu işi gerçekten kotarabilecek miydim? Sophia'nın yanında ne yapacağımı biliyor muydum? Nathan'a hülyalı bakışlar atıp müstehcen sözler mi söyleyecektim? Ona dokunacak mıydım? Kolundan başka bir yerinden mi öpecektim? Belli ki bu konuyu ve daha mahrem birkaç şeyi netleştirmemiz gerekecekti.

"Riley? Hâlâ bizimle misin?"

Düşüncelerimi dağıtmak için başımı iki yana salladım ve Lucas'a döndüm. Lucas'ın davetkâr ifadesine rağmen masaya göz gezdirdiğimde içim sıkıldı. Önünde, neye baktığını görmemizi engelleyen üç kanatlı bir panel duruyordu. Masanın üzerinde yığınla kitap vardı: *Dungeons & Dragon Oyuncu El Kitabı*, *Dungeon Masters Rehberi*, *Canavar El Kitabı* ve *Xanathar'ın Her Şeye Dair Rehberi*. Annemle Monopoly'de kullandığımız sade siyah beyaz zarlardan değil, babamın dükkânda sattığı o süslü zarları kullanıyorlardı. Masada ayrıca iPadler, not defterleri ve kareli bir zemine yerleştirilmiş minyatür figürler vardı, bunlar masanın ortasında duruyorlardı.

Nathan'ın uzattığı kâğıdı elime aldım. Üzerinde *Çeviklik*, *Zekâ* ve *Karizma* gibi şeyler yazan bir sürü kutucuk vardı. Zihnim yaratabileceğim karakterlerle dolup taşıyordu. Oyunculuk yaparak, hayır, *rol yapma* oyunu oynayarak deneyimleyeceğim onca eğlenceli şey.

"Karakter özelliklerini ben mi seçiyorum? Çünkü kesinlikle Yüksek Zekâ, Bilgelik ve Karizma istiyorum. Bir de belki sırf hoşuma gittiği için Çeviklik."

"Tamam, ağır ol bakalım," dedi Nathan iç çekerek. "Önce hangi ırktan ve sınıftan olmak istediğine karar vermen gerekiyor." Bir kitabı açıp seçenekleri gösterdi. "Her özelliğin en yüksek puanlı olanlarını seçemezsin. Bu, oynadığın karakter türüne göre değişir. Mesela savaşçıysan en yüksek özelliklerle-

rin G   ve Dayanıklılık olur. Ama b  y  c   olmak istiyorsan Zek  'yı se ersin.”

“B  y  c   olamazsın,” dedi John. “Grubun b  y  c  s   benim.”

“ sterse b  y  c   olabilir,” diye araya girdi Lucas. “Belki birileri b  y  c  y   oynayıp ateş b  y  s  nden öte bir şey yapar.”

“Yine de i e yaramaz. Zaten bir paladinimiz, bir haydudumuz, bir korucumuz ve bir b  y  c  m  z var.  kinci bir b  y  c  ye ihtiyacımız yok. Bence rahip olmalısın.”

“Rahip mi?” Açıklamayı okudum. “Bir tanrıya hizmet edip insanları iyile tirmem gerekiyor! Bilemiyorum, kulağa pek eğlenceli gelmiyor.”

“Neyse,” diye devam etti Nathan, “ unlara bir bak da hangisini oynamak istediğine karar ver.”

Oyuncu El Kitabı'nı şöyle bir karıştırarak *tiefling* ve *halfpling* gibi pek a ına olmadığım terimleri okudum. Tanıdık gelenler de vardı; *b  y  c  * ve *ba  b  y  c  * gibi. Sonra g  z  m belirli bir t  re takıldı. Parma ım la orayı işaret ettim.

“Bu sandı ım şey mi?”

  aret ettiğim şeye baktıktan sonra Nathan'ın y  z   yumu adı, ba ıyla onayladı. “Evet. Ozanlar. Ozanlar  arkı s  yler, hik  yeler anlatır. En y  ksek Karizma ve çeviklik puanlarına sahip olurlar, icra ettikleri m  zikle bağlantılı bazı b  y  ler yapabilirler.”

“Ozan olması, ikinci bir b  y  c  den bile daha az i e yarar,” diye araya girdi John.

Ama artık çok geçti. Sırıttım. “Bu! *Kesinlikle* ozan olmak istiyorum.”

John inledi, Nathan'la Lucas bakı tılar. “ a ırmadım,” diye mırıldandı Nathan.

Nathan'la aramdaki anla ma ve bu oyunu oynama fikriyle ilgili t  m endi elerim, ozanlar hakkında bilgi edindikçe da ılıp gitti.  arkı s  yleyebiliyordum! M  zik aletleri  alabiliyordum ve

karakterim dans edebiliyordu! Babam bunun benim için iyi bir alıştırma yöntemi olacağını söylerken haklıydı.

“Enstrüman olarak gitar seçebilir miyim? Hep gitar çalmak istemiştım.”

“O gitar değil lavta ama olur. Yalnız ırkını henüz seçmedin. Şunlar var—”

“İnsan olmak istiyorum.”

“İnsan bir ozan. Yani gerçek hayattaki hâline olabildiğince yakın bir karakteri mi oynamak istiyorsun?”

Omuz silktim. “Karşı koyamayacağım kadar harika.”

“Peki,” dedi iç çekerek. “Bu epey kolay oldu.”

Karakter kâğıdını doldurduktan sonra Hoshiko’ya oyuna katıldığımı söylemek için hızlıca bir mesaj attım. Onu özlemiştim, keşke o da her akşam benimle ve çocuklarla burada takılabilseydi. Bir D&D oyuncusu olduğumu fark ettiğİ anda yüz ifadesini görmeyi çok isterdim. Nathan’la yaptığımız yeni anlaşmadan ona bahsetmedim, bu kesinlikle yüz yüze anlatılması gereken bir şeydi.

Hemen karakterim için epey dramatik bir geçmiş hikâyesi kurgulamaya başladım; ormanda terk edilmek ve şarkı söyleyerek hayatta kalmakla ilgili bir şeyler. Derken Lucas dikkatimizi oyuna vermemizi istedi.

“Hadi başlayalım. Her zamanki gibi siz üçünüz Sophia’yı o gece yaptığı âlemin acısını atlatması için bir handa uyurken bırakmıştınız.”

Nathan homurdandı. “Bunu yapmak zorunda mısınız? Bir kereliğine olsun Sophia yetim çocuklara yardım etmek için geride kalamaz mı?”

“Hayır. DM² olduğunda öyle yaparsın. Benim oyunumda Sophia zamansız bir sarhoşluğun ardından uyuyor olacak. Şimdi,

2 DM (Dungeon Master): Masaüstü *role play* oyunlarında oyunu yöneten, hikâyeyi anlatan, oyuncu olmayan karakterleri canlandıran ve kurallara hakemlik eden kişi. —ç.n.

en son kaldığımız yerde grup kulaktan dolma bir söylentiyle büyüü bir kılıcın peşine düşmeye karar vermişti. Rivayetlere göre kılıç, kadim bir kralın kasasındaki gizli bir bölmede saklı. Krallığın doğu kıyısında. Oraya hemen mi gideceksiniz yoksa bu civarı mı keşfedeceksiniz?”

Çocuklar onaylamak için birbirlerine baktılar.

“Hemen yola çıkmalıyız,” dedi John, sesi her zamankinden biraz daha alçak ve buyurgandı. Belli ki karakteri için kullandığı bir tondu bu. “Aksi hâlde hidrayı yenemeyiz.”

“Yine de ormanda bir gün dolanmak fena fikir değil,” diye karşılık verdi Nathan. “Açık yollara çıkmadan önce biraz doğayla vakit geçirmek Spruce’un hoşuna gider.”

Anthony, Nathan’a ters ters baktı. “Sophia bir dahaki sefere gruba çabucak yetişsin diye burada oyalanmak için benim korucu eğilimlerimi bahane etme. Karakterinin geride kalmasını istemiyordysa oturuma gelseydi.”

Bir ona bir Nathan’a bakarken içimdeki heyecan giderek kabardı. Tam olarak neler olup bittiğinden emin değildim ama karakterlere bürünen, seslerini değiştiren, hikâyeye uyum sağlayan insanlarla çevriliydim ve şimdiden buna bayılmıştım. Sanki doğaçlama ama aynı zamanda kendi maceranı seç türünde bir tiyatro gibiydi. Yıllardır müzikal provaları arasında neden böyle oyunlar oynamamıştık ki? Hoshiko’ya bunları anlatmak için sabırsızlanıyordum.

“Lütfen karakterden çıkmayalım,” diye karşılık verdi Lucas. “O hâlde karar verilmiştir, göreve devam ediyorsunuz. Yolda ilerlerken yol kenarında genç bir kadına rastlıyorsunuz.” Cesaret verircesine bana hafifçe gülümsedi.

Dik oturdum ve içimdeki en iyi ozanı ortaya çıkarmaya çalıştım. “Günaydın, efendiler! Bu güzel sabahta nereye yol alıyorsunuz böyle? Birkaç sikke karşılığında size bir şarkı söyleyebilir miyim?”

Anthony hafifçe kıkırdadı, diğerleri de birbirlerine baktı.

Nathan, “Şey, bu *nasıl* bir ses?” diye sordu.

“Karaktere girdim!”

Diğerlerine bakıp alaycı bir şaşkınlıkla konuştu. “Özür dilerim ama Charles Dickens romanında mıyız? *Günaydın, beyim! Bacanızı temizleyeyim mi?*” Şapkasını bana doğru eğiyormuş gibi yaptı.

Öfkeyle gözlerimi devirdim. Açıkçası *Benim Tatlı Meleğim* filminin sinema uyarlamasında Eliza’nın babasının sesini kullanıyordum. Cockney aksanıyla konuşmayı seviyordum. “Bu benim karakterim, istediğim gibi oynarım.”

Lucas ciddi ciddi başıyla onayladı. “Doğru diyor.”

“Bence gerçekten harikaydın, Riley,” dedi John. “Karakterine bürünmene sevindim. Karakterinin bir adı var mı?”

Bir an düşündüm, sonra ellerimi havaya kaldırdım. “Elphaba,” dedim, *Wicked*’daki meşhur başrol karakterini düşünerek.

“Günaydın, Elphaba,” diye karşılık verdi John. “Ben Vafır, gücü açığa çıkaran bir büyücüyüm.”

“Ben de Spruce Wayne adında bir cüce korucuyum.” Anthony reverans yaparak sırtıttı. “*Cüce* lafı kafanı karıştırmasın. Boyum kısa olabilir ama yüreğim –ve başka şeylerim– hayal edemeyeceğin kadar büyük.”

Nathan’la John inledi. Güldüm ve başımı onaylarcasına salladım.

“Vay, bunu bildiğim iyi oldu. İsmin de harika.” Nathan’a döndüm. “Peki ya sen?”

“Ben yarı elf bir paladinim. Sol Juur,” dedi.

Gözlerimi kıstım. “Solcu mu? O nasıl isim öyle?”

“Müthiş bir isim, çok teşekkür ederim.” Karakter kâğıdında yazan yeri parmağıyla işaret etti. “Solcu değil, Sol Juur. Adım Sol, soyadım Juur. Paladin olduğum için güneş tanrısının savaşçısıyım. Güneş, sol demek... çaktın mı? Ama aynı zamanda grubu koruyan bir savaşçıyım, yani solcu da diyebili-

riz; Sol Juur.” Kendinden ne kadar memnun olduğu yüzünden okunuyordu. Geniş geniş sırttı.

“Haa... güzelmiş.” Paladinlerin tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama bu ince ayrıntıya gösterilen özeni takdir etmiştim.

Lucas dikkatimizi toplamak ister gibi boğazını temizledi. “Eminim siz de fark etmişsinizdir ki bu kızcağız arkadaş canlısı birine benziyor ve gruba yeni bir enerji katabilir. Onu grubunuza davet edip etmeyeceğinize karar vermeniz gerek.”

John –Vafir– bana dikkatle baktı. “şu an şarkıya ihtiyacımız yok, Elphaba ama bir görev için yardıma ihtiyacımız olabilir. Var mısınız?”

“Bu göreve şarkı söyleyip dans etmek de dâhil mi?” diye sordum.

“şarkıya her zaman varım,” diye atıldı Anthony. “Bir de bu kasabadan ve kalabalıklardan uzaklaşmak için can atıyorum. Akşamları şarkılarınla bana eşlik edebilirsin.” Bana göz kırptı.

“Ben ikna olmadım,” dedi Nathan, sesi her zamankinden daha sertti. “Grup ne kadar küçük olursa o kadar gizli hareket edebiliriz. Bir ozan sürekli şarkı söyleyerek herkese yerimizi açık edebilir.” Bana sert bir bakış attı. “ zellikle de içinde bulunduğumuz görevin ciddiyetini kavrayamamış gibi duran biri söz konusuysa. Bu bir oyun değil.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Hayatta her şey bir oyun değil mi?”

Lucas’la Anthony güldü.

“Belki senin için,” dedi Nathan, “ama benim için değil.”

“Mantıklı ol, Sol,” diye araya girdi John. “Kadim şehre vardığımızda bir ozan işimize yarayabilir. Kılıç büyük ihtimalle kilit altında tutuluyordur ve onun yetenekleri bu konuda bize yardımcı olabilir. Hele ki haydudumuza yüzde yüz bel bağlayamıyorsak.”

Nathan kaşlarını çattı ama geri adım atmadı. İyi. Karakter kâğıdıma baktım, onu yola getirecektim.

Lucas'a döndüm. "Nathan'ı... Yani... Sol Juur'u ikna etmek için ikna yeteneklerimi kullanmak istiyorum."

Gözleri parladı. "Şey... onun üzerinde büyülerinden birini kullanmayı deneyebilirsin."

"Duygularını yatıştırmayı dene," dedi Anthony göz kırparak ve kitaptaki bir büyüü işaret etti.

Nathan başını iki yana salladı. "Dur bir dakika, kendi grup üyelerine büyü yapamazsın."

"E ama ben henüz grup üyesi *değilim* ki. Beni gruba almamak için inat ediyordun ya hani. O yüzden büyü kullanıyorum. Ee, nasıl yapacağım?" Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Sophia burada olmadığı için mutluydum yoksa Nathan canımı sıkarken bile ondan hoşlanıyormuş gibi yapmak zorunda kalacaktım.

"Teknik olarak konuşarak büyü yapıyormuş gibi ellerini hareket ettirebilirsin," diye açıkladı Lucas, "ama büyü yapıyorum demen de yeterli olur."

"Aslında..." dedim, "daha iyi bir fikrim var."

Nathan, *Hadi ama* der gibi Lucas'a doğru elini uzattı.

Lucas onu umursamadı. "Devam et, Elphaba."

Boğazımı temizleyip ayağa kalktım ve hafifçe Nathan'a döndüm. Yüzündeki korku dolu bakışı görünce istemsizce güldüm. Evet, bu işi şimdiden sevmeye başlamıştım. Bir kez daha boğazımı temizledim ve "Say My Name"ın ilk kıtasını söylemeye başladım. Destiny's Child'ın şarkısı değil; Broadway'de Beetlejuice'un Lydia Deetz'e söylediği şarkıydı bu. Albümü o kadar çok dinlemiştim ki ezbere biliyordum.

Arka odadaki herkes durdu ve dönüp bana baktı. Masadan biraz daha uzaklaşıp sesimin iyice yankılanmasını sağladım. Nathan'a doğru sallanıp durarak ellerimi uyumlu şekilde oynattım. Oyuncunun kullandığı o boğuk, hafif ürpertici sesi

bile taklit ettim. Nathan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ve yavaş yavaş masanın altına doğru kaydı. Bu hareketi sahneyi inanılmaz keyifli hâle getirdi.

Devam etmek istiyordum ama şarkı d etti ve Hoshiko –ebedî d et partnerim– yanımda olmadığından aynı tadı vermiyordu. O yüzden şarkıyı bitirdim ve hafif gösterişli bir tavırla yerime oturdum. Şaşkınlıkla fark ettim ki Anthony, John ve Lucas'la birlikte arka taraftaki birkaç yabancı alkışlamaya başlamıştı. Babamın ilk gün beni tanıştırdığı emekli amcalar Fred ve Arthur da “bir daha” diye bağıırıyordu. Ben şarkıyı söylerken babamın sessizce arka odaya s z l p alkışladığını ve gözlerinin dolduğunu gördüm. Herkesin içinde ağılamayı umursayacağını sanmıyordum.

“İşte ozan *böyle* oynanır, millet!” diye bağırdı Lucas.

“Aslında şarkı söylemek zorunda değildin,” diye fısıldadı Nathan.

“Biliyorum, yapmak zorunda değildim. Ama istedim.”

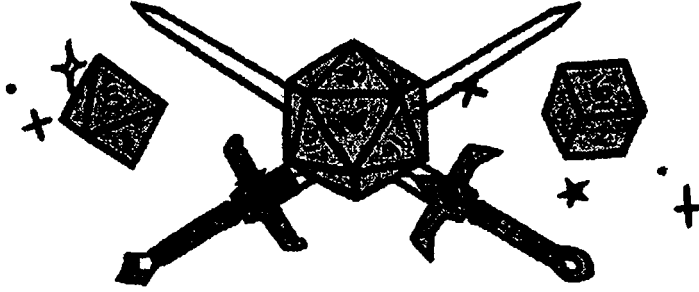
“Peki, bonusumla beni ikna etmeye çalışmada bol şans.” Doğruldu ve zarlarından birini aldı. “Karizma kurtarış atışı geliyor.”

Zar beş geldi. Gözleri fal taşı gibi açıldığında diğ rleri kahkahaya boğuldu. Demek ki istediğı sayıyı tutturamamıştı.

“Elphaba'nın şarkısı Sol'u ikna *etti* ve artık resmen grupta,” diye ilan etti Lucas. Diğ rleri sevinçle bağırdığında sırtarak Nathan'a baktım.

Babam haklıydı. *Bu*  ok eğılenceliydi.

Yedinci Bölüm

Derin bir nefes aldım ve çantamın askılarını sıktım. Günlerden pazartesiydi, son ders zili çalmıştı ve bütün hafta sonu kendimi bugün koro çıkışı Bayan Sahni'yle yapacağım konuşmaya hazırlamıştım. Hafta sonu babamdaydım ve şimdiye kadar beraber geçirdiğimiz hafta sonlarından hiç de farklı değildi ama aynı zamanda odamda tek başıma kalıp hazırlanmak için bol bol zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Hoshiko, koro salonunun kapısından bana el salladı; dans dersine yetişmesi gerekiyordu, o yüzden manevi destek için yanımda kalamayacaktı. Ben de ona el salladım. Mesaj atıyormuş gibi yaptığında başımla onayladım. Görüşme biter bitmez nasıl geçtiğini ona anlatacaktım, gerçi derste olduğu için mesajları ancak eve gittiğinde görebilecekti.

“Bayan Sahni?” diye seslendim, kadın koro salonunun hemen yanındaki minik odasına girerken. Sesim çatallandı, yanaklarım yandı. Daha kendinden emin konuşmalıydım. Bir kez daha denedim. “Bayan Sahni, bir dakikanızı alabilir miyim?”

Odası, koro salonuna bakan büyük camlı, derli toplu, kutu gibi bir yerdi. Belli ki burayı dekore etmeye pek vakti olma-

mıştı. Yine de duvarlarda çerçeveli birkaç fotoğraf vardı. Büyük ihtimalle kalabalık Güney Asyalı ailesine aitti. Bir fotoğrafta da kostüm içindeydi, başka bir kıza sarılıyordu. İkisi de sahnede duruyordu, belli ki fotoğraf bir gösterinin ardından çekilmişti. Bunu görmek bana biraz cesaret verdi. O da bir sahne insanıydı. Bana destek olacaktı.

“Riley, buyur otur. Bir sorun mu var? Solon konusunda bir problemin mi var?” diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak oturdum. “Hayır, tabii ki yok. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Hak ettin. Çok güzel bir sesin var.” Beni baştan aşağı süzdü. “Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bahar müzikali hakkında konuşmak istemiştim.” Yüzü asıldı ama sözümü kesmesine fırsat vermeden devam ettim. “Bu benim için, Hoshiko için ve daha pek çoğumuz için çok önemli. Okulun müzikali iptal etmesine izin veremeyiz.”

“Herkes için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Birkaç öğrenci daha gelip söyledi ve çok üzgünüm.”

Sesi anlayışlı geliyordu ama farklı bir anlayıştı bu; sonucun kaçınılmaz olduğunu ve geriye sadece adaletsizliğine üzülmek kaldığını ima ediyordu. Ben üzülmeye hazır değildim. Harekete geçmeye hazırdım.

“Yönetimin fikrini değiştirmek için hâlâ zaman var.”

Gözleri büyüdü. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Bütçeden kısmak istediklerini ve bu yüzden müzikali iptal etmeyi seçtiklerini söylemiştiniz. Ama eminim onlara müzikalin ne kadar ilgi çekebileceğini gösterebiliriz. İş, insanların peşinden gideceği doğru müzikali seçmekte ve herkesi etrafına toplayacak yeni bir yönetmen bulmakta.” Elimle onu işaret ettim. “Ve o da sizsiniz. Ben de elimden gelen her şekilde size yardımcı olabilirim. Seçmeleri ve provaları yürütebilirim, dekorlara yardım ederim, kostümleri toparlarım. Ne gerekiyorsa yaparım.”

İçimden cılız bir ses, annemle babamın bu vaatlerimle ilgili iki çift lafı olacağını söyledi. Annem cezam bitene kadar bunların hiçbirini yapamayacağımı açıkça belirtmişti. Ama umarım o zamana kadar her şey unutulur giderdi. Hem Bayan Sahni'nin bana ihtiyacı olacaktı. Ne olursa olsun, şu an bunları düşünmenin sırası değildi. Bu kesinlikle "sonra özür dilemek, baştan izin istemekten iyidir" durumlarından biriydi.

Bayan Sahni sözlerimle yumuşadı. Masasının üzerinden bana doğru eğildi. "Ah, Riley, teklifin gerçekten çok tatlı. Ama biraz fazla ileri gidiyorsun gibi geliyor. Yönetimi kararından döndürmek falan..." Başını iki yana salladı. "Bu çok büyük bir iş. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Gülümsedim ve telefonumu çıkardım. "Sahneleyebileceğimiz müzikallerle ilgili araştırma yapıp notlar aldım. Muhtemelen düşük bütçeli bir şey düşünmemiz gerekiyor. *You're a Good Man, Charlie Brown* gibi... ama bana kalırsa öğrencilerin gerçekten heyecanlanacağı bir müzikal seçmek daha önemli ki destek artsın. Mesela *Six* ya da *Hadestown* gibi yeni bir şey harika olurdu ama lisans işini halledemeyebiliriz, bir de kadro meselesi var ve—"

Bayan Sahni hafifçe gülünce durdum.

"Bu kadar tutkulu olman hoşuma gitti. Sanatta ilerlemek istiyorsan buna çok ihtiyacın olacak. Ve bu, çok iyi bir başlangıç." Telefonumu işaret edip yumuşak bir gülümsemeyle baktı fakat omuzlarım düştü. Sesi umduğum gibi değildi. "Ama bu çok *zahmetli* bir iş. Üstelik ben müzikali yönetmeyi kabul etsem bile yönetimin geri kalanını, Müzik Destekçileri'ni, öğrencileri ve hatta semt sakinlerini ikna etmen gerekecek. Sahnede insanlara ihtiyacımız var, evet ama sahne arkasında da çalışanlara ve biletleri alacak seyircilere ihtiyacımız olacak." Elini uzun siyah saçlarının arasından geçirdi. Yirmilerinin ortasında olmasına rağmen aniden gözüme çok yorgun göründü. "Bu konuda gerçekten ciddi misin? Yani *gerçekten* ciddi misin?"

Sona doğru nefesimi tutmuş, bana vazgeçmemi söylemesini bekliyordum ama sorusunu duyunca toparlandım.

“Evet. Hem de fazlasıyla ciddiym. Kimi ikna etmem gerekiyorsa her şeyi yapmaya hazırım. Lütfen, Bayan Sahni. Buna ihtiyacım var. Buna bütün okulun ihtiyacı var.”

Beni bir süre süzdü, sonra iç çekti. “Böyle bir zamanda sanatı kesintiye uğratmanın bir trajedi olduğu konusunda sana katılıyorum. Ayrıca her zaman bir müzikal yönetmek istemiş-tim, lisede de üniversitede de.” İçim sevinçle dolunca sandal-yemde zıpladım –elimde değildi– ama elini kaldırarak beni durdurdu. “Hemen o kadar heyecanlanma. Şu an yalnızca mü-zikalin buna değeceğini kabul ediyorum, gerçekleşeceğini de-ğil. Müdür Holloway’le konuyu daha ayrıntılı konuşabileceği-miz bir toplantı ayarlayabilir miyiz görüşeceğim. Ama şunu da bilmelisin ki ben zaten sınırları epey zorlamıştım. O yüzden anlattığın kadar ciddiyse onu ve diğerlerini ikna edecek tüm ayrıntıları sen düşüneceksin. Telefona alınmış birkaç not yet-mez, herkesi etkilemek istiyorsan ciddi bir sunum hazırlaman gerekir. Okul balosundan sonraki aya diyelim. Balo planlama-sıyla ben ilgileniyorum, o iş bitmeden başka bir şey üstlenmeyi düşünmüyorum.”

Az önceki coşkum bir anda sönüp gitti. Yönetime yapıla-cak büyük bir sunum mu? Bu kulağa gerçekten göz korkutucu geliyordu.

“Umudunu kes demiyorum,” dedi sakın bir sesle. “İmkânsız değil, sadece yokuş yukarı bir mücadeleye hazır ol.”

Başım la onayladım ve hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalıştım. “Teşekkür ederim. Çalışmaya devam ede-rim.”

Okuldan çıktığımda kafam allak bullaktı. İyi haber şuydu ki hayır dememişti. Üstelik bana destek veriyor gibiydi. Pes etmeyecektim. Telefonumu çıkarıp Hoshiko’ya her şeyi anlat-maya başladım.

Ânında cevap verdi.

Bu iş olacak! Elimden gelen her şekilde sana yardım ederim. Acaba annen arada bir size gelmeme izin verir mi?

Dudaklarımı büzdüm.

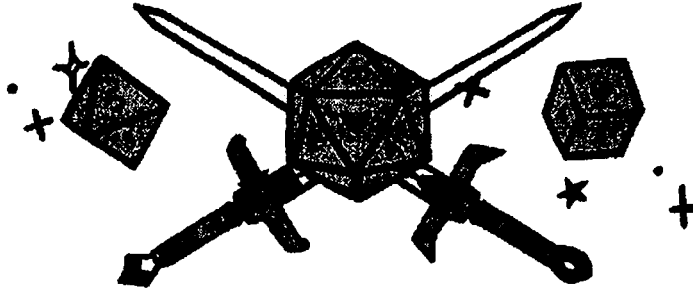
Hayır. Hâlâ cezalığım.

☹ Peki ya baban? O da mı izin vermez?

Cmrts sabah babam dükkâna geç geleceği için çalışmam gerek. Açılır açılmaz gelebilir misin? Babam gelmeden birlikte çalışabiliriz

☹☹ Orada olacağım!

Sekizinci Bölüm

Nathan, cuma akşamı D&D oyunu için dükkâna girdiğinde doğruca yanıma geldi ve kolumdan tutup beni arka köşeye çekti. Eylül ortasına göre hava serindi, yüzünü saklamak ister gibi kapüşonunu başına geçirdiği bol, lacivert bir *sweatshirt* giymişti. Siyah çerçeveli gözlüğünün arkasında gözleri kocaman görünüyordu.

“Bunu yapamam. Anlaşma iptal,” dedi. Uzaklaşmaya yeltenince onu kendime doğru çektim.

“Bir dakika, ne oluyor? Neden bu kadar panikledin?”

Gözlerim istemsizce geçen hafta kendimi Paul ve Lainey’nin karşısında fena hâlde rezil ettiğim koridora kayd. Paul’ün acıyan bakışı gözümün önünden gitmiyordu. Nathan’la aramızdaki anlaşmanın ortaya dökülmesini istemiyordum. Paul’e hakkımda tamamen yanıldığını düşündürmüştüm ve şu âna kadar da bizi birlikte görmesi için hiç fırsat doğmamıştı.

“Paniklemedim,” dedi.

“Kesinlikle panikledin. Sakin ol.”

İç çekip kapüşonunu indirdi. Saçı darmadağın olmuştu ama farkında bile değildi. “Sophia dışarıda. Ben içeri girerken arabasını otoparka çektiğini gördüm.”

“Tamam...”

“Ânında anlayacak. Ya da seninle çıktığım için sinirlenecek ve onunla bir şansım olacaksa da bunu kaybedeceğim.”

Ellerimi belime koydum. “İlginç bir geri adım atma tarzı. Bu işi beceremeyecek kişinin ben olduğumu söylemiyor muydun?”

“Riley.”

“Tamam tamam. Dinle, endişelenecek bir şey yok. Bunların hiçbirisi olmayacak. İnsanlar konuşur, flört eder. Sinirlense bile bana sinirlenir, ben de onun ne düşündüğünü umursamıyorum.”

Kapı açılırken üzerindeki zil şingirdadı ve Nathan, Pavlov’un ödül bekleyen köpeklerinden biri gibi hevesle kapıya döndü.

“Hayır.” Kolundan tuttum ve sırtını kapıya çevirdim. “İçeri girer girmez ona yönelmek yok. El sallamak yok. Yanına koşmak yok.” Gözlerimi üzerine diktim.

“Ona kaba davranmayacağım.”

“Bu kabalık değil. Ona herkese davrandığın gibi davranacaksın. Bunu yaparsan ilgini kaybettiğini sanır. Bir kere de o *ilgini* hak etmek için uğraşsın.”

“Kesin uğraşır,” dedi ve bakışlarını çevirdi, farkında olmadan ona bakmaya çalışıyor gibiydi.

“Nathan.” Elimi göğsüne koyduğumda hafifçe irkildi. Gözleri benimkilere kilitlendi. “Güven bana, işe yarayacak. Sadece bu akşamlık dene, elimize yüzümüze bulaştırırsak anlaşmayı iptal ederiz.”

“Başka bir oyun için mi geldin?” diye seslendi Anthony. Ben de elimi hızla Nathan’ın göğsünden çektim. “Bak, Nathan, Riley şimdiden Sophia’dan daha iyi bir oyuncu olduğunu kanıtladı.”

Nathan gözlerini devirdi.

Kendi etrafımda döndüm. “Oyuna eğlence unsuru katmak hoşuma gidiyor.”

“Evet, katıyorsun. D&D gecelerinin yeni gözdesisin.” O geniş, çekici gülümsemelerinden birini takındı. “Özellikle Nathan’ı utandırdığında. Asıl en güzel kısmı bu.”

Nathan'a şöyle bir göz attığımda ikimize birden ters ters baktığını gördüm. Onu gıcık etmek eğlenceliydi ama iki saniyeliğine bile birbirimize kötü kötü bakmayı bırakmazken bu numarayı nasıl sürdürecektik?

Anthony'nin peşinden oyun odasına geçtik. Fred ve Arthur her zaman oynadıkları köşeden bana el salladı. Son zamanlarda epey samimi olmuştuk. Sanırım beni bir nevi torunları gibi görmeye başlamışlardı.

"Sana bir şey getirdim," dedi Fred ve içi domates dolu küçük bir poşet uzattı. "Bahçemden. Tek başıma yaşarken neden bu kadar çok ektiğimi bilmiyorum. Sanırım emeklilikte yapacak başka bir şey bulmam gerekiyor. Al bunları. Babanı biliyorsun, kızartılmamış ya da üstü peynirle kaplanmamış hiçbir şeyi yemez."

"Ya da ikisi birden," diye ekledi Arthur.

"Doğru. O yüzden annenle bunları afiyetle yersiniz diye düşündüm," dedi Fred. Gülümsediğinde gözlerinin ve ağzının kenarında kırışıklıklar beliren sıcak yüzlü biriydi.

Hemen başımla onayladım. "Eminim annem çok sevinecek. Bizim bahçemiz yok."

"Sana rüşvet olarak verecek bir yiyeceğim yok," dedi Arthur, "ama bu akşam yine şarkı söyleyen iyi edersin."

Güldüm. "Oyunlarınızı bölmemden rahatsız olmuyorsunuz, değil mi?"

"Rahatsız olmak mı? Seni dinlemek bana yeğenimi hatırlatıyor. O senden büyük ama lise hayatı boyunca korodaydı."

"O zaman bir şarkı daha söyleyebilir miyim bakarım." Domatesler için Fred'e teşekkür ettim ve D&D masasına yöneldim.

Arthur arkamdan, "Hey," diye seslendi. "Şu çocuklar sana düzgün davranmıyorsa söyle. Onlara ayar çekerim."

Başparmağımı kaldırarak onayladım. Emeklilerin bana kol kanat germesine hâlâ şaşıırıyordum. Nathan beni fazla sinir ederse Fred'le Arthur'u üstüne salabilirdim. Bu düşünceye

güldüm ama Sophia masaya gelmeden önce cazibemi devreye sokmam gerektiğini biliyordum. Derin bir nefes aldım. *Tamam, sahne vakti.*

Nathan'ın yanına gidip ona gülümsedim. Gerçek bir gülümsemeydi. Gözlerime dek ulaşan cinsten. Şimdiye kadar ona karşı takındığım o bıkkın ya da alaycı gülümsemelerden değildi. Bir anlığına afalladı, sonra yutkundu ve gülümsememe karşılık verdi.

İçim bir tuhaf oldu. Kaşlarını çatmadığı zamanlarda çok daha sevimli, çok daha az sinir bozucuydu.

“Bunu daha sık yapmalısın,” diye fısıldadım.

“Neyi?”

“Gülümsemeyi. Yüzüne bakmak daha kolay oluyor. Diğer türlü çok acı verici.”

Gözlerini kıstı. O keyifli ifadeyi korumak için uğraştığında kendime engel olamadım ve gülümsemem daha da genişledi.

“Flört etme anlayışın bu mu?” diye fısıldadı.

“Seninle dalga geçip gıcık etmeye çalışmak ve rahatsızlığını saklamaya çalışmanı izlemek mi? Açıkçası evet. Herkeste işe yaramayabilir ama sende epey başarılı oluyor.” Meydan okur gibi çenemi kaldırdım. “Şu an bayağı yakın duruyoruz, değil mi? Dahası, gözlerimi senden alamıyormuşum gibi yüzünü inceliyorum.” Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, bu fazlasıyla işe yarayacak.”

“Ta ki biri duyana kadar.”

Biraz yaklaştım. “O hâlde hakaretleri kulağına fısıldarım.”

Biri burnunu çekince aynı anda dönüp baktık. Sophia’ydı. “N’aber?” diye sordu.

“Gelmene sevindik,” dedi Lucas ama sesi tam tersini söylüyordu. “Grubumuza yeni bir oyuncu katıldı. Riley artık bizimle oynuyor.”

“Ne? Neden?” diye sordu Sophia.

Dişlerimi sıktım. Ne hoş bir karşılama ama.

“Çünkü güvenilir oyunculara ihtiyacımız var, Riley de katılmak istedi,” dedi Lucas.

“Dediğim gibi, şu sıralar burada çokça vakit geçiriyorum. Herkesle iyi arkadaş olmak istiyorum.” Gruba şöyle bir göz gezdirdim ve bakışlarımın Nathan’ın üzerinde normalden bir saniye fazla oyalanmasına izin verdim.

Sophia’nın gözleri parladı. Güzel. En azından durumu hızlı kavramıştı.

O esnada John masaya geldi, elinde bana verilene benzer bir alışveriş poşeti vardı. Elindekini işaret ederek, “Aa, sana da mı domates getirmiş?” diye sordum.

Bana şaşkın şaşkın baktı. “Ne? Bu yeni bir grup esprisi falan mı? Hızınıza yetişemiyorum.”

“Hayır, gerçekler.” Bir domates alıp masadakilere gösterdim ve diğerleri etraflarına bakınıp sııttı. “Ama çürük değiller, o yüzden şarkı söylerken bana fırlatayım demeyin.”

“Şey, tamam. Yani sağlıklı beslenmen güzel bir şey sanırım ama Jordan’la kumaş almaya çıkmıştık.” John poşeti açıp gruba gösterdi. “Yeni pelerinimi astarlamak için sahte kürk.”

“Vay be, siz bu LARP işini bayağı ciddiye alıyorsunuz,” dedi Nathan ve masadan bir sandalye çekti.

Bu sohbet bana tamamen yabancıydı. John’un Jordan’la çıktığını biliyordum ama LARP’ın ne olduğunu zerre kadar anlamamıştım. Bu kadarına da ayak uyduramazdım zaten. Şu an odaklanmam gereken tek şey bu akşam Sophia’yla işlerin yolunda gitmesiydi.

Sophia gelmeden Nathan’ın yanındaki sandalyeye atıldım. Sophia masanın etrafından dolaşıp Nathan’ın tam karşısına oturdu. Tekrar Nathan’a gülümseyerek içimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım. Kendimi böyle bir duruma soktuğuma inanmıyordum. Paul ve Lainey içeri girer girmez arka odaya kaçmalıydım. Ya da Paul’e Nathan’ın adı yerine aklıma gelen ilk tuhaf ismi söylemeliydim. Hatta en doğrusu olgunca davranıp

Paul'ün sözlerini tamamen duymazdan gelmeliydim. Oysa olgun olmadığım ortadaydı.

“Ee, Sophia, sen hangi karakteri oynuyorsun?” diye sordum.

“Yarı elf bir haydut.”

“Güzel, güzel.” Neden sorduğumu bilmiyordum. Haydudun ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

“Haydutlar çeviktir ve gizli saklı yaşarlar,” dedi. Sesi hafif üstten konuşuyormuş gibi gelmişti. Sanki bu, aralarında bir espriymiş gibi Nathan'a bir bakış attı. Neyse ki Nathan onu gaza getirecek tek kelime etmedi. Bana açıkça kabalık edecek olsaydı ona ilgi duyuyormuş gibi yapabilir miydim bilmiyordum. “Fark edilmeden girip çıkarız, Karizma ve İkna gücümüz yüksektir,” diye devam etti Sophia. “Grubun casusu gibiyim.”

“Başlayalım o zaman,” dedi Lucas her zamankinden daha otoriter bir sesle. Bize hâlâ sözde büyümlü bir kılıcın saklı olduğu o kadim uygarlığı bulmak için yolda olduğumuzu hatırlattı. “Etrafı taradığınızda solunuzda bir harabe göreceksiniz. Sağınızdaysa sıkça kullanılan bir yol var. Çamurlu yolda at arabası tekerleklerinden kalma taze izler görünüyor.”

“O yol bir kasabaya varıyor gibi,” dedi John gruba. “Yiyecek stoklayabilir, silah takası yapabiliriz.”

“Daha az önce bir kasabadan çıktık,” diye karşılık verdi Sophia ve Lucas'a döndü. “Ben daha çok o harabeyle ilgileniyorum. Ne tür bir harabe bu?”

Lucas'ın keyfi kaçmış ve biraz da afallamıştı. “Şey... cücelerden kalma bir harabe. Dev bir uçurumun dibinde bulunuyor.”

Sophia doğruldu. “Öyle mi? Tamam, oraya gitmek istiyorum.”

John iç çekti. “Daha fazla harabe keşfetmemize gerek yok. Yiyeceğe ve bu kılıçla ilgili daha fazla bilgi toplamaya ihtiyacımız var.”

“Ama bu cüce harabesi, yani orada mücevherler olabilir. Değil mi, Spruce?”

Anthony başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, ben o türden bir cüce değilim.”

Sophia gözlerini kırpıştırarak Nathan’a baktı. “Sen ne diyorsun, Sol? Maceraya var mısınız?”

Nathan’ın dikkatini çekmeye çalıştım ama artık çok geçti. Başını onaylarcasına salladı. “Evet. Hadi keşfe çıkalım.”

Diğerleri bakıştı. “Peki. Callista, sen önden gidiyorsun.”

“Elbette.” İstedğini elde ettiği için keyfi yerine gelen Sophia hemen doğruldu. Bense Nathan’ın onda ne bulduğunu gerçekten anlamadığımı fark ettim. Güzel olduğu doğrudu, D&D hakkında da bilgiliydi ama grubun iyiliği pek umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Masanın altından Nathan’ın ayağına hafifçe vurdum ve kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Toparlan,” diye fısıldadığımda yüzünü buruşturdu.

“Callista,” dedi Lucas, “harabelere yaklaştıkça bir hışırtı duyuyorsun, ardından bir kaya fırlayıp binalardan birine çarpıyor.”

Sophia kaşlarını çatı. “Gizlice ilerlemek için zar atıyorum.” Zarı attı ve inledi.

“Harabelerin arasından üç ogre çıktı ve seni fark etti. İçlerinden biri kolunu kaldırmış, sana doğru bir kaya fırlatmaya hazırlanıyor.”

Bunu duyunca John’un omuzları düştü, Anthony de sandalyesine yaslandı. “Kasabaya gitmemiz gerektiğini biliyordum,” dedi.

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Lucas.

“Gruba doğru koşuyorum!”

“Artık pek gizli ilerlediğin söylenemez,” diye mırıldandım kendi kendime. “Benim yapabileceğim bir şey var mı? Şarkı söyleyerek onları uyutabilir miyim mesela?” diye sordum.

Lucas başını iki yana salladı. “Sıra ogrelarda.” Kâğıt panosunun arkasına baktı, sonra tekrar gruba döndü. “Tamam,

üçü de saldırıyor. İlki Elphaba'ya, ikincisi Callista'ya, sonuncusu Spruce Wayne'e."

Nathan doğruldu, gözlüğünü düzeltti ve *sweatshirt*ünün kollarını sıvadı. "Elphaba'yı korumak için savunma tepkimi kullanıyorum."

Masa başındaki herkes donakaldı. Çocuklar önce Nathan'a, sonra bana, ardından tekrar ona baktı. Yüzlerindeki şaşkınlığa bakılırsa bu, Nathan'ın "Balerin olacağım" ya da "Lakrosu deneyeceğim" demesi gibi bir şey olmalıydı.

"Ne?" diye sordu Lucas.

"Riley'yi koruyacağım." Bana dönüp gergin bir edayla hafifçe gülümsedi.

İşte bu. Elimi koluna koydum. "Sağ ol, Nath... şey, Sol."

"Dalga mı geçiyorsun, Nathan?" dedi Sophia inanamayarak. "Senin benim paladinim olman gerekiyor. Beni koruman lazım."

"Aslında *senin* paladinin değilim. Grubu korumam gerekiyor... özellikle de en değerli oyuncumuzu."

"Beni korumuyorsun yani," diye homurdandı John.

Lucas zarlarını attı. "İlk ogre dezavantajlı bir şekilde Elphaba'ya saldırıyor ve... ıskalıyor." Bana hafiften sırıttı. "Bir sonraki ogre Callista'ya saldırıyor ve... bu kritik bir vuruş."

Sophia ellerini havaya kaldırdı. "Harika, şimdi toprakla kucaklaşma vakti. Bir dahaki sefere biri beni korusa iyi olur." Nathan'a döndü. "Diyet kola almak için bozukluğun var mı?"

"Üzgünüm, son bozukluğumu bunlara harcadım." M&M's paketini havada salladı. Sophia masadan kalktı ama Nathan'a son bir bakış atmadan da edemedi. Lucas oyunu anlatmaya Anthony'nin karakteriyle devam ediyordu.

"En sevdiğin renk ne?" diye fısıldadı Nathan. Bakışları vücudumdan aşağı kaydı. "Yoksa bu akşam giydiklerini düşününce bu saçma bir soru mu?"

Bir an utandım. Serin sonbahar havası sayesinde en sevdiğim kazaklarımdan –gökkuşağı renklerinde puantiyeleri vardı–

birini giymiş, altına da kırmızı kot pantolon geçirmiştım. İstedığım kadar renk giyebilecekken neden kendimi tek renkle sınırlayacaktım ki?

“Az önceki hamle için tebrikler bu arada. Hızlı kavırıyor-sun,” diye fısıldadım. “Bir de ikincisi, artık kıyafetlerimle dalga geçmek yok. Bundan sonra kibar olacaksın.”

“Sanırım hafif hakaretlerin doğru biçimde söylendiğinde kabul edilebilir olduğu konusunda anlaşmıştık. Zaten kırmızı kot pantolonuna gözlerimi senden alamıyormuşum gibi bakmamın sebebi de bu.” Bunu kanıtlamak ister gibi bakışlarını yavaşça yüzüme doğru kaydırıp kaşlarını kaldırdı. “Hâlâ dikkati bizde mi?”

Omzumun üzerinden baktığımda odanın öbür ucundan bizi izleyen Sophia’yı gördüm. “Evet.”

“Mükemmel. Belki bu konuda o kadar da haksız değildin.” Biraz daha yaklaştı. Çocuklar hâlâ konuşuyordu, sanırım bir büyücünün yaptığı büyüden bahsediyorlardı. Onları görmezden gelmek kabalık sayılırdı ama dikkatimi aynı anda oyuna, Sophia’nın bakışlarına ve Nathan’la konuşmaya vermek pek mümkün değildi. Özellikle de gözlüğü yine burnunun ucuna kaymışken.

“En sevdiğin rengi hâlâ söylemedin.”

Uzanıp gözlüğünü nazikçe burnunun üstüne ittim. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ellerimin yüzüne bu kadar yakın olması tuhaf bir şekilde fazla samimi geldi.

“Gözlüğün sık sık aşağı kayıyor. Muhtemelen ayarını yaptırman lazım. Ama favori bir renk seçecek olursam kırmızı derdim. Çok canlı.”

Bakışları tekrar kırmızı kotuma indiğinde umursamaz görünmeye çalışarak bacak bacak üstüne attım. Nathan’ın bana bu şekilde bakması tuhaftı ama neden böyle yaptığımı unutmamam gerekiyordu. Hem bu fikri ona kabul ettiren bendim.

“Kırmızı benim de en sevdiğim renk.” Gülümsedi ve benim için iki tane kırmızı M&M seçti.

“Alo? Sol ve Elphaba? Hâlâ bizimle misiniz?” Lucas masanın karşısından bize şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Evet,” dedim hemen. “Dövüşmeye hazırım. Ya da şarkı söylemeye. Grup neye ihtiyaç duyuyorsa.”

Anthony kahkahasını zor bastırdı.

Saat 20.45'te babam yanımıza gelip elini omzuma koydu. “Az önce çok güzel şarkı söyledin Böyle devam edersen buraya senin için küçük bir sahne kurmam gerekecek,” dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açık hâlde dönüp ona baktım. “Duydun mu?” Elbette arka odada oyun oynayan herkes duymuştu ama en son hatırladığım kadarıyla babam buraya girmemişti.

“Fark eder etmez içeri süzüldüm.” Omzumu hafifçe sıktı. “Seni şarkı söylerken dinleme fırsatını kaçıramazdım. Annen çok kıskanacak.”

Babamın dinlediğini bilmek içimi pır pır ettirdi. Geçmişte tiyatro yapmama ve şarkı söylememe hiç açık açık *karşı çıkma-mıştı* aslında. Resitallerime gelirdi, hatta birkaç kez çiçek getirdiği bile olmuştu ama hep görev icabı gelmiş gibi görünürdü. Annem gibi en ön sırada değil, arkalarda oturur, gösteri biter bitmez de beni tebrik edip sessizce çıkar giderdi. Bu işlerin ona sıkıcı geldiğini düşünürdüm. Kabul etmeliyim ki beni şarkı söylerken dinlediğini bilmek hoşuma gitmişti ama Nathan'la aramdaki flörtleşmeyi fark etmeden kasaya dönmesini umdum.

“Güzel bir oyun oturumunu bölmek istemem,” diye devam etti babam. “Ama artık dükkânı kapama vakti. Riley, kasada bana yardım eder misin?” dedi.

“Tabii,” diyerek ayağa kalktım.

Nathan bir bana bir Sophia'ya baktı. Gitmeden önce onunla konuşmak ya da onu kıskandırmak arasında kaldığı belliydi. Bir an duraksadı, sonra kararını verip  n tarafa, yanıma geldi. Omzumun  zerinden Sophia'ya baktım.

“Sana bakıyor,” dedim, *ben demiştim* tonuyla.

Başını iki yana sallayıp kasanın arkasına geçti. “Tamam tamam, at havanı. Haklıydın. Bunun bu kadar işe yaramasına inanamıyorum.”

“Ne demek, efendim.”

“Yine de bu konuda biraz daha konuşmamız gerek. Belki–”

“Lucas geliyor,” diye araya girdim. Başımla dükkânın arka tarafını işaret ettim; Lucas bize doğru yürüyordu. Belli ki bu akşam aramızdaki farklılığa dikkat eden tek kişi Sophia değildi.

“Plan ne?” diye sordum Nathan'a. “Başkalarına söylüyor muyuz?”

Tereddüt etti. Tam o sırada Lucas karşımıza dikildi. “Bu akşam size ne oluyor böyle?”

Nathan omuz silkti. “şey... yani...”

Ama Nathan, Lucas'la oyalanırken Sophia'nın bize doğru geldiğini fark etmedi. Onu durdurmazsam Sophia her şeyi duyacaktı ve bunun geri dönüşü olmazdı.

“Sadece oyunda eğleniyoruz,” dedim. Başımı Nathan'ın omzuna yasladım. “Bir de onun paladin karakteri gerçekten çok tatlı.”

“Bunu bilemezsin,” diye itiraz etti Lucas, kasanın önünde kollarını göğsünde kavuşturarak. “Belki de tek dişi eksiktir.”

“Kimin tek dişi eksik?” diye sordu Sophia.

“Nathan'ın paladininin,” diye cevapladı Lucas sabrı tükenmiş gibi.

“Hayır, eksik değil,” dedi Sophia. “Benim karakterim asla tek dişi olan biriyle çıkmaz.”

Nathan ona döndü. “Karakterlerimizin çıktığını bilmiyordum.”

“Şu an değil belki,” dedi Sophia göz kırparak. “Ama karakterim hep bunu istemişti.”

Nathan birden benden uzaklaşınca az kalsın düşecektim. Cidden mi yani? Öfkemi bastırdım. En ufak ilgi kırıntısı görünce böyle kendini kaybedecek miydi?

“Nathan, işin bittiyse beni arabaya kadar geçirir misin?” diye sordu Sophia. “Hava karardıktan sonra yalnız yürümek istemiyorum.”

Nathan arkasına bile bakmadan onunla birlikte kapıya yöneldi. İç çektim. En ufak ilgi gördüğünde böyle peşine takılırsa Sophia sonunda kıskanılacak bir şey olmadığını anlayacak ve bu plan da suya düşecekti. Paul’ü artık yalnız olmadığımı ikna edene kadar Nathan’ın bu plana ayak uydurması gerekiyordu.

John ve Anthony gelip Lucas’ın iki yanında durdu, üçü de gözlerini benden ayırmıyordu.

“Sen Nathan’dan mı hoşlanıyorsun?” diye sordu John. “Çünkü bu grup için büyük bir değişiklik olur. Bu kadar dramının ortasında hidrayı nasıl yeneceğiz?”

“Ben...” Cam kapıdan loş otoparka baktım ama ne Nathan’ı ne de Sophia’yı görebildim. Arkadaşlarına söylemeyecek miydi?

“Üzgünüm millet, babam dükkânı kapayacağı için kasayı saymam gerek. Sonra konuşuruz.”

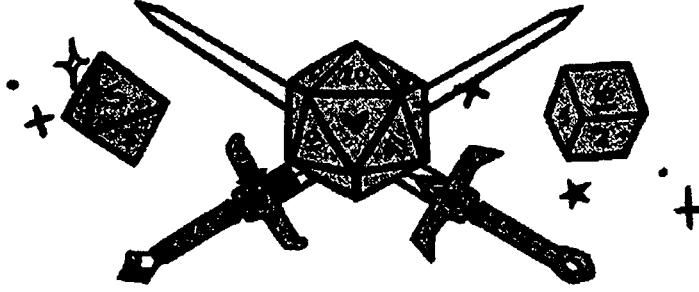
“Yok öyle yağma,” dedi Anthony. “Bu akşam resmen flört ediyordunuz ve bunu izlemek aşırı rahatsız ediciydi,” diye devam etti. Başını yana eğip bana baktı. “Sana küçük bir tavsiye vereyim mi? Kendini gözü başkasında olan bir çocuğa kaptırma. Biriyle flört etmek istiyorsan ben varım, kızıl saçlı haydutlara takıntılı falan da değilim.” Muzipçe kaşlarını kaldırdı.

Başımı iki yana salladım. “Aklımda tutarım.”

Depo tarafından çıkan babam kasanın etrafında toplanmış dördümüzü görünce duraksadı. “Siz böyle sohbet etmeye devam ederseniz Riley işini bitiremeyecek. Hadi çocuklar, gitme vakti.” Ön kapıyı işaret etti.

Lucas belli ki itiraz etmek istiyordu ama edemeyeceğini bildiği için yüzünü buruşturdu. “Sonra konuşuruz,” diye fısıldadı çıkarken. Diğerleri de peşinden gitti. Hem meraklı hem de biraz bozulmuş görünüyorlardı.

Dokuzuncu Bölüm

Cumartesi sabahı annem beni erkenden dükkânın önünde bıraktı ve arkamdan aceleyle el sallayarak uzaklaştı. O ve iç mimar ortağı şehir dışında kurulan bir bit pazarında antika avına çıkacaklardı. Nathan'ın anahtarı olmalı ki içeri girdiğimde dükkânda ondan başka kimse yoktu.

Tezgâhın önünde masaüstü oyun figürleri boyadığı yere gidip yanına oturdum. O sabah dükkân sakindi ama iki haftadır burada çalıştığım için öğlene doğru hareketleneceğini biliyordum. Zaten babam da bu yüzden sabah saatlerindeki mesaiyeri liseli öğrencilere ayarlamıştı, böylece kendisi biraz daha uyuyabilecekti.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Hoshiko'nun eli kulağında idi ama o gelene kadar tarih ödevim üzerinde çalışacaktım.

"Dün akşam için tekrar teşekkürler," dedi Nathan.

"Rica ederim."

"Sence iyi geçti mi? Kafamdan uydurmuyorum, değil mi?"

"Onunki yerine benim karakterime yardım ettiğinde neredeyse masayı devirecekti. Bir de onu arabasına kadar uğurlamanı istedi." Kaşımı kaldırdım. "Bu iyiye işaret olmalı."

“Arabaya binmeden önce yanağımdan öptü.” Gözleri boyadığı figürdeydi ama sesindeki heyecanı duymamak mümkün değildi.

“Eh, kolun üst kısmına kondurulmuş tuhaf bir öpücük değildi en azından. İlerleme sayılır.”

Güldü ve itiraf etmeliyim ki bu ses içimi bir zafer hissiyle doldurdu. Nathan pek gülmezdi, en azından benim yanımda. Arkadaş çevresi çok küçüktü ve o çevreye girmek zordu. Ama ben girmiş olabilirdim.

Fırçasını indirip bana döndü. “İlk gün beni gerçekten hırsız sandın, ha? Dükkân sahibinin kızının gözü önünde bir şeyler yürüttüğümü?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hâlâ bunu mu düşünüyordu? “Garip bir tanışma şekli olduğunu kabul etmelisin. Hem o sırada dükkân sahibinin kızı olduğumu bildiğinden haberim yoktu. Nasıl anladın ki? Babamla birbirimize benziyor muyuz?”

“Gözleriniz biraz benziyor gibi ama seni yıllardır tanıyordum zaten. Buraya gelmeye başladığımdan beri.”

Bu sözler karşısında midemde bir kıpırtı hissettim. “Tanıyor muydun? Nasıl?”

“Merak etme, sana tutkun falan değilim. Baban bazen telefonundan senin fotoğraflarını gösterir. Bir de resitallerinden, yaptığın şeylerden bahsetmeyi sever.”

Sever mi? Sandalyemde öne doğru eğilip şaşkınlıkla Nathan’a baktım. “Ciddi misin? Babam performanslarım hakkında *benimle* hiç konuşmaz.”

“Tabii ki ciddiylim. Son birkaç yıldır şarkı söyleme ve oyunculuk yeteneklerinle ilgili bir sürü şey duydum,” dedi. Gözlerini devirdi ama bunları dinlemenin sinirini bozmadığını gösteren alaycı bir hareketti bu. “Dükkânın gediklileri de biliyor. İstesek tiyatroda oynadığın başlıca rollerini bile sayabiliriz. D&D oynarken yaşlı tayfanın şarkı söylemenden neden bu kadar hoşlandığını sanıyorsun?”

Ağzım açık hâlde öylece ona baktım. Söylediklerini idrak etmeye çalışıyordum. Babam benden mi bahsediyordu? Üstelik bir de insanlara fotoğraflarımı mı gösteriyordu? Bir an boğazım düğümlendi. Beni bu kadar önemseydiğini hiç bilmiyordum.

Nathan ensesini ovuşturdu, biraz rahatsız görünüyordu. “Rollerinin çoğunu hatırlamıyorum, o yüzden beni sorguya çekme sakın. Ama geçen yıl...” Bir an gözlerini sıkıca yumdu. “Şey... karakterinin adı Edith falan mıydı? Şu korsan müzikalindeki.”

Elimle ağzımı kapadım. “Evet,” diye fısıldadım. “*The Pirates of Penzance*.”

Memnun görünüyordu. “Teyzemin adı Edith, o yüzden onu diğerlerinden daha kolay hatırladım. Neyse...” Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını salladı. “Ama hangi role bürünürsen bürün seni tanırım. Okulda diğer öğrencilerin arasından sıyrılmakta çok iyisin.” Eliyle neon yeşil salaş kazağını gösterdi.

Babamla ilgili düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Bu yeni bilgiyi sindirmem gerekiyordu ama Nathan’ın aramızdaki gergin havayı dağıtmak istediğini hissediyordum. Ayağa kalkıp üzerindeki siyah, zar atan Örümcek Adam baskılı tişörtü işaret ettim. “Bundan iyidir. Tonla Örümcek Adam tişörtün olduğunu *biliyordum* zaten. Bu seferkinin anlamı ne?”

“Anlamını bilecek kadar havalı değilsen söylemem,” dedi.

Burnumdan gülüp etrafı işaret ettim. “Tabii ya, cumartesisimizi *inanılmaz* havalı bir ortamda geçiriyoruz.”

“Kendi adına konuş. Şu an başka bir yerde olmak istemezdim.” Sözlerinin iltifat gibi algılanabileceğini o anda fark etmişçesine duraksadı ama geri adım atmadı.

Bir süre sessizce oturduk. Aklım az önce konuştuklarımıza takıldı. “Babam seninle bu kadar derin konuları konuştuğuna göre sürekli dükkânda olmalısın.”

“Evet. Hatta arka odaya bir kamp yatağı almamız gerektiğiyle ilgili dalga bile geçiriyoruz.”

“Anne baban buna bir şey demiyor mu?”

Suratı asıldı. “Hayır. Umurlarında değil.” Daha ben bir şey söyleyemedi boğazını temizleyip ayağa kalktı ve tezgâhın üzerindeki notu işaret etti. “Baban Games Workshop boyalarının envanterini çıkarmamızı istemişti.”

Şimdi sözlerinin altında yatan duygulardan onu uzaklaştırma sırası bendeydi. Bu sabah aramız iyiydi, onu üzecek bir konu açarak aramızı bozmak istemiyordum.

“Bir şeyler yürütülmediğinden emin olmak için mi?” diye sordum kaşımı kaldırarak.

Güldü. “Aynen. Buralarda kimseye güvenemezsin.”

“Ah, *bilmez* miyim?”

İşe koyulduk ve birkaç hafta önceki gibi konuya Fransız kalmadığıma memnun oldum. Bu oyunların nasıl oynandığını hâlâ bilmiyor olabilirdim ama en azından isimlerini ve kutularını tanıyacak kadar öğrenmiştim.

Dirseğimle Nathan’ı hafifçe dürttüm. “Şey, bunun için biraz geç kaldım ama seni hırsızlıkla suçladığım için özür dilerim. Kişisel değildi.”

“Eh, benim hatamdı. Seni tezgâhın arkasında gördüğümde bir şey söyleyebilirdim. Sadece seninle kafa bulmanın eğlenceli olacağını düşündüm,” dedi ve mahcup bir tavırla gözlüğünü düzeltti. “Hemen gidip babana ispiyonlayabileceğini düşünmedim tabii.”

“Eh, artık beni sınamaman gerektiğini biliyorsun.”

“Bu kadar kuralcı olduğunu bilmiyordum.”

Güldüm. “Ah, inan bana o kadar kuralcı değilim. Zaten bu yüzden cumartesi sabahı seninle buradayım.”

“Bu işin arka planında başka bir konu olduğunu *biliyordum*. Sahi, neden burada çalışıyorsun?” Tereddüdümü fark etmiş olmalı ki başını salladı. “Sözde sevgilin olarak gerçek cevapları hak ediyordumdur bence.”

Dudaklarımı büzüp bundan sıyrılmanın bir yolu var mı diye düşündüm ama çok ısrarcı bakıyordu. “Peki,” diyerek iç çektim. “En yakın arkadaşım Hoshiko’yla Columbus’ta sahnelenen *Waitress* müzikalini izlemek için bilet almıştık ve ikimiz de çok heyecanlıydık. Aylardır o günü bekliyorduk.”

“Gösterinin adı bu mu? Sırada ne var, *Cook* mu? Ya da dur, belki *Butcher*? Aslında bu kulağa fena gelmiyor...”

İnledim. “Hatırlat da sana *Sweeney Todd*’u izleteyim. Bitti mi?”

“Asla. Ama merak ettim, devam et lütfen.”

“Öyle işte, gösteri günü Hoshiko’nun arabası bozuldu. Annemin işi vardı ama oraya gitmek için bir yol bulmamız gerekiyordu.”

“Babana sordun mu?”

Şaşkınlıkla suratına baktım. Babam yakınlarda oturmasına rağmen ona sormak aklımdan bile geçmemişti.

“Hayır, sormadım,” diye yavaşça cevap verdim. “Annemin arabasını aldım. Ona söylemeden. Ve şey... henüz ehliyetim yok.”

Biri onu itmiş gibi aniden irkilerek geri çekildi. “Şaka yapıyorsun?”

“Foyam ortaya çıkınca ağır bir ceza aldım. Şimdi de neredeyse her gün buradayım çünkü evde yalnız kalmama güvenmiyorlar.”

Başını arkaya atıp güldü. “Tamam, şimdi her şey *çok daha* mantıklı gelmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse çabandan etkilendim. Değdi mi bari?”

“Evet. Kesinlikle,” dedim kıkırdarak.

“Güzel.”

Kapı açıldı ve bir an için müşterinin sohbetimizi bölmesine üzüldüm. Sonra gelenin Hoshiko olduğunu fark ettim. “Yaşasın, geldin!”

“Selam!” Etrafa bakındı ve Nathan’i görünce utangaçça başını eğdi. “Buradaki tek müşteri ben miyim?”

“Evet, sabahlar sakın geçiyor. Nathan’ı okuldan tanıyor-sun, değil mi?” dedim, onu işaret ederek. Birbirlerine hafifçe el sallayarak selam verdiler.

“Hoshiko’yla depoya geçip biraz takılmamız sorun olur mu? Babam gelmeden önce ilgilenmemiz gereken birkaç iş var.”

“Tamam, ben de figürlerimi boyamaya devam edeceğim.”

Bir an tereddüt ettim. Artık sürekli birbirimize laf sok-madığımız için onu yalnız bırakmaktan hafif bir suçluluk du-yuyordum.

“Merak etme,” dedi. “Ben burada tek başıma iyiyim. Hem ilgileneceğiniz şeyin zerre ilgimi çekmeyeceğinden de eminim.”

Gözlerimi devirdim ve Hoshiko’yu depoya yönlendirdim. Ortam hâlâ çok dağınıktı ama babam bir köşeye küçük bir masayla birkaç katlanır sandalye sıkıştırmıştı. Sandalyeleri or-taya çektim ve kendimize yer açmak için katlanmış kolilerden oluşan yığını da kenara ittim.

Hoshiko kuşkuyla depoyu süzdü. Bugün saçlarını örmüş, ba-şının üstüne taç şeklinde dolamıştı ve birinci sınıfta oynadığımız müzikalden kalma, uzun kollu *Neşeli Günler* tişörtünü giymişti. Bu yıl da yeni bir müzikal tişörtü alabilmeyi çok istiyordum.

Bana bir termos uzattı. Bir yudum aldım. Sıcak çikola-taydı. “Hımm, teşekkürler.”

“Sabah sabah yapacağımız toplantı için sıcak bir şeye ih-tiyacımız olur diye düşündüm ama ikimize birden balkabaklı *latte* alacak kadar param yoktu.”

“Evden getirilen sıcak çikolata çok daha mükemmel,” de-dim. Defterimi çıkarıp yanına oturdum. “Hazır mıyız?”

“Şey, sanmıyorum. *Öncelikle* Nathan’la aranızda neler dön-düğünü bilmem gerekiyor. Bana ne kadar sinir bozucu olduğun-dan bahsetmiştin ama sonra onun D&D grubuna katıldın ve şimdi ikiniz fazlasıyla samimi görünüyorsunuz. Neler oluyor?”

İç geçirdim. Bir yanımda bunu fark ettiğine inanamıyordu, diğ-er yanımda fark etmemiş olsa üzülmüydü. Yakın arkadaşla-

rınızın olmasının en iyi (ve en kötü) yanı buydu işte, sizi çok ama çok iyi tanırlardı.

Deftere bir çiçek karalayarak onunla göz teması kurmaktan kaçındım. Bu planı yüksek sesle söylemek zorunda kalmak epey utanç vericiydi. “Şimdilik tiyatroya odaklansak da sonra anlatsam olur mu?”

Kaşını kaldırdı. “Hayır. Sizin durumunuz düşündüğüm-den bile iyi. Ne yani, artık ondan hoşlanıyor musun? Yoksa o mu sana ilgi duyuyor? Her şeyi bilmem lazım.” Sanki bir film izliyormuş gibi çenesini eline dayadı.

Bir kez daha iç geçirdim. “Unutma ki sen benim en yakın arkadaşımın ve beni acımasızca yargılayamazsın. Hatta hiç yargılamaman lazım. Çaresizdim, Hoshiko.”

“Gevezeliği kes de anlat.”

“Tamam.” Nathan’la yaptığım anlaşmayı anlatmaya başladım. Sandalyesine yaslandı. “Aman Tanrım.”

Gözümü bile kırpmadan *Bu Nasıl Sarışın!* film şarkısından birkaç dize mırıldandım. Aramızda yazılı olmayan bir kural vardı; birimiz “Aman Tanrım” derse diğeri şarkının devamını söylemek zorundaydı.

“Filmlerdeki o sahte ilişkilerden birinin içindesin yani?” diye sordu.

“İlişki sayılmaz. Resmen çıkmıyoruz. Çıkıyor olsaydık Sophia’yla flört edemezdi, o zaman bu yaptığı aldatma olurdu.”

“Kurduğun cümle kulağa o kadar tuhaf geliyor ki.” Bana şaşkın şaşkın baktı ve ardından yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Yani öpüşüp koklaşıyor musunuz? Sırf gösteri yapmak için tabii.” Göz kırptı.

“Hayır tabii ki! Her şey tamamen masum bir seviyede. Ben bunu sadece oyunculuk pratiği olarak görüyorum.”

Güldü. “Hımm, evet, kendini işine epey adanmışsın. Neyse ki birbirinize âşık olma ihtimaliniz *hiç* yok.” Kaşını manidar bir edayla kaldırdı.

“Şşşt, yerin kulağı var,” diye fısıldadım. “Lütfen artık daha önemli şeylere geçebilir miyiz? Bayan Sahni müzikali geri getirme ihtimali konusunda pek güven vermedi ama okul balosu hazırlıkları bittikten üç hafta sonra Müdür Holloway’le görüşebileceğimizi söyledi. O zamana kadar yapılacak o kadar çok şey var ki düşününce beynim zonkluyor. Henüz *hiçbir* ilerleme kaydedemedim.”

Hoshiko yavaş ve derin bir nefes alıyormuş gibi yaptıktan sonra elimdeki termosu işaret etti. “Önce biraz daha sıcak çikolata iç. Sonra bir takvim çıkarmaya başlarız. Ehliyet başvurusu ne zaman, seçmeler, kadro listesi, prova takvimi, olası gösteri tarihleri...” Parmaklarıyla maddeleri bir bir saydı. “Bunların hepsini takvime yerleştirdince eminim kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Sıcak çikolatamdan büyük bir yudum alıp termosun üzerinden ona gülümsedim. İyi ki yakın arkadaşlar vardı.

Saat on biri kırk beş geçe işler nasıl gidiyor diye bakmak için başımı kapıdan uzattım. Babam birazdan gelirdi ve Hoshiko’yla depoda oyalanırken yakalanmak istemiyordum. Neyse ki arkadaşım haklı çıkmıştı, üstünl  r  de olsa bir takvim oluşturmak beni sakinleştirmişti.

Nathan h    figür boyuyordu. “Bitti mi?”

“Eh, en azından kısa bir mola verdik. Burada her şey yolunda mı?”

“Her zamanki gibi sakin.”

Kapı açıldı ve Lucas babasıyla birlikte içeri girdi. Babası bize el salladıktan sonra arkadaki oyun odasına geçti. Lucas, Nathan’la benim yanıma geldi. “Pek   , sakın bu sefer dikkatimi dağıtmaya çalışmayın. Geçen sefer aranızda ne ol–” Hoshiko yanıma geldiğinde cümlesini yarıda kesti.

“Bütün eğlenceyi kaçırıyor olabilirim diye düşündüm,” diye fısıldadı Hoshiko.

“Ah, selam Hoshiko. Ben, şey, Lucas. Zaten biliyorsundur,” dedi. Yanakları tatlı tatlı kızarmıştı.

“Biliyorum. Selam, Lucas.”

Hoshiko sakın ama sessizdi, onu dikkatle izledim. Değişik ortamlarda bu kadar farklı olmasına hâlâ şaşıırıyordum. Dans ederken ya da sahnedeiken inanılmaz güçlü ve kendinden emindi ama günlük hayatta ilgiden çoğu zaman kaçınırdı. Hatta bazen sahnede normaldeki o mütevazı hâline hiç benzermediğinden sınıf arkadaşları onu tanıyamıyordu.

“Az önce ne diyordun?” diye sordu Nathan Lucas’a sırtarak.

“Şey... ııı...” diye kekeledi Lucas. Hoshiko’nun gelişi, Lucas’ın tüm tufanını dindirmişti. “Dün gece size ne oldu öyle? Yoksa ikiniz—”

“Hayır,” dedi Nathan.

Derin bir nefes verdim. Nathan’ın bu konuda arkadaşlarına yalan söylemek istememesine sevinmişim.

“*Kesinlikle* hayır,” diye ekledim. “Biz sadece Sophia’yı kışkırtmaya çalışıyorduk. Ve bence işe yaradı.”

Lucas ağzı açık bize baktı. “Nasıl yani, her şey rol müydü? Ciddi misiniz?”

Nathan’la göz göze geldik, sonra Paul’le ilgili detayları üstünkörü geçerek aramızdaki anlaşmayı hızlıca Lucas’a anlattım.

“Bu şimdiye kadar duyduğun en çılgın şey değil mi?” diye sordu Hoshiko Lucas’a, ben bitirince. “Bunun başlarını belaya sokmayacağı ne malum?”

Nathan’la gözlerimizi devirdik. O kadar da büyütülecek bir mesele değildi.

Lucas Hoshiko’ya hak verircesine hararetle başını salladı, onunla konuştuğu için açıkça heyecanlanmıştı. “Aynen! Ben de tam bunu düşünüyordum! Bak, bu anlaşma işe yarasa bile Sophia seni *elde ettiğini* anladığı anda ilgisini kaybedecek. Hem

kim ondan hoşlanması için kandırılması gereken biriyle birlikte olmak ister ki? Fiyaskoya hazır olun.”

“Fiyasko olacağını nereden biliyorsun?” diye itiraz etti Nathan. “Sophia, daha sık sohbet etme şansı yakaladığımızda ne kadar ortak yanımız olduğunu fark edecek ve gerisi çorap söküğü gibi gelecek. Yaşlanıp saçlarımız ağardığında herkese anlatacağımız eğlenceli bir tanışma hikâyesi olur işte, fena mı?”

Üçümüz birden inledik.

“Bu çok üzücü,” dedi Lucas. “Yani, bunu duymak beni gerçekten depresif yapıyor.”

“Destegin için sağ ol ya.”

“Ben destekleyici bir arkadaşım, tamam mı? Ama Sophia’dan daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum. Peki, sen bu işe nasıl razı oldun, Riley? Aklım almıyor. Sophia’yı şimdiye çözmüşsündür diyordum.”

İçten içe Lucas’a katılıyordum ama Paul tamamen ikna olmadan Nathan’ın bu anlaşmadan vazgeçmesini göze alamazdım. Ellerimi savurdum. “Ben bu konuda tarafsızım.”

“Ben de bu çılgınlığın nasıl çözüleceğini ilk elden göremeyeceği için hayal kırıklığına uğramış, dışarıdan izleyen kişiyim,” diye ekledi Hoshiko.

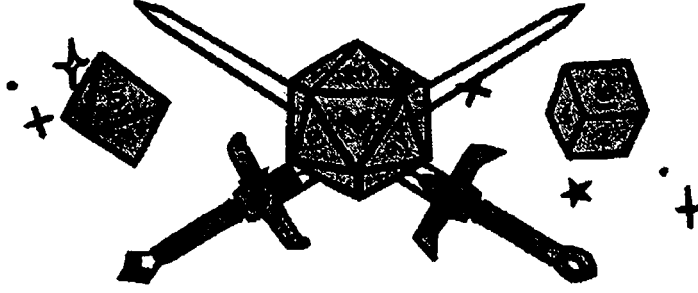
“*Kesinlikle* gelip ellerinde patlayışını izlemelisin,” dedi Lucas hiç beklemeden. “Patlamış mısır da getiririm. Hatta bir sonraki oyuna gel, her zaman bekleriz.”

“Evet!” diye atıldım. “Hoshiko, lütfen gel. Hatta bir karakter bile yaratabilirsin; birlikte ozan olabiliriz!” Ardından çocuklara döndüm. “Sorun olmaz, değil mi? Çok kişi olmasında bir sakınca var mı?”

Nathan başını salladı. “Aslında biz—”

“Hiç sorun olmaz.” Lucas, Nathan’a sert bir bakış attı. “Kendini grubun en yeni üyesi sayabilirsin.”

Onuncu Bölüm

Daha dikkatli olmam gerekirdi. Olsaydım, pazartesi günü öğle arasında Paul'ün kafeteryada bana doğru geldiğini fark edebilir, o beni görmeden rahatça başka yere sıvışabilirdim. Ya da gerekirse tuvalete kaçabilirdim. Ama fark etmedim. Sesini duyduğumda telefonuma gömülmüş durumdaydım.

“Riley?”

Başımı kaldırıp da onu gördüğümde neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Neden hâlâ benimle konuşuyordu ki? Söyleyecek başka ne kalmıştı?

“İıı, selam,” dedim. Kaçmak için bahanem olması umuyla Hoshiko'ya bakındım ama yaklaşan sınavla ilgili Fransızca öğretmenimizle konuşmak üzere sınıfta kaldığını hatırladım.

“Şey... Babanın dükkânında olanları düşünüyordum ve aramızdaki buzları eritmek istedim,” dedi. Elleri ceplerindeydi, hâli tavrı son derece rahat, kendinden emindi.

Midem düğümlendi ama sakın bir ifade takınmaya çalıştım. “Ortada eritilecek buz falan yok. Hem bu havada buz mu erir?” dedim.

Ben ne saçmalıyordum böyle? Yanında bu kadar utanç verici şeyleri ağzımdan kaçırmayı bırakmam gerekiyordu.

“Dinle, ayrıldıktan sonra sana biraz daha zaman tanımalıydım. Yani, ne bileyim, daha iyi hissetmeni beklemek, Laine’yı alıp dükkâna getirmemek gibi falan. Bu pek hoş değildi.”

Haklıydı, hoş değildi ama bu, hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu. Üstelik niyetini hiçbir zaman çözemi-yordum. Gerçekten duygularımı mı önemsiyordu yoksa sadece kendi vicdanını mı rahatlatmaya çalışıyordu? Büyük ihtimalle ikincisiydi. Ona çıkışmak istedim ama kafeteryanın ortasında kavga etmek istemiyordum. “Takma kafana.”

“Öyle mi? Peki. Şu Nathan meselesini unutalım gitsin o zaman.” Göz kırptı ve sonra dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatıyormuş gibi bir hareket yaptı. Sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüştü. O hayali anahtarı alıp bir yerine sokmamak için kendimi zor tuttum.

“Nathan meselesi mi?” Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Sanki bana bir sır verecekmiş gibi dibime kadar girdi. “Hani erkek arkadaşınmış gibi davranması var ya? Merak etme, bundan kimseye bahsetmem.”

Öfke vücudumu öyle bir hızla ele geçirdi ki en sevdiğim çiçekli elbisenin bir anda alev alıp beni kâbuslarımdaki gibi çırılçıplak bırakmamasına şaşırdım. Paul’ün yüzde yüz haklı olması umurumda değildi. Böyle bir *varsayım*da bulunmaya hakkı yoktu. Gerçeği söylemek için en ufak bir ihtimalim varsa bile bu sözlerle o ihtimali yok etmişti. Artık *asla* itiraf edemedim. Hele de bunu bana iyilik yapıyormuş ya da utanç verici bir sırrımı saklıyormuş gibi davranırken.

Topuklarımı sertçe yere bastım, ayakkabılarımdan tabanları dünyanın çekirdeğindeki magma yüzünden eriyene kadar yerimden kıınıldamamaya kararlıydım.

“Numara yapmıyordum.”

Alayla güldü. “Hadi ama, Riley. Çok belliydi.”

Tepem attı. Nathan'ın şu an nerede olabileceğine ya da hangi saatte öğle yemeğine çıktığına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen kafeteryaya göz gezdirdim. Şu anda çıkıp gelmesine fena hâlde ihtiyacım vardı. Burada olsaydı Paul'ün yüzündeki ifadeyi şak diye silip atabilirdik. Dünyada istediğim tek şey buydu. Paul'ün yanıldığını fark ettiğini görmek.

Tam da o anda Nathan'ın birden kafeteryada belirlediğini ve uzun adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. Yüzünde aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş ve *Sen hiç merak etme* diyormuş gibi görünen yatıştırıcı bir gülümseme vardı.

“Selam.” Sesi sıcaktı. “Ben de seni arıyordum.”

O kadar minnettardım ki düşünmeye fırsat bulamadan kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çekip sımsıkı sarıldım. Bir an irkildi ama hemen sonra karşılık verdi. Derin bir nefes aldım. Tişörtü güzel kokuyordu.

Hafifçe geri çekildim fakat Nathan'ın kolu belimde kalmaya devam etti. Paul'e baktı. “N'aber, dostum?”

Paul'ün bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Ben...” Sözüünün devamını getiremedi, kaşlarını çatarak bizi süzdü. “Şey, Riley'yle konuşuyorduk.”

“Evet, görebiliyorum.”

Nathan parmaklarını tenime usulca bastırdığında kalbim daha hızlı atmaya başladı, bana dokunuyor olması dikkatimi dağıtıyordu. Vücutlarımız birbirine değiyordu, elbisemin üzerinden kot pantolonunun sert dokusunu hissedebiliyordum.

Nathan'a döndüm. Gözlüğünün ardında yeşil gözleri parlıyordu. “Biz de senden bahsediyorduk.” Paul'e dönüp gülümsedim. “Değil mi?”

Paul bu beklenmedik karşılıkla öyle bir dumur oldu ki ağzı bir süre açık kaldı. Bu ânın tadını, dünyadaki en lüks köpük banyosundaymışım gibi çıkarmak istedim. *Muhteşemdi.*

“Ee, şey...” Olduğu yerde kıpırdandı.

“Seninle çıkıyor olmamı konuşuyorduk,” diye devam ettim. Paul’ü bu sefaletten kurtarmaya hiç niyetim yoktu.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Nathan. “En sevdiğim sohbet konusu.” Biraz daha yaklaştı, eli hafifçe hareket ettiğinde parmaklarının az önce değdiği yerde beş sıcak nokta kaldı.

“Benim de.”

Paul’e döndü. “İyi misin? Rengin atmış gibi görünüyor.” Nathan’ın sesi yumuşaktı, sakince akıyordu; içinde hafif bir endişe vardı ama aynı zamanda belli belirsiz bir meydan okuma da hissediliyordu. Bu hâlini izlemek başlı başına bir şölendi. Tam anlamıyla sahneye yakışır bir performanstı.

Paul başını salladı. “İyiyim. Sadece... Riley’yle sohbet ediyorduk. Sizin adınıza mutlu oldum.” Bir adım geri çekildi ama bakışları çözemediği bir bulmacaya bakıyormuş gibi hâlâ ikimizin arasında gidip geliyordu.

“Teşekkürler. Ama benim kadar mutlu olamazsın,” dedi Nathan ve yeniden belimi sıktı. “Pizza almaya gidiyordum. Bir dilim ister misin, bebeğim?”

Bebeğim mi? Tamam, hitap sözleri üzerinde çalışmamız gerekiyordu ama şu an umurumda değildi. Minnettarlık daha ağır basıyordu. Hevesle başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, açlıktan ölüyorum. Görüşürüz, Paul.”

Cevap vermesini beklemedik. Nathan belimi bıraktı ama bunu yalnızca elimi tutabilmek için yapmıştı. Parmaklarımız birbirine kenetlendiğinde bir tuhaf hissettim. Elimi son tutan kişi Paul’dü. Onun eli geniş ve yumuşakken Nathan’ın eli soğuk ve inceydi, parmakları Paul’ünkilerden daha uzundu.

Pizza standına doğru yürüdük ve Paul’le aramıza epey mesafe koyana kadar tek kelime etmedik.

“Tamam,” dedi Nathan kıkırdayarak. “İtiraf etmeliyim ki bu bayağı eğlenceliydi. Senin için sorun oldu mu?”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ama bu, bir gösteride perdenin kapandığı ve kusursuz bir performans sergilediğimi

bildiğim anki hissin aynısıydı. “Muhteşemdi. Harikaydın. Teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Elimi tutan parmakları gevşedi. “El ele tutuşmayı bırakalım mı? Yoksa Paul hâlâ bakıyorsa bu şüpheli mi görünür?”

Etrafı kolaçan ettim. Onu göremesem de az önce yaptıklarımızdan sonra hiçbir riske girmek istemiyordum. “Senin için sorun değilse biraz daha devam edelim.”

“Değil. Artık ikinci sınıfta değilim, senden mikrop kapmaktan korkmuyorum.” Eliyle yemek bölümünü işaret etti. “Bir dilim pizza almaya gidiyordum. Sen de ister misin?”

Başımı evet anlamında salladım. “Olur.” Hâlâ düzgün düşünemeyecek kadar sersemlemiş hâldeydim.

Bana baktı, yüzü endişeliydi. “Yani... böyle yanına gelmem sorun olmadı, değil mi? Paul’ün seninle konuştuğunu gördüm ve müdahale etmem gerektiğini düşündüm.”

“Mükemmeldi.” Başımı salladım, Paul’ün söylediklerini hatırlayınca tüm bedenim gerildi. “Az önce seninle ilgili her şeyi uydurduğumu söylüyordu.”

Nathan şaşırmış gibi alaycı bir ses çıkardı. “Göründüğünden daha zeki biri.”

“Haklı olup olmaması umurumda değil,” diye mırıldandım. “Mesele prensip meselesi. Bir insan hiç kimseyi böyle açık açık suçlayamaz. Tabii tek amacı onu sıkıştırıp tam bir aptal olduğunu kabul ettirmek değilse. Bir de bunu yaparken takındığı o tavır... Sanki bana iyilik yapıyormuş gibi davranması falan. Of.” Nathan’a dönüp önünde durdum. “Bu yalanı benim için sürdürürsün, değil mi? Bir süreliğine?”

“Buradayım, değil mi?”

“Evet. Haklısın. Peki sen burada ne arıyorsun?”

“Riley, öğle aramız aynı saatlere denk geliyor ya,” dedi sanki dünyadaki en bariz şeyi söylüyormuş gibi.

“Öyle mi?”

“Evet. Son iki yıldır aynı saatlerde öğle yemeğine çıkıyoruz.”

“Ciddi misin?” Kafeteryanın karşı tarafını işaret etti; Anthony, John ve Lucas’ın gözlerini dikmiş, bize baktıklarını gördüm.

Önce ona sonra masaya baktım. “Hadi ya.”

Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Gerçi Hoshiko’yla birlikteyken kendimizi dış dünyaya kapama huyumuz vardı.

Tezgâha ilerleyip birer dilim pizza aldık. Sonra aynı anda birbirimize baktık; sanki ikimiz de bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyor gibiydik. Oyun dükkânında flört etmek bir şeydi, okulda yan yana olmaksa bambaşka bir şey. Bunun doğuracağı sonuçları hiç düşünmemiştim. Artık aynı masada mı yememiz gerekiyordu? Koridorda el ele mi yürümeliydik? Uzun uzun bakışıp öğretmenler yokken öpüşmeli miydik? En azından aynı derslere girmiyorduk, bir de onu dert etmek zorunda değildik.

“Aslında, gel bir dakikalığına şurada oturalım,” dedi boş, uzun bir masanın ucunu işaret ederek. “Dükkânda biri sözümüzü kesmeden önce seninle konuşmak istediğim bir konu vardı.”

Masaya oturduk ve ben pizzamla oyalanmaya başladım.

“Madem bu durumu bir süre daha sürdüreceğiz, belki de şey... kuralları konuşmamız iyi olur. Neyi yapabiliriz, neyi yapamayız gibi.”

Başımı iki yana salladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Mesela el ele tutuşmamız. Ya da kolumu beline dolamam. Böyle şeylerin sorun olup olmadığına dair hiç konuşmadık.”

Bu kadar düşünceli olmasına şaşırarak geri çekildim. “Nathan, seni tanımasaydım bayağı düşünceli davrandığını sanırdım.”

Gözlerini devirdi. “Ah, merak etme, hâlâ gıcıksın ama öküz değilim. Seni rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum.”

“Yapmıyorsun.”

Rahatlamış görünüyordu. “Peki ya ileride? Bunu sürdürürsek eğer planlamadığımız şeyler yaşanabilir. Çekeceğimiz çizgileri bilmeliyiz. Ya da bir kod falan olmalı ki karşı tarafın rahatsız olduğunu anlayalım.”

Yanaklarını kızardı. “Güvenli kelime gibi mi?”

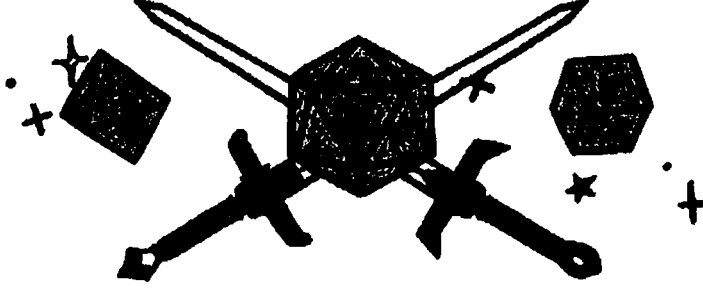
Pizzasını yerken az kalsın boğuluyordu. Göz göze geldik ve ikimiz de gülmeye başladık.

“Vay canına, olaylar çok hızlı geliyor,” dedi kahkaha atarak. “Kelime olmaz, çok bariz ve garip olur.”

“Birbirimizi çimdiklesek?” diye sırtıp uzandım ve ön kolunu çimdikledim.

“Ay!” Kolunu ovuşturdu. “O kadar sert değil!” Sonra da, “Şimdiden pişman olmaya başladım ama kanatacak kadar sert olmadığı sürece çimdiklemekte sorun yok,” dedi.

On Birinci Bölüm

Salı günü beni almaya annemin geldiğini görünce şaşırdım. Az önce bir sonbahar fotoğraf çekiminden çıkıp gelmiş gibiydi. Saçlarının rengi iyice kızılımsı bir tona bürünmüştü, aralık ayma kadar sadece “sıcak sonbahar paleti” diyeceği tonda makyaj yapacak ve kıyafet giyecekti. Elinde bir balkabağıyla dolaşabilseydi inanın onu da yapardı.

“Babam nerede?” diye sordum SUV’ye binerken.

“Dükkânda işi uzadı, seni benim alıp alamayacağımı sordu. Okul nasıldı?”

“İdare eder,” dedim. Arabada çalan müziğe gülümseyerek bir an duraksadım. “Yine buna mı sardın?”

“Zaman kaliteyi düşürmez.”

Ben ilkokuldayken annemle neredeyse altı ay boyunca *Hamilton* müzikalinin şarkılarını döngüde dinlemiştik. Aslında bir yerlere arabayla giderken arka planda mutlaka müzik açık olurdu. Babam bizimle arabadayken de bunu yapıp yapmadığımızı hatırlamaya çalıştım ama sanmıyordum. Hep annemle ikimize özel bir şey olmuştu.

Bunu bilmek tuhaf bir suçluluk hissetmeme neden oldu. Daha önce babamı dışladığımız bir durum için hiç suçluluk hissetmemiştim.

Anneme baktım. “Babamın dükkânda insanlara tiyatro gösterilerimden bahsettiğini biliyor muydun?”

Kaşını kaldırdı. “Nereden bilebilirim ki?”

“Doğru. Sadece... garip, değil mi? Umursamadığını sanıyordum.”

“Şey...” dedi tereddüt ederek. “Tiyatroyu bizim kadar sevmeyiz ama seni sever. Belki de yetenekli kıızıyla hava atmak istemiştir. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım.” Sevgiyle bacağıma pat pat vurdu.

Derin bir nefes alıp babamın dükkânda ne kadar mutlu olduğunu düşündüm. Bana gülümseme biçimini, etrafımda pervane oluşunu gören oraya ceza olarak gittiğime hayatta inanmazdı. Hafta sonları onda kaldığım için mutsuz değildim aslında ama aramızda hep bir gerginlik olurdu; sanki birbirimizin yanında ne yapacağımızı bilemiyorduk. Dükkânda onunla ilk kez gerçekten sevdiği ve bildiği bir şeyi birlikte yapıyorduk.

“Belki de onunla konuşmalısın,” diye devam etti annem. “Babanla iyi bir ilişkin olmalı. Boşandığımızdan beri işleri senin için de benim için de kolaylaştırmadığını biliyorum. Seni paylaşmak zor olsa da...” Bana dönüp gülümsedi. “Belki dükkânda geçirdiğin sürede onu yakından tanıma şansы yakalarsın.”

“Tamam. Belki denerim.”

“Ama müzikal film gecelerimizden vazgeçmiyorum. Bu perşembe mesela. Belki tekrar *Hamilton* izleriz?”

“Evet!” diye kabul ettim ve sesi biraz daha açtım. “Wait for It”e eşlik ederken, bir süredir aklımda olan başka bir şeyi söylemenin tam vakti olduğunu düşündüm. “Şey... okul balosu ekimin ilk hafta sonu.”

Kaşını kaldırdı. “Durup dururken söylenecek ne kadar ilginç ve alakasız bir bilgi.”

“Anne,” diye yalvardım. “Gitmemin bir yolu yok mu sence? Başımın belada olduğunu biliyorum ama böylesine köklü bir Amerikan geleneğinden beni mahrum bırakmak istemezsin, değil mi?”

Başım iki yana sallayıp iç çekti. “Bu numaralar bana sökmez.”

“Hep Hoshiko’yla birlikte giderdik. Sadece bir gece.”

“Bilmiyorum, Riley. Bu cezadan bir ders çıkarman gerekiyordu. Sana istediğin her şeyi verirse bunun ne anlamı kalır?”

“Ama dersimi aldım. Gerçekten aldım.” Başımı koluna yasladım, araba kullandığı için bu hareketim belki tehlikeliydi ama gönlünü almam gerekiyordu. “En azından düşüneceğini söyle?”

Birkaç saniye sessiz kalınca mücadeleyi kaybettiğimi sandım. Sonra hızla başımın tepesini öptü. “Bakarız. Ama umutlanma.”

Sırıttım ve doğrulup oturdum. “Söz veriyorum.”

Dükkâna girdiğimde Sophia kasanın önündeydi, Nathan’la hayli samimi görünen bir sohbeta dalmışlardı.

*Cık cık*ladım. Nathan bensiz hiçbir halt yapamıyordu. Omuzlarımı geriye atıp tezgâhın arkasına geçtim. “Selam, Sophia. Nathan.”

“Selam.” Bana şöyle bir bakıp önüne döndükten sonra birden durup tekrar baktı. “Aa, yani, *selam*.”

Tanrım, hiç inandırıcı değildi.

“Ne konuşuyordunuz?” diye sordum.

“Sadece gamer muhabbeti.” Sophia beni tepeden tırnağa süzdü. “Kıyafetin bayağı iddialı.”

“Sağ ol,” dedim bunun bir iltifat olmadığını bilerek. “Senininki de öyle.”

Kalabalıkta ikimiz de hemen fark edilirdik. Sophia, göğüs dekoltesini iyice ortaya çıkaran, kabarık bir çiçekli elbiseyle neredeyse en iyi cosplay ödülünü almaya gelmiş gibiydi. Ben de

siyah beyaz dama desenli favori pantolonumu, kalın turuncu bir kazakla ve sarı gülen yüz küpelerimle tamamlamıştım. Zarif ve ağırbaşlı falan değildim.

Beni övmesini bekleyerek Nathan'a imalı bir bakış attım. Ama onun bakışları Sophia'nın üzerindeydi. İç çekişimi bastırdım. Elbisesinin cazibesi karşısında planımızı tamamen unutmuş gibiydi.

Koluna dokundum. "Bugünkü öğle yemeği güzeldi," dedim.

Bunu hem orada olduğumu hatırlatmak için hem de gerçekten öyle olduğu için demiştim. Çocuklar son zamanlarda öğle yemeklerinde Hoshiko ve benimle takılmaya başlamıştı. Başta arkadaşımın aramıza başkalarını dâhil etmek isteyeceğinden emin olamasam da bu durumu gayet sıcak karşılamıştı. Bu öğleden sonra, dondurmali Pop-Tartların mı yoksa sade olanların mı daha iyi olduğu üzerine tuhaf derecede hararetli bir tartışmaya girmiştik. Ben, daha fazla şeker olduğu için dondurmali olanların en iyisi olduğunda diretmiştim çünkü ne kadar tatlı olursa o kadar iyiydi. Lucas'la Anthony ise buna şiddetle karşı çıkmıştı. Onlara göre dondurmasız olanlar daha doyurucuydu. Öğle yemeğinin sonuna doğru neredeyse yemek kavgasına tutuşacak noktaya gelmiştik.

"Sonuna kadar Dondurmali Pop-Tart takımı," dedi Nathan ve bana beşlik çaktı.

"Sonuna kadar." Güldüm. "Arabam olsaydı oyundan önce dükkâna uğrar birkaç kutu alırdık, sonra da diğerlerini sinir etmek için maç boyunca yavaş yavaş yerdik."

"Bunu mutlaka yapalım! Ben kullanırım."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Şaka yapmıştım aslında ama o son derece ciddiye. "Şey... yani, babamın izin vereceğini sanmıyorum ama hevesli olmanı sevdim."

Sophia'ya baktığımda kaşları çatılmıştı, belli ki aramızdaki şakayı anlamamıştı. Onu dışlıyor olmamızdan –ve en başından beri onu kıskandırmaya uğraştığımız gerçeğinden– ötürü

neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama sonra Nathan'a (ve bana) karşı ne kadar umursamaz davrandığını hatırladım, o anda ona karşı duyduğum bütün empati buhar olup uçtu.

Nathan telefonuna baktı. "Maç birazdan başlayacak ama aşağıda, sokağın köşesinde bir market var. Bahse girerim yetiştiriz. Ne dersin?"

"Olur ama babamı ikna edebilirsek. Çilekli istiyorum."

"Benimle paylaşacaksın ama." Anahtarlarını kaptı. "Gidip babanla konuşayım."

Koşar adım depoya gitti. Sophia'yla göz göze geldik, ikimiz de rahatsız edici bir sessizliğe gömüldük ve bir süre sonra tek kelime etmeden uzaklaştı. Ben de Fred'le Arthur'un yanına geçip birkaç dakika çocukları ve torunları hakkında onlarla sohbet ettim.

Nathan zafer kazanmış bir edayla geri döndü. Soru sormak yerine peşine takılıp kapıdan dışarı çıktım.

"Dükkân için diyet kola almamız lazım. Bana unutturma."

"Babamı ikna ettiğine inanamıyorum," dedim, emniyet kemerimi takıp ayaklarımı yerdeki fast-food poşetleri arasında bir boşluğa yerleştirmeye çalışırken. En azından araba kötü kokmuyordu. "Annemle babam dışında başkasının arabasına binmeme izin yok sanıyordum."

"Şey... işi sağlama almak için bu konudan annene hiç bahsetmesek iyi olur. Ama baban bana ölümüne güveniyor."

"Belli ki. Bir de babam diyet kola mı istiyor? Diyet koldan nefret eder."

"Biliyorum," dedi Nathan omuz silkerek. "Ama doktoru spor yapmasını ve şekeri azaltmasını söylemiş. En fazla bu kadar azaltabiliyor. En azından sağlıklı olmaya çalışıyor."

Dudaklarımı büzüp başımı iki yana salladım. Bunu bilmiyordum. Babam doktor talimatıyla diyet yapıyordu ve bunu onca insan arasından Nathan'a mı söylemişti? Belki de anne-

min dediği gibi onunla daha sağlam bir ilişki kurmaya çalışmam gerekiyordu.

Nathan arabayı çalıştırdığında birden kulak zarlarımı patlatan bir şarkı çalmaya başlayınca irkildim. Hemen kapadı ama şarkıyı çıkarmama yetecek kadar duymuştum.

“Eski şarkılar mı dinliyorsun?” diye sordum sırtarak.

“Pek sayılmaz.”

Alaycı bir ses çıkardım. “Şey... hoparlörlerden bangır bangır çalanın Michael Jackson olduğuna çok eminim.”

“Ah, öyle mi?” Sesi tekrar açıp otoparktan geri geri çıktı. Şarkı yeniden çalmaya başladığında gerçekten de Michael Jackson’dan “Beat It” olduğunu fark ettim ama aynı zamanda o şarkı da değil gibiydi. Gözlerimi kısıp sözler kulak verdim. *Eat it* mi diyordu? Bu ne biçim şarkıydı böyle?

Nathan afalladığımı görünce güldü. “Weird Al Yankovic,” dedi. “Eskiden parodi şarkılar yapardı. Çocukken Lucas’ın babası bizi onun müziğiyle tanıştırmıştı.”

“Demek hâlâ dinliyorsun. Vay be.”

“Çok havalı biri olduğumu bildiğini sanıyordum.”

“Şey...” Ön panele hafifçe vurdum. “Kendi araban olması bayağı havalı. Keşke benim de olsaydı ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum.”

Gülümsemesi bir anlığına söndü. “Ailen seni bir yerlere götüremediğinde kendi arabana ihtiyacın oluyor maalesef. Ehliyetimi alır almaz araba aldım.”

Ses tonundaki değişiklik beni şaşırttı. Nathan, D&D grubundakilerin yanındayken hiç böyle konuşmazdı. Ne melankolik olurdu ne de buruk. Ailesi ya da ev hayatıyla ilgili konuları da açmazdı. Belki de şu an insanların pek görmediği bir yanını görüyordum. Bu merakımı daha da kabarttı ama onu sorguya çekmemem gerektiğini hissettim. Belki de onun benimle bir şeylerini paylaşması gerekiyordu.

“Sanırım ben de ehliyetimi almalıydım, ha?” diye sordum alaycı bir tonda.

Güldü. “Muhtemelen seni büyük bir beladan kurtarırdı.”

“*Seni* de büyük bir beladan kurtarırdı,” dedim arabayı işaret ederek. “*Waitress* müzikaline giderken yakalanmasaydım hayatın ne kadar kolay olurdu bir düşünsene. Sahte flörtler yerine arkadaşlarıyla takılır, dondumalı Pop-Tartlar alırdın.”

“Aslında...” dedi. “Şimdiki zaman çizelgesi bana gitgide daha cazip gelmeye başladı.”

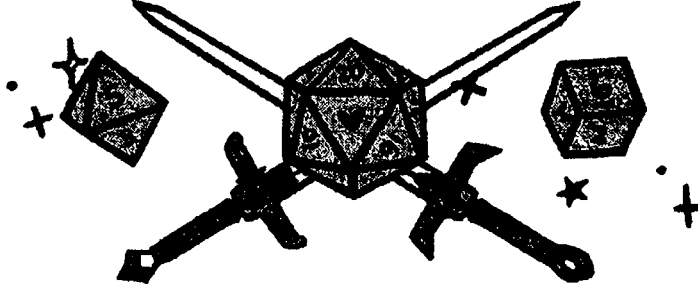
Nathan kısacık bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp bana baktı ama bu bile aniden yavaşlayan bir hız trenindeymişiz gibi midemin ağzıma gelmesine yetti.

Marketin önünde ayrıldık; o kola almaya koştu, ben de Pop-Tartları kaptım. Sonra aceleyle tekrar arabaya atlayıp dükkâna döndük. Toplasan on beş dakikadan fazla geçmemişti belki ama elimde çilekli Pop-Tart ganimetlerimle Sword and Board Games’in kapısından içeri adım attığımda bir şeyler farklı gelmişti. Nathan’a gülümsedim, o da en ufak bir gerginlik olmadan aynı şekilde karşılık verdi.

Sanırım artık gerçekten arkadaştık.

Düzenleme
Ny.ozlem

On İkinci Bölüm

Dükkâna girdiğimizde kolumu onunkine doladım. “İşte geldik. Ayrıca unutma, Sophia’yı düşünmüyorsun. Kendini benimle sohbet etmeye kaptırıyorsun.”

Kaşını kaldırdı. “Pantolonunla dalga geçmek gibi mi?”

“Pantolonumu seviyorsun,” dedim hiç duraksamadan. “Efsane bir parça.”

“Üzerinde satranç bile oynanır.”

Sırıttım. “Kim demiş moda işlevsel değildir diye?” Arka odaya açılan kapıyı itip içeri girdik. D&D masasına doğru yürürken herkes bize bakıyordu. Nathan market poşetini salladı. “Bilin bakalım ne getirdik?”

“Anlamıyorum,” dedi Sophia, Nathan kutuyu çıkarıp havaya kaldırırken dudak bükerek. “Nedir bu Pop-Tart meselesi?”

“Dur, Pop-Tart mı getirdiniz? Harika!” diye bağırdı Anthony.

“Hangisinden aldıklarını biliyorsun, değil mi?” diye sordu John ona, sonra onay ister gibi bana baktı. Sinsice gülümsedim.

“Hepsi dondurmalı,” diye cevap verdim.

Anthony inledi.

“Nathan?” Sophia’nın sesi alçaktı, dönüp ona bakmamak için kendimi zor tuttum. “Az  nce Zaman  arkı’nın ilk kitabını bitirdim ve bayıldım. Özellikle sonuna.”

“Vay canına, okumana çok sevindim,” dedi Nathan. “Son d v   sahnesi ve Balzamon hakkında ne düşünüyorsun?”

Duda ımı ısırđım, dikkatini tekrar kendime mi  ekmeliydim yoksa konuşmalarına izin mi vermeliydim, emin değildim. Bir an sonra kolumu yavaşça onunkinden çekip yanlarından uzakla tım. Gerçek bir sohbeti b  lemek istemiyordum; zaten bu i in olayı buydu. Gerçi bu sahte sevgililik i i o kadar karmaşık bir hâl almıştı ki takip etmesi benim için bile zorla mı tı.

Neyse ki tam o sırada Hoshiko içeri girdi. Etrafına tedirgin tedirgin bakınca hemen yanına ko tum. “Gelmi sin!”

Sol tarafımızdaki orta ya lı grup masa oyunları yüzünden kahkahalarla gülünce Hoshiko irkildi. “Beni neyin ortasına d   rd n sen b  yle?” diye fısıldadı.

“Birlikte çok e lenece iz,” dedim ve onu masaya yönlendirdim. Lucas do rulup oturdu, John’la Anthony de dikkat kesildi.

“Merhaba,” dedi Hoshiko herkese el sallayarak.

“Gelebilmene çok sevindim,” dedi Lucas, sesi neredeyse heyecandan titriyordu. Hoshiko’yu diğerleriyle tanıştırdı. Sophia ise Nathan’la kitaplar hakkında konu makla meşgul olduğundan bizden tarafa bakmadı bile.

“Ee, bu oyun nasıl oynanıyor?” diye sordu Hoshiko, yardım ister gibi bana bakarak.

Bir an tereddüt ettikten sonra başımı salladım. “Lucas bu işin ehli. Karakterini olu turmanda o sana yardımcı olur.”

Hoshiko oturdu, Lucas da sandalyesini ona doğru yakla tırdı.

“Bu arada hangi tür olacağını biliyorsun, değil mi?” diye ekledim. “Ozan olacaksın.”

“Tamam.” Lucas’a döndü. “Riley’yle aynı şey olmak istiyorum.”

“Yaşasın! Belki düet falan söyleriz.”

“D&D’de böyle bir şey var mı?” diye sordu Lucas’a. “Biz bunu neden daha önce oynamadık?”

“Şey, hayır, pek rastlanan bir şey değil. Ama... yani—”

“Artık iki ozanımız var,” diye araya girdi John. “Bu saçma sapan bir hâl almaya başladı. Grup zaten yeterince kalabalıkken neden oyuna katkı sağlamayan türler eklenip duruyor?”

“Oğlum, kes sesini,” dedi Anthony ve Hoshiko’ya göz kırpıp sırıttı. “Bu, öncekinden çok daha iyi.”

John gözlerini devirip omuz silkti.

O sırada Nathan’ı tamamen ihmal ettiğimi fark ettim ve ona döndüm. Mutlu mutlu Sophia’yla sohbet ediyordu. Ne yapacağımı bilemediğim bir durumun ortasındaydım. Aralarına girip flört etmeye mi başlamalıydım? Ama bütün mesele onun Sophia’yla konuşmasına yardımcı olmak değil miydi zaten? Ya sohbe devam edebilmeleri için benim uzak durmamı istiyorsa?

Hoshiko, Lucas’ın yardımıyla karakterini hızla oluşturdu ve sonra tekrar göreve daldık. Nathan’ın paladiniyle doğu kıyısına doğru yol almıştık, kılıcı bulmak istiyorduk ama artık kılıcın bir trol tarafından korunduğunu öğrenmiştik. Beklenmedik şekilde bu da yeni bir savaşa yol açmıştı.

“Ben ne yapacağım?” diye sordu Hoshiko Lucas’a. “Ozanlar sadece şarkı söyleyip hikâye anlatmaz mı?”

“İlham yeteneğini kullanıp beni güçlendirebilirsin,” dedi Anthony, sandalyesini biraz daha ona doğru iterek. Bakışlarını kızın üzerine dikmesinden benim Nathan’la flört etmeye çalıştığım gibi onun da Hoshiko’yla flört etmeye başladığını anladım. Lucas’ın tepkisini görmek için bekledim.

“*Güçlendirmek* mi?” diye sordu Hoshiko kaşlarını çatarak.

“Anthony, sakın ol,” dedi Lucas ve Anthony’ye sert bir bakış attı. İşte buydu. Lucas’ın Hoshiko’dan hoşlandığı apaçık ortadaydı.

“Demek istediği, yeteneğini güçlendirmen,” diye açıkladım. “Bu resmen oyunun en sevdiğim kısmı.” Sadece izlemesi bile keyifliydi. Lucas’a döndüm. “Sol’u güçlendirmek için ilham yeteneğimi kullanıyorum.”

“Peki, bu sefer bizim için hangi şarkıyı söyleyeceksin?” diye sordu Lucas.

“Klasik havamdayım.” Nathan’a döndüm. “Uyar mı?”

İlk oyunumuzdaki gibi ters ters bakmak ya da masanın altına sinmek yerine onaylarcasına başını salladı. “İlham almaya hazırım.”

Ona muzipçe gülümsedim ve *Oklahoma!* müzikalinden “People Will Say We’re in Love” şarkısına girdim. Odanın öbür ucundaki birkaç adam kıkırdadı, artık şarkı söylememe alışıyorlardı. Nathan kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürdü. Hep bu şarkıyı söyleme fırsatını beklemiştim.

Bir şarkıya pat diye girip bunun gerçekten görev için işe yaramasına inanamıyordum. Üstelik Nathan'ın tepkisi önceki seferkiyle taban tabana zıttı. Tabii bu, karakteri benim ilham verici sesim sayesinde güçlendiği içindi. Ya da belki de Sophia yüzünden rol yapıyordu. Her hâlükârda benim işime gelirdi. Devamını da getirebilecekmişim gibi hissettim. Hoshiko'ya bana eşlik etmesi için işaret ettiğimde Curly'nin kısmını devraldı. Nakarata girerken ikimiz küçük bir armoni denemesi yaptık.

Lucas, bir DM'ye göre normalde yapması gerekenden daha uzun alkışladı. "Muhteşem."

Göz ucuyla babamın kapıdan çıkarak dükkânın ön tarafına gittiğini gördüm. Yine dinlemeye gelmişti. Sanki altıncı hissi ona ne zaman şarkı söyleyeceğimi söylüyordu. Ya da kulakları sesime ayarlıydı. Geçmişteki hâliyle şimdikini kıyaslamak hâlâ çok zordu.

“Şuna da bakın hele!” diye seslendi Fred. Artık bana özel bir hayranlığı vardı. Sophia’nın gözlerini devirdiğinden emin-dim ama pek umursamadım.

“Gördün mü?!” dedim Hoshiko’ya. “Çok eğleneceğiz.”

Sıra John’a gelir gelmez Sophia Nathan’ın kolunu okşadı. “Oyun için yeni zarlara ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?”
“Tabii.”

Ayağa kalkıp ön tarafa açılan kapıdan çıktılar. Gittikleri anda grup bana döndü.

“Nathan’ın Sophia’yla yakınlaşmasına neden *yardım ettiğini* hâlâ anlamıyorum,” dedi Anthony.

“Birbirimize iyilik yapıyoruz işte... hepsi bu.”

John başını iki yana salladı. “Ona iyilik yapmak istiyorsan kızıdan uzak tutman gerekirdi. Sonra sana teşekkür edecektir.”

“Birazdan Nathan’ın ona aldığı yeni zarlarla o kapıdan gireceğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu Lucas.

“Daha sonra borcunu ödüyor mu bari?”

“*Hayır* tabii ki. Sürekli onu bir şeyler için kullanıyor. En başta ona ilgi göstermesinin nedeni de buydu zaten. Hem onun çalışan indiriminden yararlanıyor hem de Nathan yanındayken elini cebine atmak zorunda kalmıyor. Büyük ihtimalle gamer bankasını elinden alacağından endişe ediyordur.”

“Ciddi misiniz?” İçim tiksintiyle doldu ve omzumun üzerinden gelip gelmediklerine baktım. “Yani Nathan’ı parası için mi kullanıyor? Gördüğüm kadarıyla çok da parası yok, ki bu daha da kötü bir durum. Sophia’nın böyle yaptığını bilmiyordum. Korkunç bir şey.”

Anthony, bu karmaşık konuları anlayamayan küçük bir çocukmuşum gibi başını onaylarcasına salladı. “Evet işte. Bu yüzden en son isteyeceğimiz şey ikisinin daha da yakınlaşması.”

Dudağımı ısırdım, endişeye kapılmıştım. Birden Nathan’la ilgili planıma bambaşka bir gözle bakmaya başladım. Sophia’nın onu kullanmasına daha fazla çanak tutmak istemiyordum.

“Belki gidip muhabbetlerini bölmeliyim...”

“Sakin,” dedi Lucas. “Nathan’ı bütün gece orada tutar ve hiçbir şey yapamayız.”

Öfkemi bastırıp kasanın yanındaki vitrine –babamın sergilediği havalı zarların olduğu yere– doğru yürüdüm. “Hey, oyuna dönmeniz gerekiyor.”

“Bir saniye,” dedi Sophia omzunun üzerinden. “Şu ikisi arasında karar veremiyorum.”

Nathan’ın öteki yanına geçip kolundan çektim. “Sakın ona zar falan alma,” diye fısıldadım.

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Neden? Benim için sorun değil.”

Aklıma bir fikir geldi. “Aslında onun yerine *bana* bir şey almalısın.”

“Olmaz. Senin zaten kendi çalışan indirimin var.”

“Parasını sonra veririm ama Sophia’nın yeni hoşlandığın kişi olarak onun yerini aldığımı düşünmesini istiyorsan ona bir şey alma.”

Söylediklerimin yarısı bile kulağa mantıklı gelmiyordu. Ama düşünmeye vaktim yoktu. Tek bildiğim, bu akşam onun için bir şey almasına izin veremeyeceğimdi. Vicdanım buna daha fazla dayanamazdı.

Nathan yavaşça başıyla onayladı, demek ki tamamen saçmalamıyordum. “Akıllıca.” Sophia’nın zar bakıyormuş gibi yapıp aslında bizi izlediği büyük vitrini süzdü. “Hangilerini istiyorsun peki?”

“Fark etmez. Sen seç.” Ona flörtöz bir gülümsemeyle bakıp yanağından öptüm ve ne yaptığımı tam olarak idrak edemedi oyun odasına doğru yürüdüm.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Az önce Nathan’ı öpmüştüm. Yani *öpüşmek* gibi değildi ama dudaklarım onun tenine değmişti. Bunu gerçekten yapmıştım.

Masaya döndüğümde Lucas’la Hoshiko sohbet ediyordu. Lucas, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle hararetili hararetili konuşuyordu. Aslında fazlasıyla sevimliydi ama buna kafa yoracak hâlde değildim. Aklım hâlâ Nathan’ı öpmemdeydi. Bunu düşünmek bile kalbimi hızlandırdı.

Konuşmalarını kesip bir şey söylememi beklediler.

“Görev tamamlandı,” dedim otururken. “Sanırım.”

Anthony oyundaki görevini bitirdiğinde Nathan’la Sophia geri gelmişti. Nathan yerine otururken, “Kusura bakmayın, uzun sürdü. Karar vermek zordu,” dedi.

“Ne aldın?” diye sordu Anthony, Sophia’ya bakarak.

Omuz silkti. “Hiçbir şey. Zaten dükkândaki her şey çok pahalı. İnternette sipariş veririm.”

Bu dükkânı sahiplenebileceğimi hiç düşünmemiştim ama sözlerini duyunca ellerimi yumruk yaptım.

“Al,” dedi Nathan. Önümde küçük bir kumaş kese duruyordu. Kaldırıp içini boşalttığımda yedili zar seti döküldü. Zarları elime alırken hayret dolu bir ses çıkardım. Zarların güzel ya da kişisel olabileceği hiç aklıma gelmemişti ama bunlar öyleydi. Tek tek kaldırdım, ışığa tutup parlamalarını izledim. Canlı mücevher tonlarındaydılar –kobalt mavisi, yeşim yeşili, neon sarı, bordo– dünyadaki en sevdiğim renkler. Üzerine altın yaldızlı rakamlar işlenmişti. Hafifçe başımı salladım. “Bunlar...”

Nathan güldü. “Tıpkı *senin* gibiler.”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Haklıydı. Bunlar bana benziyordu. Rakamlar yerine adımın harfleri basılsa da olurdu. Lucas, kılıcın saklandığı kadim kasayı anlatıyordu ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Nathan’ın sırf hava olsun diye en ucuz zarları alacağını sanırken böyle bir şey seçtiğini bilmenin etkisiyle kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Bunlar... vay canına. Küçük mücevherler gibi,” dedim.

“Bunlarla oynamak seni daha da heyecanlandırdı mı?” diye fısıldadı Nathan.

Hararetle başımı aşağı yukarı salladım.

“Öyleyse amaçlarına ulaşmışlar demektir.”

Ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum, bu yüzden bir kere daha zarları inceledim. Babamın yanında yeterince vakit geçirdiğimden büyük, top gibi olanın d20 olduğunu biliyordum. El-

bette normal altı yüzlü zarı da tanıyordum. Ama diğerlerini bilmiyordum.

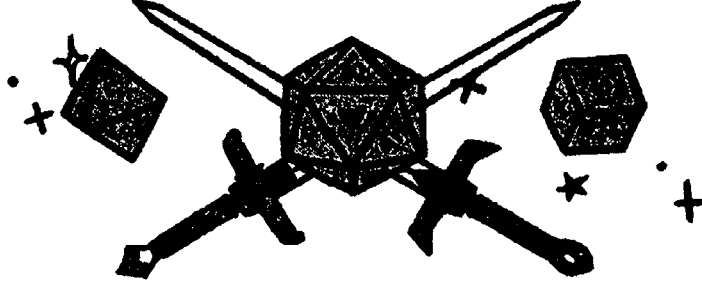
“Dürüst olayım, bunların ne işe yaradığından emin değilim.”

Nathan, omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaştı ve d20 olanı eline aldı. “En çok bu kullanılıyor; beceri kontrollerinde, inisiyatifte, bir sürü şeyde. Bu d4. Düşük seviye büyüler için. Diğerleri de duruma göre değişir. Buralarda takılmaya devam edersen hepsini çözersin. Tabii ben de yardım ederim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım ve bir anlık dürtüyle başımı omzuna yasladım. Evet, bu hareketimin de rolün parçası olduğu söylenebilirdi ama şu anda Sophia için yapmıyordum.

Başımı Nathan’ın omzuna öyle yapmak istediğim için yaslamıştım.

On Üçüncü Bölüm

Perşembe günü koro provasından sonra Bayan Sahni'yle tekrar konuşmak için bekledim. Sınıfın ön tarafındaki nota sehпасının başındaydı, öğrenciler akın akın kapıdan çıkarken beni yanına çağırdı.

“Müzikal için planlarımda epey ilerleme kaydettim ve bunları sizinle paylaşmak istiyorum,” dedim.

Başıyla onayladı. “Elbette, neler üzerinde çalıştığını duymayı çok isterim.”

“Şimdi, en iyi işleyeceğini düşündüğüm üç müzikal seçtim; lisans ücretlerini çıkardım, olası kostüm ve dekor listelerini hazırladım, oyuncular için ne gerekeceğini yazdım. Her biri için olası bir bütçe de oluşturdum ama bazı rakamlardan emin olamadım. Sanırım biraz elden geçirmem gerekecek.” Dün gece evde bilgisayarımdan yazdırdığım, birbirine zımbalanmış sayfaları ona uzattım.

Sayfaları karıştırırken, “Gerçekten çok etkileyici, Riley,” dedi. “Bu kadarını beklemiyordum.”

“Sizce idareyi ikna etmeye yeter mi?” diye sordum.

Omuzları düştü. “Fazla umutlanmanı istemiyorum. Yaptığın iş çok iyi ve ne kadar emek verdiğin belli ama...”

Sabırsızca bekledim, neyi atladığımı bilmiyordum. Daha fazla ayrıntı mı eklemeliydim? Tiyatronun önemi üzerine kişisel bir deneme mi yazmalıyıldım?

“Sonuçta tek kişisin,” dedi sonunda, sesi hüsrana doluydu.

Kaşlarımı çattım. “Anlamadım.”

“Bütçe elbette büyük bir mesele ama müzikali iptal edip o bütçeyle başka bir şey yapmayı seçmelerinin asıl nedeni, öğrencilerden ve çevreden gelen ilginin azalmasıydı. Sen heveslisin, bunu görebiliyorum ama herkesin aynı heyecanı paylaştığını görmek istiyorlar. Ne yazık ki bu, senin kontrol edebileceğin bir şey değil.”

Şaşkınlıkla bakarak söylediklerini sindirmeye çalıştım. O da umudunu yitiriyordu. Buna izin veremezdim. Okulda en azından bir yetişkinin benim tarafımda olması gerekiyordu.

“Tamam... tamam, bu konuyu da çözebiliriz. Bir şey bulurum.”

Gülümsedi. “Bir gün harika bir tiyatro yönetmeni olacaksın, Riley. Bunu şimdiden görebiliyorum. Sarsılmaz inancın ve dirayetin seni çok ileri götürecektir.”

“Teşekkür ederim. Bir şeyler bulacağım. Müdür Holloway’le olan görüşmeyi iptal etmeyin.”

“Hayır, tabii ki iptal etmeyeceğim. Bu işe çözüm bulabilecek biri varsa o sensin.”

Derin bir iç çektim ve otoparka doğru yürüdüm. Müzikal işleri umduğum gibi gitmiyordu ama Bayan Sahnî’nin bir konuda haklı olduğu kesindi: Ben kolay kolay pes etmezdim.

Ama ne yazık ki fikirlerim tükenmişti.

Nathan’ın da kapıya doğru yürüdüğünü görünce şaşırdım. Onu gördüğüme sevinmiştim, yanına sokulup hafifçe omzuna dokundum. “Selam, sevgilim,” diye fısıldadım.

İrkilip etrafına bakındı. “Selam. Paul mı buralarda?”

“Hayır. Ya da en azından ben görmedim.” Otoparka açılan demir kapıları ittim. “Az önce dolabına mı uğradın? Dolaplarımızın aynı koridorda olduğunu hiç fark etmemiştim.”

“Evet, sen Paul’e çıktığımızı söyleyene kadar bana karşı tamamen kördün. Çıktığımıza inanmamasına şaşmamalı.”

Kaşlarımı çattım. Nathan aniden güneşe çıkınca gözlerini kısarak etrafı taradı.

“Kimi arıyorsun?”

“Lucas’ı. Bazı günler onu dükkâna bırakıyorum ama sanırım çoktan gitmiş. Son birkaç gündür tuhaf davranıyor, artık ne zaman nerede olacağını kestiremiyorum.”

“Tuhaf derken?”

“Şey... mesafeli yani. Aklı başka yerde gibi.” Bir kaşını kaldırdı.

“Hoshiko’ya abayı yaktı, değil mi?”

Nathan güldü. “Evet. Gizlediğini sanıyor ama çok belli ediyor.”

“Bu konuda ahkâm kesecek hâlin yok bence.”

“İyi laf soktun.”

Birbirimize sıırttık. Otoparkta babamın arabasını aradım ama göremedim. Dışarı çıkıp onu beklemem gerektiğini biliyordum. Zaten Nathan’ı beş dakika kırk sekiz saniye sonra dükkânda tekrar görecektim ama etrafta kimse yokken –özellikle Sophia yokken– onunla konuşmak hoşuma gidiyordu.

Ana kaldırımla okul bahçesini ayıran uzun duvara yaslandım. Korodan birkaç kız ön kapıdan çıkarken bana el salladı ve bakışları Nathan’a takılıp kaldı.

“Bence insanlar birlikte olduğumuzu fark etmeye başladı. Umarım bunu sorun etmezsin.” Başımla kızları işaret ettim.

“Yok, sorun etmiyorum,” dedi. “Hakkımızda çıkan dedikodular, şu an hakkımda söylenenlere göre çok daha iyi şeyler.”

Birden irkildim. “Nasıl yani?”

“Boş ver. Zaten kimse benim bu okulda okuduğumun farkında bile değil. Sen de dâhil.”

Gölüp kolunu dürttüm. “Bunun benim suçum olduğunu sanmıyorum. Belki gerçekten kendini ortaya atsaydın böyle olmazdı.”

Omuz silkti. “Zaten okuldaki insanlar pek de umurumda değil. Alınma –çünkü bu konulara ilgili olduğunu biliyorum– ama on yıl sonra bu insanların herhangi birinin ismini hatırlayacak mıyım sence? Gençler ligi beyzbol takımında olmamı umursayacak mıyım? Hiç sanmıyorum.”

“Lucas’ı hatırlayacaksın. Anthony’yi ve John’u da.”

“Elbette ama bunun nedeni birlikte biyoloji dersine girmemiz olmayacak.”

“Belki benim adımı da hatırlarsın?”

Bir an okulun girişine baktı, sonra bana yaklaştı. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Bir anda tüm görüş alanımı kaplamıştı. Dağınık koyu saçları, ıslıl ıslıl yeşil gözleri, geniş çerçeveli gözlüğü... Bedenime buna tepki vermemem gerektiğini söylesem de kalbim deli gibi atıyordu. Nathan başını hafifçe yana eğdi, beni öpecekmiş gibi görünüyordu. Geri çekilmeli, fazla ileri gitmemesi için onu çimdiklemeliydim ama hiç de fazla ileri gidiyor gibi gelmiyordu. Tam olarak istediğim şeyi yapıyordu. Bunu fark etmek başımı döndürdüğünden iyice duvara yaslandım.

Avuçlarını iki yanımdan duvara bastırarak biraz daha yaklaştı. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Belki hatırlarım,” dedi fısıltıyla. “Ama söz veremem.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, gözleri keyifle parlıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Talimatlarına uyuyorum. Eski sevgilin geliyor.”

Ah.

Doğru.

Tabii ya, birden beni öpmek ister gibi davranmasının nedeni buydu. Başka ne olabilirdi ki? Daha da önemlisi, varlığı neden bedenimi böylesine heyecanlandırıyordu?

Paul'e bakmak için başımı çevirdim ama Nathan parmağını çenemin altına koyup yüzümü tekrar kendine çevirdi. "Gözlerini benden ayırma. Romantik bir şeyler söylüyormuşum gibi davran."

Yüzü –*dudakları*– hâlâ ürkütücü derecede yakındı. Anlamlı bir şey söyleyebilmek için yutkundum.

"Arabanda, üzerinde benim adımın yazdığı açılmamış bir çilekli Pop-Tart kutusu olması gibi mi?"

"Kutu açık ve yarısı yenmiş ama istersen senindir."

"Şu an mest oluyorum."

Korna sesi duyduğumuzda ikimiz aynı anda döndük. Babam camdan bize el sallıyordu. Nathan, sanki babam az önce arka koltuktan pompalı tüfeğini çıkarmış gibi hızla benden uzaklaştı. Şimdi kalbim bambaşka bir nedenle çarpıyordu işte. Babam ne kadarını görmüştü?

Camdan başını uzattı. "Nathan, arabanla ilgili bir sorun mu var?"

Nathan başını salladı. Yanakları birkaç saniye öncesine göre epey kızarmıştı. "Yok, her şey yolunda," diye seslendi.

"Dükkânda görüşürüz o zaman. Hadi Riley, gidelim."

Nathan'la gergince bakıştıktan sonra yanından ayrıldım. Yolcu koltuğuna oturduğumda babamın bakışları keskin, yüz ifadesi de her şeyi anlamış gibiydi. "Ee... Nathan'la artık arkadaş mısınız?"

"Evet." Göz teması kurmamak için emniyet kemeriyle oyalandım. "Sanırım."

"Sanırım mı? Hımm?" Kendi kendine gülünce koltuğuma biraz daha gömüldüm. Belli ki *bir şeyler* görmüştü ama bununla ilgili konuşmak istemiyordum. Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Az önce ne olmuştu öyle? Ne ara Nathan'dan nefret etmekten ona katlanmaya, sonra da beni öpmediği için hayal

kırıklığına uğramaya geçmiştin? İşin içinde öpüşme olmaması gerekiyordu. *Gerçek* hiçbir şey olmaması gerekiyordu, oyunu-muzu ele vermeyecek kadar rol yapmaktan öteye geçmeyecektik.

Gözlerimi sıkıca kapadım ve babamın beni dükkâna götürmek yerine annemin evine bırakmasını diledim. Nathan'la yeniden karşılaşmadan önce her şeyi sindirmeye ihtiyacım vardı. Babama iyi olmadığımı söylesem muhtemelen beni eve bırakmayı kabul ederdi ama sonra gider annemi arardı.

Hakkını yememek gerek, babam ne Nathan'la ilgili nutuk çekti ne de annemin yapacağı gibi imalı sorular sordu. Belki de kafasında olmayan şeyler kurmadan önce başka konuları açmalıyım.

"Baba," dedim, sesim kısıktı ve biraz da titriyordu. Onunla ciddi bir şey konuşurken bu kadar gerildiğime ben de şaşırmıştım.

Radyoyu kapadı. "Ne oldu?"

"Şey... dükkândaki insanlara tiyatro gösterilerimden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Ne var bunda? Bahsetmemem mi gerekiyordu?"

"Yok, yani... ondan değil. Sadece Nathan bu konuda bir şeyler söyleyince şaşırdım." Kazağımın kenarıyla oynadım.

"Sahnedeyken hiç olmadığın kadar mutlu görünüyorsun," dedi babam. "Üstelik çok yeteneklisin. Elbette bunu herkese anlatacağım."

Sözleri kalbimin küt küt atmasına neden oldu ama aynı zamanda kafam karıştı, hatta biraz içim burkuldu. Madem böyle hissediyordu neden bunları bana daha önce söylememiştin? Neredeyse bunu ona da soracaktım ama kavga etmek istemiyordum.

Bunun yerine, "Oynadığım roller arasında bir favorin var mı?" diye sordum.

Radyoyla uğraştı. "Bu, en sevdiğin D&D senaryosu hangisi demek gibi çünkü hepsini severim. Ama birini seçecek olursam... yedinci sınıfta oynadığın, *Mary Poppins*'teki o küçük kız. Kelimenin tam anlamıyla kusursuzdun."

Yutkundum. O oyunda Jane Banks'i oynamak beni çok germişti. İlk kez başrolde sahneye çıkıyordum ve sahnenin ortasında repliklerimi unutacağım ya da İngiliz aksanımı bozacağım diye ödüm kopmuştu. Annem gösteriden sonra neredeyse taşıyamayacağım kadar ağır, kocaman bir çiçek buketi getirmişti. Herkes beni tebrik etmeye ya da sarılmaya gelmişti. Ama... babamın orada olduğunu hatırlamıyordum bile. Benimle konuşmaya gelmiş miydi? Yoksa sadece başkalarına beni anlatıp böbürlenmeyi mi seviyordu?

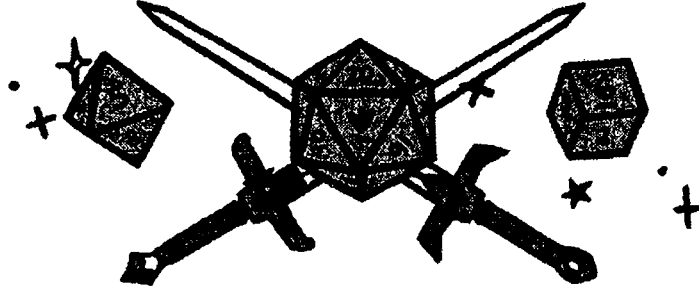
Bu yıl müzikalin iptal edilmek üzere olduğunu ve idarenin fikrini değiştirmek için planlar yaptığımı babama söylesem mi diye düşündüm. Anneme söylediğimde pek hoşuna gitmemişti ama şimdi babam tiyatro rollerimi ne kadar sevdiğini söylediğine göre acaba daha destekleyici olur mu diye merak ettim. Öte yandan anneme anlatmayacağının garantisi yoktu. Konuşmuyor olsalar da *Waitress* meselesini birbirlerine anlatmışlardı, yine aynı durum yaşanabilirdi.

Kararsızlıkla yanağımın içini ısırdım.

"Riley," dedi babam, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Dükkânda çalışmandan ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Hafta içi seni daha sık görmek çok hoşuma gidiyor, müşteriler de seni seviyor. Fred'le Arthur sana övgüler dizip duruyor. Sanırım dükkânı benden bile daha çok seviyorsun." Otoparka girerken güldü. "Kim bilir, bu sekiz hafta bitine kadar dükkânı o kadar seversin ki kalmak istersin belki."

Müzikal meselesini açma düşüncesinden yavaş yavaş soğudum. Çünkü idareyi müzikali yapmak için ikna etsem ve cezam bittikten sonra tiyatroya dönmeme izin verilse bile aynı anda hem yarı zamanlı bir işte çalışıp hem de gösterinin öğrenci yönetmeni olmam mümkün değildi. Daha da önemlisi, bunu hiç istemiyordum. Ama babam yüzünde öyle büyük bir umutla bana bakıyordu ki bunların hiçbirini söylemeye içim elvermedi.

En Dördüncü Bölüm

Dakikalar sonra dükkâna girdiğimizde her nasılsa Nathan'ın yine bizden önce geldiğini gördük. Babam, Nathan'la bana biraz fazla ilgili bir bakış attı.

“Arkada hesap kitap işleriyle ilgileneceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın,” dedi ve omzunun üzerinden son bir kez bize bakıp gitti.

Tezgâhın arkasına geçip Nathan'ın yanına oturdum ve sakin olmam gerektiği konusunda kendimi telkin ettim. Şu anda hem babamla yaptığımız konuşma hem de okulun önünde Nathan'la yaşananlar yüzünden duygusal açıdan karmakarışıkım. *Her şey yolunda*, diye hatırlattım kendime. *Karşındaki Nathan. Burası da her gün geldiğin dükkân.*

“Buraya nasıl hep bu kadar hızlı gelebiliyorsun?” diye sordum.

Gözlüğünün üstünden bana baktı. “Bu bir sır.”

Burnumdan güldüm. “Çok sinir bozucusun.”

“Aa, unuttun mu?” dedi. “Beni ancak benimle flört ediyormuş gibi yaparken kullandığın o kısık ses tonuyla aşağılayabilirsin.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Ben öyle bir ses tonu mu kullanıyordum? Bu yorumu duymazdan gelmeye karar verip edebiyat ödevimi çıkardım.

“Sophia mesaj atmış. Bu akşam uğrayabilirmiş.”

Ona baktım. “Ama bu akşam D&D gecesi yok ki.”

“Biliyorum.” Omuz silkti ama yüz ifadesinden memnun olduğu belliydi.

“Ah, harika o zaman.” Sesimi kontrol etmeye çalıştım. Birbirleriyle mesajlaşıyorlardı. Nathan’ın yanındayken içimde beliren bu tuhaf hissi bir kenara itmeliydim. Ama Sophia’nın geçen seferki davranışını —bedava bir şeyler koparmaya çalışmasını— unutamıyordum. Sonra birden aklıma geldi... Yirmi dolar çıkarıp tezgâhın üzerinden Nathan’a doğru kaydurdım. Zarlar için ödeyeceğimden çok daha fazlaydı ama şimdi zarların güzelliği de inkâr edilemezdi. Yani bu fiyatı hak ediyorlardı.

“Zarlar için.”

Kaşlarını çatıp parayı bana doğru itti. “Hayır, önemli değil. Paran sende kalsın.”

“Benim için bir şeyler almanı istemiyorum. Gerekirse bu parayı ağzına tıkayıp bantlarım ama yine de geri almam.” Banknotu ona uzattım.

“Tamam tamam, sakin ol. Parayı alırım,” dedi ama paraya uzanırken duraksadı. “Dur, tırnaklarını zarlarla uyumlu olacak şekilde mi boyadın sen?”

Utancımdan ellerimi yumruk yaptım. Fikir dün gece geç saatlerde aklıma gelmişti. Zarların renklerinde ojelerim vardı ve zarların renk geçişlerini tırnaklarımda da yapıp yapamayacağımı merak etmişim. Profesyonel durduğu söylenemezdi ama bence ortaya fena bir iş çıkmamıştı.

“Bakayım.” Avucunu yukarı çevirerek elini uzattı.

Tereddüt ettim, sonra dokunuşuyla kalbimin hızlanmasını umursamadan elimi avucuna koydum. Gerçi elimi kim tutsa kalbim hızlanırdı.

“Çok iyi olmuş. Belki bir ara Warhammer figürlerimi boyamama da yardım edersin.”

“Eski ojelerim soyulmaya başlamıştı.”

“Çocuklar, şurada biraz yardıma ihtiyacım–” Babam, Nathan’ın elimi tuttuğunu görünce cümlesini yarıda kesti. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken ellerimizi hızla çektik.

“Arkaya,” dedi, ofis/depo tarafını işaret ederek. “Hemen.” Kasaya bakması için arka odadaki Curtis’e seslendi.

Nathan’la dehşete kapılmış hâlde birbirimize bakıp peşinden gittik. Ona ne diyeceğimizi bulmaya çalışırken kafamın içinde düşünceler dört dönüyordu. Teknik olarak aldığım cezaya dair hiçbir kuralı çiğnememiştim. Ailem sadece okuldan sonra bir işte çalışmam gerektiğini söylemişti; arkadaş edinemez ya da işten biriyle çıkamazsın dememişlerdi.

Hem Nathan’la gerçekten çıkmıyorduk bile.

Babam katlanır sandalyeleri işaret etti. “Oturun.”

İkimiz de mahcup bir tavırla karşısına oturduk.

Önümüzde volta atmaya başladı. “Şunu söyleyeyim, birlikte D&D oynamaya başladığınız andan itibaren bundan şüphelenmiştim. Tecrübelerime göre bu oyun insanları başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yakınlaştırıyor. Sonra bugün okulda aranızda olanları gördüm ve şimdi de–” Başını iki yana salladı. “Böyle öğrenmek yerine bana söylemenizi beklerdim.”

“Baba–”

Elini kaldırdı. “Bu işe ceza olarak geliyorsun, Riley. Ve burası bir iş yeri. Çalışanların birbiriyle çıkması pek uygun düşmez.”

Gözlerim Nathan’a kaydı ama o bakışlarını ellerine indirmişti.

“Ama birlikte olmanızın beni ne kadar mutlu ettiğini inkâr edemem. Daha iyi bir ikili düşünemiyorum.”

Sözleri karşısında irkildim ve göz ucuyla Nathan’ın dimdik oturduğunu gördüm. Babam, yüzünde tarif etmesi zor bir sevinçle ellerini göbeğinin üzerinde birleştirmişti.

“Riley, oyunlara ısınman hep en büyük hayallerimden biri olmuştu. Şimdi de burada arkadaş edindiğini, oyun oynadığını görmek...”

Aman Tanrım. Gözleri yaşarmıştı. Gerçekten de Nathan’la takıldığım için *ağlayacak* mıydı?

“Sen de Nathan...” diye devam etti babam.

Nathan donup kaldı.

“Son birkaç yıldır gözlerimin önünde büyümeni izledim, üstelik sana her konuda güvenebileceğimi biliyorum. Kızımın hayatı da buna dâhil.”

“Baba, hayır!”

Yine elini kaldırıp beni susturdu. Bizimle uğraşmaktan keyif aldığı belliydi ama ben o kadar stres altındaydım ki kaslarım düğüm düğüm olmuştu. Nathan’ın bunu nasıl bu kadar soğukkanlı karşılayabildiğini anlamıyordum. Hâlâ sandalyede dimdik oturması bile şaşırtıcıydı. Büyük ihtimalle tepki vermeyecek kadar şoktaydı.

“Özür dilerim, gerçekten özür dilerim!” diye devam etti babam. “Sizi hemen nikâh masasına oturtmaya çalışmıyorum, sadece heyecanlandım! Gerçi annen aynı şekilde hisseder mi emin değilim, Riley. Ama onu da yumuşatmanın bir yolunu bulurum.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım ve ellerimi yüzüme kapadım. Parmaklarımın arasından Nathan’a baktım. O kadar solgundu ki bütün Ohio’ya kan bağışlamış gibiydi. “Baba, lütfen sakın ol. Aramızda *gerçekten* öyle bir şey yok. Nathan’la ben sadece arkadaşız.”

Babam teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Peki peki, siz çocuklar bugünlerde buna ne diyorsanız öyle olsun.” Sanki durumumuz büyük bir şakaymış gibi bize göz kırptı. “Tamam, sanırım sizi yeterince sıkıştırdım. Şimdi kasaya dönün ve müşterilerin yanında profesyonelce davranın.” Bize kapıyı işaret etti.

Dikkatle ayağa kalktım. O kadar şaşkına dönmüştüm ki yürümekte zorlanıyordum. İkimiz de tek kelime etmeden tek-

rar kasaya döndük. Bizi fırçalamamış olmasına sevinsem de bu konuşma tuhaf bir biçimde... suçluluk duymama neden olmuştu. Babamın Nathan'a olan sevgisi sır değildi. Ama babamı gururlandıran hayatımın bu parçası aynı zamanda kocaman bir yalandı.

"Az önce... ne oldu?" diye fısıldadı Nathan bir süre sonra. Başımı iki yana salladım.

"Babanın düğünümüz için kilise ayarlamasına ramak kalmıştı."

Birbirimize afallamış bir ifadeyle baktıktan sonra boğazımdan bir kahkaha koptu. "Hayır hayır, kilise fazla sıradan olur. Nikâhı burada yapar. Resepsiyonu da arka odada verir."

"Hah, doğru." Nathan'ın omuzları biraz gevşedi. "Davetlilere kola ve cips ikram ederiz. Oyun masalarını da dans için kenara çekeriz." Sırıttığında yeniden gülmeye başladım.

"Ne, dans mı edeceğiz bir de? Buna razı olabileceğini hiç düşünmezdim. İlk dansımız için hangi şarkıyı seçelim?"

Hiç tereddüt etmedi. "Tabii ki Weird Al'dan herhangi bir şey."

"Tabii ki. Bir de Pop-Tart pastası olur!" Heyecanla ellerimi çırpıttım. "İnsanların oyun kartlarıyla yaptığı gibi piramit şeklinde dizeriz."

"Sen tam bir dâhisin."

Eğilerek selam verdim ve ikimiz de durumun bu kadar saçma bir hâle gelmesine başımızı sallayarak kahkaha attık. Nathan'la gülerken babamı hayal kırıklığına uğratmış olmanın verdiği suçluluğu unutmak kolay olmuştu.

"Bu arada, iyi misin?" diye sordum. "Az önce bayılacak gibiydin."

Gülümsemesi yüzünden silindi. "Babana yalan söylemeyi sevmiyorum."

"Yalan söylemedim. Gerçeği *söyledim*. Sadece arkadaşız. Hâlâ birbirine gıcık olan iş arkadaşları değilsek tabii."

Dudaklarının köşesi yine o ufak gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Pop-Tart düğün pastalarını konuştuğumuza göre sanırım o konuyu çoktan aştık.”

Sözleri içimde tuhaf bir heyecan dalgası yarattı.

“Gidip ona gerçeği –tüm hikâyeyi– anlatabiliriz.”

Nathan ürperdi. “Of, bu çok utanç verici olur. *Bay Morris, sevdiğim kız benden hoşlanmıyor, kızınız da onun dikkatini çekmek için benimle flörtleştirmiş gibi yaparak bana yardım ediyor mu diyeceğim?*” Yüzünü buruşturdu, elini saçlarının arasından geçirdi. “Şimdi sesli söyleyince kulağa düşündüğümünden bile daha acınası geliyor.”

Gülmemek elde değildi. “Şey... pek iyi bir açıklama sayılmaz.”

Bana sert bir bakış attı. “Senin bu işteki rolün de utanç verici değilmiş gibi davranma. Beni yargılamaya hakkın yok.”

“Seni yargılamıyorum. Sana ihtiyacım var.”

Gözlerini üzerime diktiğinde içimden kendime kızdım. Onun yanında ağzımdan böyle şeyler kaçırmamalıyım.

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Paul’ün o ukala sözlerini ağzına tıkmak için sana ihtiyacım var.” Göz teması kurmamak için tırnaklarımla oyalanmaya başladım. “Yani babama gerçeği anlatmayacağız, değil mi?”

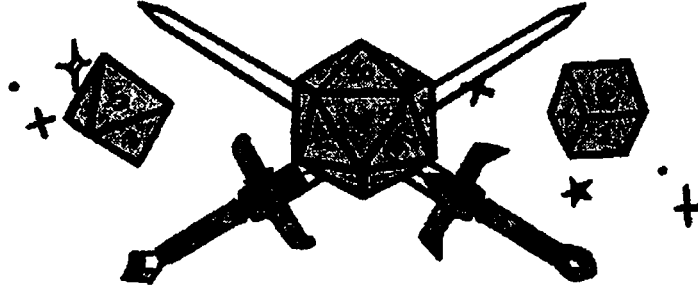
“Sen istemediğin sürece hayır. Aranızda sorun yaratmak istemem.”

“Peki o zaman. Şey... biz iyiyiz, değil mi? Hâlâ suç ortağıyız ve flört ediyoruz yani?”

“Evet. Tabii bu flört işinin altından kalkabileceğini düşünüyorsan,” dedi o muzip gülümsemesiyle.

“Kalkabilirim,” dedim kendimden emin bir sesle, gülümsemesi içimi eritse bile.

On Beşinci Bölüm

Cuma günü kafeteryadaki masaya otururken Hoshiko, “Nasıl geçti?” diye sordu.

Üzerinde eski bir Columbus Çocuk Tiyatrosu tişörtü vardı, saçlarını da iki yandan Fransız örgüsü yapmıştı. Bense siyah ve vizon tonlarında kareli bir elbise ve bilekte biten botlarla her zamankinden biraz daha az renkliydim. Ama zaten sonbahar havasına kapılmamak elde değildi.

“Şey, beş kişi daha buldum, bu da bir şey,” diye karşılık verdim. “*Hepsi* de –bu yıl yapılırsa tabii– farklı bir müzikal sahnelememizi istiyor ama ne olursa olsun seçmelere katılmaya ikna ettim.”

İsim listesine tekrar göz gezdirdim. Bu beş kişi ve Hoshiko’nun ikna edebildiği dört kişiyle birlikte, ileride sahnelenecek bir müzikalde konuşmalı bir rol için seçmelere katılmak ya da koroda yer almak isteyebileceğini söyleyen öğrenci sayısı neredeyse kırka ulaşmıştı. Son bir haftadır bu yıl öğrenci kitlesinden ciddi bir destek olduğunu yönetime gösterebilmek umuduyla karşıma çıkan herkese bu fikri aşılamaya çalışıyordum. Büyük

sunuma iki buçuk hafta kalmıştı ve hâlâ elimde onları ikna etmeye yetecek bir şeyler olup olmadığından emin değildim.

“Harika gidiyorsun,” dedi Hoshiko.

“Ama bu listeye imza atan herkes seçmelere girecek diye bir şey yok.” Başımı salladım. “Bunun yeterli olacağını sanmıyorum.”

“Riley, sadece elinden gelen neyse onu yapabilirsin. Kendini bu kadar hırpalama.”

“Hangi konuda elinden geleni yapıyor?” diye sordu Lucas, masamıza otururken.

“Müzikal için destek toplamaya çalışıyorum,” dedim, omuz silkip Hoshiko’dan bir patates kızartması aşırıdım.

“Bu yıl müzikali devam ettirmek için yeterli ilgi olduğunu Müdür Holloway’e kanıtlaması gerekiyor,” diye açıkladı Hoshiko.

Lucas, ketçaba bandırdığı tavuk nuggetını ağzına atarken, “Niye bir gösteri falan yapmıyorsunuz?” dedi.

“Gösteri mi? Nasıl yani?”

Elindeki nuggetı bize doğrulttu. “Şey, dükkânda yaptığınız gibi. Listedeki insanları toplayıp müdürün önünde bir şeyler söyleseniz mesela? Belki bu, ona müzikal işine ne kadar ilgi olduğunu gösterir.”

Hoshiko şok içinde ona baktı. “Lucas, bu harika bir fikir!” Bana döndü. “Bir şarkı seçebilirsin, hatta belki birden fazla. Küçük bir performans hazırlarsınız. Bayan Sahni, eski tiyatro kostümlerinden birkaçını kullanmamıza izin verir bence.” Listemi alıp tek tek isimleri işaret etti. “Burada başrolleri paylaşacak kadar da şarkı söyleyecek kadar da insan var. Bu müthiş olur, Riley!”

Bakışlarım Lucas, Hoshiko ve sohbet ettiği kız grubunun yanından kalkarak masamıza oturan Anthony arasında gidip geldi. “İyi de buna vaktim var mı ki?”

“Kesinlikle. Üç haftan var. Üç haftada pek çok şey yapılır.”

M zikalle ilgilenenler listesine yeniden baktım. Kalbim hızla atıyordu. Bu gerçekten * ok büyük* bir i ti ve ailem fark etmeden provalar için okuldan sonra kalacak zamanı da bir şekilde yaratmam gerekecekti... ama ba arabilirsek ortaya gerçekten harika bir şey çıkabilirdi. Hatta düşündükçe bu fikir aklıma iyice yatmaya başladı. Okul idaresini müzikali yapmaya ikna etmenin bundan daha iyi bir yolu olamazdı. Tiyatroyu teoride konuşmak bir şeydi, onu deneyimlemek bambaşka bir şey. *Hissetmek*. Yapmamız gereken de tam olarak buydu.

Sevinç dolu bir  ı lık attı ımda Hoshiko oturduğu yerde dans etmeye başladı. Lucas yeme inin üzerinden ba ıyla selam verdi.

Masamıza yaklaşan Nathan John'a, "Ak amlarım başka şeylerle dolu, daha da bir şey ekleyemem," dedi. "Ama teklifin için teşekkürler."

"Yemin ederim çok e leniriz," diye üsteledi John.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Nathan yanıma otururken. "Dans etti inizi gördüm."

"Lucas, müzikali devam ettirmek için müdürü ikna edecek bir performans hazırlamak gibi mükemmel bir fikir verdi," diye açıkladım. "Siz ikiniz ne konu uyordunuz?"

"Son bir çabayla Nathan'ı LARP grubuma katılmaya ikna etmeye çalışıyordum," dedi John. TMNT beslenme çantasından sandviçini itinayla çıkarıp ısırdı. "Diğerleri beni reddettiği için tek umudum oydu."

Hoshiko  a kınlıkla bana baktı. "LARP neydi?"

"Canlı rol yapma oyunu," dedi John.

"Ha, doğru ya!" diyerek sııttım. "İnsanlar bunun için k t m falan giymiyor mu?"

"Evet. Gerçek hayatta oynanan D&D gibi d   n."

"Dur bir dakika," dedi Hoshiko. "Yani kılıç taşıyıp zırh mı giyyorsunuz?"

“Olabildiğince gerçekçi yapmaya çalışıyoruz ama bütçemiz epey düşük,” diyerek omuz silktili John. “Yine de çok seviyorum.”

“Konuyu değiştirdiğim için kusura bakmayın ama konuşmamız gereken aşırı önemli bir şey var,” diye söze girdi Lucas. Avuçlarını masaya koyup öne eğildi. “Az önce bir aydınlanma yaşadım. Kızları Monty Python’la tanıştırmamız gerekiyor.”

“*Harika* bir fikir,” dedi Anthony.

Nathan, artık her gün oturduğu sol tarafındaki yerinden başını onaylarcasına salladı. “İzlemeniz şart.”

“Aslında,” dedim, “Monty Python’ı zaten biliyoruz. Unuttun mu, *biz* tescilli tiyatro inekleriyiz ve o, *Spamalot*’un ilham kaynağı.”

Çocuklar bakıştı. “O oyunu gerçekten izlediniz mi?” diye sordu Nathan.

“Şey... hayır,” diye itiraf etti Hoshiko.

“Peki, Monty Python filmlerinden herhangi birini izlediniz mi?”

“Pek sayılmaz,” dedim gözlerimi kısarak.

“Ben de öyle tahmin etmiştim. *Monty Python ve Kutsal Kâse*’yle başlamalıyız,” dedi Lucas hiç duraksamadan. “Eğer tek bir film izleyeceklerse bu o olmalı.”

“Ama o film içlerinden en iyisi,” diye itiraz etti Anthony. “Sonrakiler beklentilerini karşılamayacak.”

John şaşkınlıkla nefes aldı. “Küfretsen daha az acıtırdı! O filmlerin hepsi birer klasik!”

“Bu filmler kaç yıllık?” diye sordum.

“Pardon,” diye karşılık verdi Nathan. “Daha dün iş yerinde *Cici Kız!*’ın ve Barbra Streisand’ın ne kadar harika olduğuna dair methiyeler dizmiyor muydun sen?”

“O film bir klasik,” diye itiraz ettim.

“*Her neyse*, ben *Monty Python ve Kutsal Kâse*’den yanayım,” diye devam etti Nathan. “Başka kim onu izlemek istiyor?”

John'la Lucas ellerini kaldırdı. Anthony homurdandı ama o da elini kaldırdı.

“Bizim oy hakkımız yok mu?” diye sordum.

“Elbette var,” dedi Nathan. “Sizi dışlamak istemeyiz. Hadi, oylamaya sokmak istediğiniz diğer Monty Python filmlerini söyleyin, biz de oy verelim.” Çenesini eline dayayıp bana masum masum baktı. Kolunu ittiğimde zaferle kahkaha attı. Sinirlenmem gerekiyordu ama aksine yanaklarım kızardı ve gözlerimi kaçırdım.

“Merak etmeyin, bayılacaksınız,” dedi Lucas.

“Şarkı söyleyip dans ediyorlar mı?” diye sordum.

“Biraz. Bir de *Ni!* diyen şövalyeler var,” dedi Nathan.

“Ni! Ni!” diye bağırdı John ve sonra gülmekten kırıldı.

Hoshiko'yla birbirimize bezgin bezgin baktık. “Bu işe katlanacaksak eğer sizin de bizim sevdiğimiz filmlerden birini izlemeniz gerekiyor,” dedi.

Bu söz yüzlerindeki gülümsemeyi bir anda sildi. Bunu görmek hoşuma gitmişti. “Aynen, Hoshiko!” dedim ve çeneme dokunarak düşünüyor gibi yaptım. “Mesela *Oklahoma!* ya da... *Hello, Dolly!*”

“*Grease* de eğlenceli olurdu.”

“Evet ya, bence bayılırlar.” Bu kez kıkırdama sırası bendeydi. “Aaa, buldum! *Neşeli Günler*'i izlediniz mi hiç?”

Nathan kaşlarını çatı. “Dağda döne döne şarkı söyleyen kadınla bir sürü rahibenin olduğu film mi?”

“Evet, o film. Onu da mı izlemedin? *Bu* resmen kutsala saygısızlık. Bu dünyada bunca zaman nasıl hayatta kaldın?”

Nathan burnundan gülüp ağzına bir patates kızartması attı. “Şey, idare ettim.”

Lucas boğazını temizledi. “Sen hâlâ cezalı değil misin?”

Bakışlarım hızla Nathan'a kaydı. Dün depoda babamın söylediklerini düşününce, işin ucunda Nathan'la birlikte vakit geçirmek varsa her şeye göz yumabileceğini düşünüyordum.

“Babam bu konuda bir istisna yapabilir,” dedim umursamazca. “Zaten önümüzdeki hafta sonu onunla kalmam gerekiyordu. Belki onun evinde izleyebiliriz? Alanımızın biraz dar olmasını sorun etmezseniz tabii?”

Herkes başıyla onayladı. “Joel’un evini görmek isterim,” dedi John. “Warhammer 40K orduları efsaneymiş diye duydum.”

“Evet, görebilir miyiz diye sorarsın,” dedi Lucas hevesle, gözleri Hoshiko’ya kayarak.

Bir anda Nathan bana yaklaştı. “Geliyor,” diye fısıldadı. Tam ona döndüğüm anda parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi ağzına götürdü. Gözleri gözlerimle buluştu, sanki izin ister gibi başını hafifçe yana eğdi. Zayıfça başımı aşağı yukarı salladım. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama böyle anlarda bakışları mıknaş gibi beni kendine çekiyordu. Dudaklarını elime bastırdığı anda o yumuşacık baskıyla bedenim bir anda patladı sanki. Bunun aptalca olduğunu biliyordum, çok masum bir hareketti, altı üstü elimin üzerine kondurulmuş ufacık bir öpücüktü. Hiçbir anlamı yoktu. Ama bedenim öyle düşünmüyordu; göğsüm sıkışıyor, omurgamdan aşağı, bacaklarıma kadar bir elektrik akımı iniyordu. Kendimi toparlamalıydım.

Masadan yükselen toplu homurdanmaya minnettar oldum. Bu sayede bakışlarımı kaçırmak için iyi bir bahanem olmuştu. Anthony’yle John tiksintiyle başlarını iki yana sallıyordu. Nathan’la yaptığım bu anlaşmada Paul’ün nasıl bir rolü olduğunu onlara anlatmak istememiştim ama eski sevgilim bizimle aynı saatlerde öğle yemeğine çıktığından bunu gizlemek imkânsızdı. Bana duydukları saygının birkaç kademe düştüğünden eminim ama açıkçası bunu hak etmiştim.

Nathan, masadakilere kötü kötü baksa da elimi bırakmadı. “Bizi ele vereceksiniz,” dedi.

“Sadece şirinliğiniz midemizi bulandırıyormuş gibi görünecektir,” dedi Hoshiko. Gözleri öyle yaramaz bir edayla parlıyordu

ki bunun hayra alamet olmadığını biliyordum. Çocuklar yüz ifademi okuyamamış olabilirlerdi ama Hoshiko'nun beynimde neler döndüğünü çözdüğünden neredeyse emindim.

“Bu düpedüz saçmalık,” dedi Lucas.

“Ciddi misiniz siz? Sizin olayınız ne? Bu işin sonu nereye kadar gidecek?” diye sordu Anthony. “Sırada okul balosuna birlikte gitmek mi var?”

Şaşkınlıkla Nathan'a baktım. Bunu *kesinlikle* konuşmamıştık... Gerçi konuşmamız gerektiğini düşünüyordum. Dansa sadece iki hafta kalmıştı ve annem gitmeme izin verip veremeyeceğine dair bir şey söylememişti. Tam bunları dile getirecektim ki Nathan başını sertçe iki yana salladı ve elimi bıraktı. “Bu balo okulun ders dışı etkinliği değil mi?” dedi. “Rahatsız kıyafetler, berbat fotoğraflar, daha da berbat müzikler... Kal-sın. Paul'e çalışman gerektiğini söyle yeter.”

Anthony burnundan güldü. “Nathan'ı zorunlu olmayan herhangi bir okul etkinliğine ikna etmekte bol şans.”

Anthony'ye dönüp, “Peki sen biriyle gidiyor musun?” diye sordum konuyu değiştirmek ve Nathan'ın verdiği tepkinin içimde bıraktığı sızıyı bastırmak için. Gitmeme izin verilmeyebilirdi ama bu fikre böylesine dehşetle karşı çıkmasına gerek yoktu.

“Evet. Geçen hafta Kenzie Hunter'a sordum,” dedi umursamaz bir tavırla.

Buna şaşırmamam gerekiyordu. Hatta Paul'le yaptığım o talihsiz konuşmada Anthony'nin adını ansaydım keşke. Anthony tam bir flörtözdü, bundan hoşlanırdı ve büyük ihtimalle Nathan'la içine düştüğümüz bu tuhaf durumların hiçbirini yaşamazdık.

“Ben yokum. O akşam LARP gecem var ve kaçıramam,” diye ekledi John.

“Annen balo konusunda hiç yumuşamadı mı?” diye sordu Hoshiko bana.

Başımı iki yana salladım. “Şey... kesin olarak hayır dedi ama *bakarız* dedi, ki bu genelde gecikmeli bir hayır anlamına geliyor.”

Hoshiko’nun omuzları düştü. “O zaman üstelemen lazım. Sen olmadan orada ne yaparım ben? Süslenip püslenip dans etmek bizden sorulur.”

“Deneyeceğim,” dedim ama dikkatim başka yere kaymıştı. “Lucas, peki ya sen?” diye sordum. “Okul danslarına ilgin varmı?”

“Şey, bilmiyorum. Belki.”

Gözlerinin bir an Hoshiko’ya kaydığını fark edince sinsice gülümsedim. Masanın altından arkadaşımın bacağına sıkıp ayağa kalktım. “Tuvalet gidiyoruz.”

“Güzelce dedikodumuzu yapın olur mu?!” diye seslendi Anthony biz hızla uzaklaşırken. Neredeyse kahkaha atacaktım.

Yeterince uzaklaştığımız anda Hoshiko’ya dönüp, “Ne oluyor?” diye sordum. “Lucas’la aranızda kesinlikle bir şeyler olduğunu hissediyorum!”

Yanakları pembeye döndü. “Henüz teklif etmedi ama istiyor bence. Belki de çekiniyordur.”

“Ayyy, çok tatlı.” Sırıttım. “Dansa onunla gitmek ister misin?”

Tuvalet girip aynaların karşısında durduk. Dudağını ısırarak başıyla onayladı. “Evet, sanırım isterim.”

Yine kahkaha attım. Açıkçası biraz şaşırmıştım. Lucas iyi biriydi ama kırk yıl geçse onu Hoshiko’yla yan yana düşünemezdim. En azından şimdiye dek. Hoshiko hep uzun boylu, aşırı yakışıklı bir dansçı bulup birlikte sahneye çıkmaktan ve onunla TikTok’ta viral olan dansları yapmaktan bahsederdi. Lucas’ı karmaşık koreografiler yaparken hayal edemiyordum ama o mutluydu bana da bu işe olur demek düşerdi.

“Sence çok mu çılgınca?” diye sordu.

“Hayır! Ondan hoşlanıyorsan gitmelisin. Bence çok eğlenirsin.”

Saçını düzelterip tavana baktı. “Öyle mi diyorsun? Ama teklif edecek mi bilmiyorum. Pek zaman da kalmadı.”

Güldüm. “Endişeleniyorsan sen teklif et. Ama onun bunu istediğı çok belli. Sana resmen abayı yakmış gibi bakıyor.”

“Hah, *abayı yakmak* ifadesi güzelmiş. Peki ya sen?” Kaşını kaldırıp bana döndü.

“Ne olmuş bana? Ortada bir şey yok.”

“Öyle mi, Nathan Elini Öptüğünde Az Kalsın Yere Yığılacak Olan Hanımefendi?”

“Hoshiko!” diye fısıldadım, kabinlerin içine bakıp kimse var mı diye kontrol ettim. Yalnız olduğumuzdan emin olunca yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Gerçekten o kadar mı belli ediyorum?”

“Duyguların yüzünden okunuyor,” dedi. “Ama Nathan’ın henüz fark edecek kadar dikkatli olduğunu sanmıyorum.”

“Şükürler olsun.” İnledim. “Of, neler olup bittiğini ben bile anlayamıyorum. Kendi tepkilerime ayak uyduramıyorum. Birbirimizden nefret ediyorduk... sonra arkadaş olduk... şimdi flört ediyoruz... ve bunların hepsi numara... yani hiçbir fikrim yok.” Saçmalığın farkına varınca gülmeye başladım, o da bana katıldı.

“Muhtemelen hislerini saklıyordur. Üzerine gitsen bence seninle baloya gelir. Eminim.”

“Annem izin *verirse* tabii. Ama her hâlükârda Nathan’ın yeterince üzerine gittim. Paul’e bir şeyler kanıtlamak için başlamıştık ve kanıtladık. Uzatmaya gerek yok.”

“Bunu Nathan’a da söyleyeceğini hiç sanmıyorum.”

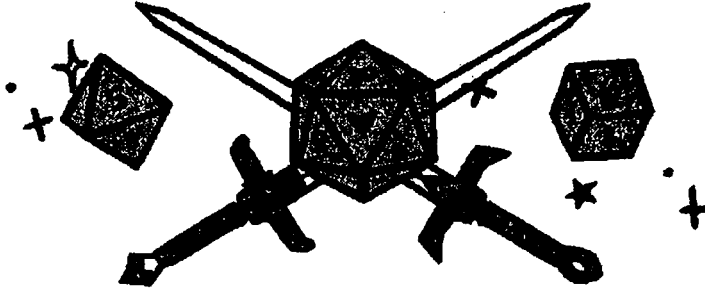
Utançtan gözlerimi yumdum. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Lütfen Lucas’a hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver.”

“Asla öyle bir şey yapmam!” dedi dehşete kapılmış gibi. “Hem Nathan sana baloya gitmeyi teklif edemeyecek kadar

inatçıysa ben varım.” Kolunu benimkine doladı. “Annen izin verecek ve biz makyajımız akana kadar dans edeceğiz. Sen olmadan baloya gider miyim sence?”

Sırıttığında içimdeki hafif hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak aynı şekilde karşılık verdim. Otuz dakika önce okul balosuna gitmek aklımda bile yoktu ama şimdi Nathan'ın tepkisi canımı acıtmıştı. Bu yıl her şeyin çok farklı olması gerekiyordu. Bir ara okul balosuna Paul'le gittiğimi hayal etmiştim. Gerçek bir erkek arkadaşla bir dansa gideceğim ilk sefer olacaktı ve *sevdiğim*, beni anlayan, benden hoşlanan, elimi tuttuğunda içimi titreten kişi yanımda olacak diye o günü dört gözle bekliyordum. Ama artık bu ihtimali düşünmenin bir anlamı yoktu. Gitmeme izin verilse bile Paul'le asla gitmezdim. Nathan'a gelince... O zaten benim erkek arkadaşım değildi, bu yüzden bunun da bir önemi yoktu.

On Altıncı Bölüm

“Tamam, herkes sakinleşsin!” diye seslendim sahnede dolaşan öğrencilere. “Başlamamız gerekiyor, çok vaktimiz yok.”

Tekrar bağırmak zorunda kalmamak için birkaç adım geri çekilip ellerimi belime koydum. Karşımda bu müzikal ön gösterimine katılmayı kabul etmiş yirmi beş öğrenci duruyordu. Lucas’ın cuma günü verdiği fikirden sonra hafta sonumu herkese mesaj atıp işleri organize ederek geçirmiştım. Neyse ki Bayan Sahni bu plana çok heyecanlanmıştı ve önümüzdeki iki hafta boyunca oditoryumu bize tahsis etmeyi kabul etmişti, gerçi provalara yardım edecek vakti yoktu. Haftada sadece iki gün, kırk beşer dakikamız vardı. Bu, öyle aman aman bir süre sayılmazdı ancak yine de iyimser olmaya çalışıyordum.

Uzun süren iç tartışmalardan sonra müzikal ön gösterimi için *Shrek the Musical*’dan “Big Bright Beautiful World” ve “Story of My Life” şarkılarını seçmişim. Bu şarkılar farklı kişilerin söyleyebileceği şeylerdi, dans kısmı da çok az olduğundan mevcut koşullarda prova yapmayı kolaylaştırıyordu. Zamanımız kısıtlıydı, ayrıca kasaba halkı gibi küçük roller de söz konusuysen herkesi gösteriye dâhil edebilecektik. İdarenin,

bizdeki bu yeteneği ve heyecanı görmesini istiyordum. Ne var ki herkes seçimimden memnun değildi.

“*Shrek* mi yani?” dedi Kelly bir kez daha. “Yani, Fiona’yı oynamak güzel olabilirdi ama onun şarkılarından birini seçmemişsin? Defying Gravity’yi söyleyemez miyiz?”

Başımı kararlılıkla iki yana salladım. “Hayır, o şarkı artık klişe ve yeteneğimizi ne kadar çok sergileyebilirsek o kadar iyi olur. Bunu zaten açıklamıştım.”

“Peki, *Dear Evan Hansen*’dan bir şey yapsak?” diye sordu Jeremy arkalardan.

“Arkadaşlar, beni dinleyin,” dedim. “Bu yıl gerçekten bir müzikal sahnelemek istiyor muyuz?”

Hepsi başını onaylarcasına salladı.

“O zaman birlikte çalışmamız gerekiyor. Burada konu ben ya da o değil, bu hepimizle ilgili. Ayrıca bu sadece ön gösterim, şu anda *Shrek* sahneliyor olmamız gerçek gösteri için de bunu yapacağımız anlamına gelmiyor. Ama eğer bunu bile başaramıyorsa o zaman belki de bu yıl bir müzikal sahnelemeyi hak etmiyoruzdur.” Gözlerimi kısıp etrafa baktım. Birkaç kişi huzursuz görünüyordu ama kimse itiraz etmedi. Daha önce pek çok müzikalde yer almıştım, geçmişte provaların büyük kısmına da yardımcı olmuştum ama hiç liderlik etmemiştim. Omuzlarımı geriye atıp kendinden emin bir tavır takındım.

“Tamam, kargaşayı gidermek adına ana rolleri ben dağıtıyorum,” dedim ve isimleri saymaya başladım. Hoshiko ön gösterimde Anne Ogre olacaktı; bu da gösteriyi onun başlatacağı anlamına geliyordu. Terrance Baba Ogre’ı oynayacaktı. Öğrencilerin büyük kısmı ikinci şarkıda efsanevi yaratıkları canlandıracaktı, geri kalanlarsa *Shrek*’ten korkan kasaba halkı olarak şarkılar için koro kısmında yer alacaktı.

Koro için son isimleri söylerken Paul’ün bakışlarını yakaladım. Gözleri büyümüştü, her zamankinden daha dik duruyordu. Aklından geçenleri anlamam için ağzını açmasına gerek

yoktu. Başrolü ona verip vermediğimi öğrenmek istiyordu. Bugün gelemeyecek kadar meşgul olabileceğini ya da bu gösteri için kendini fazla önemli görebileceğini düşünmüştüm ama sahneye çıkma fırsatını asla ka ırmayacağını tahmin etmeliydim.

Kendimi gülümsemeye zorlayıp onunla göz göze geldim. “Ve Paul, sana da Shrek’i veriyorum.”

Yakışıklılığından hâlâ etkilendiğı belli olan birkaç kız  ı lık atıp alkışladı. Paul hoşnut bir ifadeyle gülümsedi, başını hafifçe benim tarafıma eğdi. Çenemi sıkmaktan başım ağrı-maya başlayacaktı.

Bunun geleceğ ye yönelik bir prova olduğunu kendime hatırlattım. Lise tiyatrosundan başlayıp profesyonel bir prodüksiyona kadar herhangi bir işi y neteceksem çok farklı insanlarla çalışacaktım, hatta bazıları hiç sevmediğim insanlar olacaktı. Ama ne olursa olsun profesyonel kalmam gerekiyordu. Gerçek şu ki Paul’e burada ihtiyacım vardı. Okuldaki en iyi erkek oyuncu oydu ve müdürün neler sunabileceğimizi görmesini istiyordum. O yüzden, evet, Shrek rolünü ona vermiştim. Ama isteyerek değıldi.

“Tamam, millet,” dedim. “Bence yapmamız gereken ilk şey, ne yapmamız gerektiğini anlayabilmek için şarkıların oyuncu kadrosu kaydını dinlemek.” Sahneyi taradım. “Sonrasında her şarkıyı tüm grupla birlikte prova edeceğiz, böylece herkes bölümünü netleştirmiş olacak. Ardından çalışmak için daha küçük gruplara ayrılacağız.  arşamba günü tekrar bir araya geldiğimizde sahne düzeni üzerinde çalışacağız. Hoshiko da kasaba halkıyla efsanevi yaratıklar için basit bir koreografi hazırlamayı kabul etti.”

Herkesin şarkıları ezbere bildiğini varsaymadığım için sözlerin yazılı olduğı bir deste kâğıt çıkardım. Tam o sırada Paul yanıma geldi.

“Ver, dağıtmana yardım edeyim,” dedi.

Başrol haricinde bir de yönetmen asistanlığına terfi etmiş gibi yanımda durup elini uzattı. Aslında bu işi Hoshiko'yla yapmayı tercih ederdim ama herkes bize bakıyordu ve olay çıkarmak istemiyordum. Kibarca gülümseyip destenin yarısını ona uzattım.

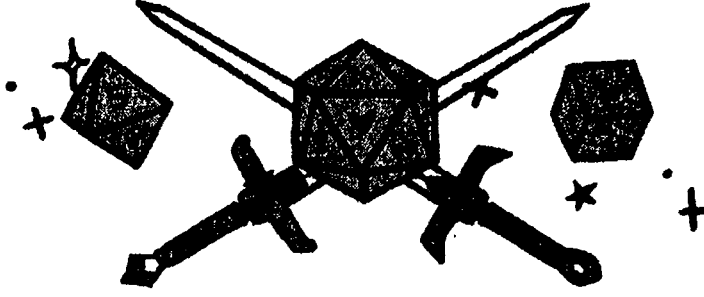
“Rollere göre ayırdım,” diye açıklayıp sayfanın üst kısmını işaret ettim. “Herkes sadece ihtiyacı olan sözleri vermek üzere dün akşam hazırladım.”

“Bu arada, harika bir iş çıkarıyorsun,” dedi Paul alçak sesle. “Kimsenin kendinden şüphe etmene sebep olmasına izin verme. Bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyorlar.”

Kâğıtları dağıtmak üzere arkasını döndü. Bense söylediklerini düşünerek sırtına bakakaldım, gözlerim kısıldı. Beni kendimden şüpheye düşüren kimdi? İnsanlar bunu yapamayacağımı mı söylüyordu? Yoksa her zamanki gibi Paul'ün sözlerinin beni gereğinden fazla etkilemesine izin mi veriyordum?

Derin bir nefes aldım. Paul'ün kafasında neler döndüğü umurumda değildi; sözleri de önemli değildi. Asıl önemli olan elimizden gelen en iyi gösteriyi hazırlamak için herkesi bir araya getirmektir. Keşke bunun yanında bir de onunla uğraşmak zorunda kalmasaydım. Belki Nathan'ı kalmaya ikna edip prova- larda destekleyici bir erkek arkadaş rolünü oynamasını isteyebilirdim. Bu düşünce içimi çocuksu bir sevinçle doldurdu ama hemen bastırdım. Öylesi çok eğlenceli olurdu ama yanımda olması Paul'den bile daha fazla dikkatimi dağıtırdı.

On Yedinci Bölüm

Sonraki birkaç gün, büyük ihtimalle giderek daha iyi bir yalancı olduğum için sorunsuz geçti. Okuldan sonra provalara kalabilmek adına annemle babama Bayan Sahnî'nin kış resitali için ek koro provası ayarladığını söyledim. Sorgulamadılar. Hem zaten teknik olarak Bayan Sahnî'nin desteklediği bir tür şarkı provası için okulda *kalıyordum* ama şansımı fazla zorladığımın farkındaydım. Umarım sonunda her şeye değdi. Bir de *utanmadan* okul balosuyla ilgili son bir cevap almaya çalışıp duruyordum. Evet demiyorlardı ama öyle muğlak konuşuyorlardı ki gizliden gizliye evet demeyi düşünüyor olabileceklerini hissediyordum.

Perşembe günü Nathan, oyun odasında bir Pokémon turnuvasına hakemlik yapıyordu, bu yüzden vardiyamın büyük kısmında onu görmedim. Meşgul olduğundan emindim ama muhtemelen turnuvanın ortasında gelip doğruca arka odaya geçen Sophia'yla sohbete dalmıştı. Ben de arka odaya gitmek istedim fakat maalesef babamın kasada bana ihtiyacı vardı. Belki de konuşmaları için onlara biraz zaman tanımak iyi olurdu. Böylece Nathan onu daha yakından tanıyıp gönlünü kazanabilirdi.

Ya da onun aslında berbat biri olduğunu fark edip peşini bırakırdı. Birinden biri olurdu.

Nihayet turnuva bitti ve oyuncular yavaş yavaş dışarı dökmeye başladı. Birçoğu durup babamla ayaküstü sohbet etti. Babam neredeyse herkesi ismen tanıyor gibiydi. İçlerinden bazılarının hiçbir şey satın almadan sadece oyun malzemeleriyle dolu bez çantalar ve oyun kutularıyla gelip gittiğini fark etmiştim. İnsanları para harcamaya zorlamadan mekânı kullanmaya teşvik etmek tuhaf bir iş stratejisiydi ama ortama neşeli bir hava kattığı da su götürmez bir gerçektir.

Oyuncuların çoğu bana el sallayıp vedalaşırken içlerinden biri şakayla karışık ona şans getirmesi için arka odada müzikal şarkıları söylemem gerektiğini dile getirdi. Birçoğunun ben daha bu dükkâna adım atmadan önce beni tanıyor olması tuhaftı ama bana kibar davranmaları hoşuma gidiyordu.

Nathan oyun odasının kapısından tek başına, sinirli bir hâlde çıktı.

“Ne oldu?” diye sordum. Aklım ânında Sophia’ya gitti. Tartışmış olabilirler miydi?

“Lucas ödevlerini yetiştirmesi gerektiğine dair mesaj atmış ama bilemiyorum. O Pokémon turnuvasını kaçırarak biri değil.”

“Hadi ya. Belki gerçekten çok işi vardır,” dedim ama sonra kaşlarımı çattım. “Ya da Hoshiko’yla birlikte...”

“Bana söylemeden mi? Sence öyle midir?”

“Emin değilim. Hoshiko da bana bir şey söylemedi,” diyerek omuz silktim. “Ama şunu belirtmeliyim ki Sophia yanındayken Lucas’ı düşünmene şaşırdım.” Sanki işine burnumu sokmuyormuşum gibi küçük, masum bir gülümseme takındım.

Omuz silkti. “Takılmak için gelmiş olması hoş.”

“Nerede sahi? Gitti de ben mi görmedim?”

“Tuvalete gitti, birazdan döner.”

“İyi.”

İç geçirdim. Demek ki araları hâlâ iyiydi.

Tam o sırada telefonum çaldı, annem arıyordu.

“Bir saniye,” dedim ve telefonu çattım. “Alo, anne. Yola çıktın mı?”

Çoğu gün vardiyam bitince beni dükkândan annem alırdı.

“Davidsonların evindeyim. Mutfak dolaplarını ters takmışlar, adam deliye dönmüş durumda. Bu akşam eve geç d nece im.”

“Of, hadi ya. O zaman babamdan beni bırakmasını isterim.”

“Tamam. Bu arada hazır seni yakalamışken... baban bugün beni aradı.”

“ yle mi?” İçimde bir umut filizlendi. Belki de okul balosuna gitmeme izin verilmesi gerektiğini söylemiştir diye düşündüm.

“Dükkânda  alışan çocuklardan biriyle çıktığını söyledi. Nathan diye biriyle?”

Nefesim kesildi. Nathan endişeyle bana döndüğünde onu elimle ge iştirip dükkânın öbür tarafına yürüdüm.

“Hayır!  ıkmıyoruz.”

“ ıktı ınızdan epey emin konuşuyordu. Bana anlatmadı ın bir şey yok, değil mi?”

“Babam sana yanlış bilgi verdiği için  zg n m ama Nathan’la sadece arkadaşız.”

“Böyle s yleyece inden bahsetmişti zaten.”

Derin bir i  çektim. “Yemin ederim çıkmıyoruz.”

Telefonda kısa bir sessizlik olunca annemin tereddüt ettiğini anladım. “Sana inanıyorum,” dedi ve ardından kıkırdadı. “Ama Joel  ocu a bayağı tutulmuş durumda.”

“Evet, biliyorum. Biraz abartıyor,” dedim gözlerimi devirerek.

“Okuldan sonra seni dükkâna Nathan’ın bırakmasını istiyor. Nathan’la aynı yere gidiyorken babanın seni almaya gelmesi benzin israfı olurmuş. Yani mantıklı aslında ama bilmiyorum Riley, bunu babana sen mi s ylettin?”

Ayağım takıldı ve en yakın rafa tutunup dengemi sağladım. Babam beni okuldan Nathan'ın almasını mı istiyordu? Onunla daha çok takılma, müzik zevkleriyle dalga geçme fikri beni içten içe sevindirir de babamın böyle bir öneride bulunmasına şaşırmıştım. Beni okuldan aldığı zamanlarda onunla vakit geçirdiğime sevindiğini sanmıştım. Günde birkaç kilometrelik yol ne kadar benzin yakabilirdi ki?

"Tabii ki ben söyletmedim," dedim kararlılıkla. "Aklından böyle bir şeyin geçtiğinden bile haberim yoktu."

"Demek baban çöpçatanlık yapıyor," dedi kuru bir sesle. "Seni gözünün önünde tutabilsin diye orada çalışmana razı olmuştum ama adam seni bir çalışanına ayarlamaya çalışıyor."

Duraksadım. Babamın neden çıktığımızı düşündüğünü anneme açıklamak istemiyordum ama suçu tamamen onun üzerine atıp her şeyi kafasında kurmuş gibi davranmak da içime sinmiyordu. Eskiden annem babamla ilgili öfkeli ya da pasif-agresif bir laf ettiğinde hemen ona katılırdım ama artık öyle hissetmiyordum. Hem Nathan'la birbirimize karşı davranışlarımız da düşünülünce böyle bir varsayımda bulunduğu için babamı suçlayamazdım.

"Babama hak veriyormuş gibi olmayayım ama," dedim, "Nathan gerçekten çok iyi biri. Onunla çıktığımı düşünüp mutlu olmasını anlayabiliyorum."

Burnunu çekti.

"Bu akşam bir deneme yapsak nasıl olur? Nathan'dan beni eve bırakmasını isteyebilirim, nasıl gittiğine bakarız. Bu akşamdan sonra hâlâ rahat hissedersen okuldan sonra da beni buraya bırakması konusunu konuşuruz." Umutsuz ya da aşırı hevesli görünmemek için elimden geleni yapıyordum. Nathan'la aynı arabaya binmeyi ne kadar istediğimi çakarsa bunu kesinlikle kabul etmezdi. Tabii Nathan bu işe razı gelirse.

"Ona güvenebilir miyim? Ergen oğlanlar kötü şoförlükleriyle nam salmıştır."

“O sorumluluklarını bilen biri.” Gerçi her gün babamla benden önce dükkâna varıyordu ve bu da muhtemelen biraz hız yaptığı anlamına geliyordu. Ama tek parça h linde geliyordu sonuçta.

Telefonun diğ r ucunda arka plandan sesler yükseldi. “Gitmem gerekiyor,” dedi annem i  çekerek. “Peki. Baban uygun görürse bu ak am eve Nathan’la gidebilirsin. Pek hoşuma gitmedi ama şimdiye kadar dükkândaki i i iyi *idare* ettin. Belki de sana biraz daha esneklik tanımanın vakti gelmiştir.”

“Gerçekten mi? Harika!”

“Ama *dikkatli ol*. En geç dokuz buçukta evde olmalısın.”

“Tamam. Teşekkürler, anne. Ak am g r   r z.”

Telefonu kapadım. Nathan’la daha fazla vakit ge ireceğimi d   n nce nabzım hızlandı ama sonra Sophia’nın hâlâ onunla sohbet ettiğini hatırladım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sophia’yı burada bırakmak zorunda kalacağı için bu i e sıcak bakar mıydı, emin değildim.

Öte yandan onunla *flört etmem* gerekiyordu ve bugün bu i i fena hâlde bo lamı tım. Sophia’ya hâlâ Nathan’ın hayatında olduğumu göstermek için m kemm l bir fırsattı.

Derin bir nefes alıp Nathan’ın yanına döndüm. “Selam.”

Hem Sophia hem de Nathan konuşmayı kesip bana baktı. Sophia, araya girmemden pek hoşnut görünmüyordu ama Nathan’ın yüz ifadesini   zememi tim.

“ z r dilerim, annemdi. Bugün beni eve bırakamayacakmı  ve belki sen bırakabilirsin diyor. Senin için de uygunsa tabii.”

 a kınlıkla yüzüme baktı. Büyük ihtimalle gerçekten mi sorduğumu yoksa onunla flört etmemin tuhaf bir biçimi mi olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Sanırım babam ona bir şeyler söylemiş,” diye ekledim. Babamın anneme ne dediğini anlatmak ister gibi imalı bir bakış attım.

Nathan'ın gözleri büyüdü. Yine de tereddüt ediyor gibiydi ve bunun canımı yaktığını belli etmek istemedim. En başta bu işe neden kalkıştığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Nathan'ın Sophia'yla yakınlaşmasına yardım etmek için onunla flört etmeyi kabul etmiştim, kendim için *değil*.

Başımı iki yana salladım. "Aslında boş ver—"

"Bırakabilirim," diye araya girdi ve Sophia'ya döndü. "Üzgünüm, galiba dondurmayı bir dahaki sefere yiyeceğiz."

Sophia'nın gözleri hafifçe kısıldı ama gülümsedi. "Tabii. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Arkasına bile bakmadan uzaklaştı. O gittikten sonra Nathan bana alaycı bir ifadeyle baktı. "Epey dikkatini çektin doğrusu."

"Planınızı bozduysam özür dilerim, bu konu flörtleşme oyunumuzun bir parçası değildi. Annem bu akşam gelemiyor ve beni bırakabileceğin konusunda onu ikna ettim. Yolunu uzatacaksa babam bırakabilir."

"Ciddi misin? Tabii ki hayır, arabaya ihtiyacın varsa seni bırakırım."

"Harika, teşekkür ederim."

Babamı haberdar etmek için arka odaya geçtik. Lucas'ın babasıyla ve işten sonra uğrayan birkaç yaşça büyük adamla konuşuyordu. Hepsi bana aileden biriymişim gibi el sallayıp selam verdi.

Birlikte gitme meselesini sorunca babam başıyla onayladı. "Tabii. Annenin yola gelmesine sevindim," dedi.

Onu dikkatle süzdüm. Suratı kıpkırmızıydı ve canı yanıyormuş gibi buruşmuştu. "İyi misin, baba?" diye sordum.

Elini sallayıp geçiştirdi. "İyiyim. Tek seferde fazla koli kaldırmaya çalıştım, o yüzden biraz mola verdim. Yaşlanıyorum işte."

Nathan'la göz göze geldik. "Yardım edelim mi?" diye sordu.

"Yok yok. Siz çıkabilirsiniz. Ben hallederim."

"Ama dükkân daha kapanmadı," dedim. "Arka odayı temizlememiz, toparlamamız gerek."

“Önemli değil. Yapılacak pek bir şey yok, orayı ben hallederim.”

Adamların birkaçı sıırttı. Babamın kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyordum. Belli ki Nathan’la baş başa vakit geçirmem için bahane yaratıyordu ve bu durum o kadar utanç vericiydi ki yerin dibine girmek istedim. Ama Nathan hiç tereddüt etmedi.

“Teşekkürler, Joel. Yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Babam parmağını ona doğrulttu. “Dikkatli sür.”

“Elbette, efendim.”

Canı acıyorken babamı bırakmak istemedim, hele de doktorunun sağlığı konusunda endişeli olduğunu biliyorken. Ama beni kapıya doğru kışkııladı. Kasadan çantalarımızı kaptık ve Nathan’ın arabasına doğru yola koyulduk. Güneş saatler önce batmıştı, sadece dükkânın pencerelerinden ve titreşen bir sokak lambasından yansıyan ışıklar vardı.

“Efendim mi?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Kibar olmaktan asla zarar gelmez.”

“Benimle konuşurken hiç de kibar değilsin.”

Nathan yolcu tarafına geçip kapıyı benim için açtı ve eğilerek reverans yaptı. “Hanımefendi.”

İnledim. “Keşke babamdan beni bırakmasını isteseydim.” Kitap çantamı arka koltuğa koydum. Koltuk *sweatshirt*, eski fişler ve fast-food poşetleriyle doluydu.

Nathan sırtarak direksiyonun başına geçti ve Madonna’nın bir parodi şarkısını açtı. “Ee, hangi yöne gidiyoruz?”

Evin yolunu tarif ettiğimde yüzünde düşünceli bir ifadeyle otoparktan çıktı. Bakışları bir bana, bir yola kayıyordu.

“Ne?” diye sordum.

“Annen kaçta evde olmanı söyledi?”

“Şey...” Gösterge panelindeki saate baktım, sekizi kırk beş geçiyordu. “En geç dokuz buçuğa kadar. Neden?”

Gülümsedi ama eliyle ağzını ovuşturarak bunu gizlemeye çalıştı. “Aklımda yolu biraz uzatma fikri var. Tabii sen de istersen.”

Göğsümde küçük bir heyecan kıvılcımı ateşlendi. O anda yüzünü böylesine gülümseten şeyin ne olduğunu öğrenmek için can attım.

“Olur. Ama şunu da söylemeliyim ki annem bunu bir deneme olarak görüyor. Zamanında eve varırsam okuldan sonra da beni dükkâna götürmene izin verebilir. Tabii beni götürmek senin için sorun değilse.”

“Tabii ki sorun değil, Riley.” Sesi sakindi. “Seni annenin belirlediği saatten önce eve bırakırım.”

Sola dönmesi gerekirken sağa döndü ve bana göz kırptı. Sırtımdan yukarı bir elektrik akımı yayıldı. Koltuğa yaslanıp dışarıyı izlemeye odaklandım. Bu yolu tanıyordum ama Ohio’daki kırsal yolların çoğu birbirine benziyordu zaten. Engebeli tepeler, mısır ya da soya tarlaları, yoldan biraz içeride kalan, arada sırada görünen birkaç ev. Yoldaki tek araba bizimkisiydi.

Bu, Nathan’la baş başa olduğumu fark etmemi sağladı. Hem de... dar bir alanda... karanlıkta. İçimden yine bir elektrik akımı geçti. Birlikte olduğumuz diğer zamanlardan çok farklıydı. Evet, sık sık yan yanaydık ama etrafımız her zaman başka insanlarla dolu olurdu. Onunla gerçekten *yalnız* kaldığımı hiç hatırlamıyordum. Avuçlarımı bacaklarımda gezdirip derin bir nefes aldım.

Sol dirseğini sürücü kapısına dayamıştı ve dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. O kadar huzurlu görünüyordu ki gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

Dikkatimi hızla ön cama çevirdim. “Sadece... mutlu görünüyorsun.”

“Bu en sevdiğim şeylerden biri,” dedi. “Geceleri garip seksenler parodi şarkıları eşliğinde araba sürmek yani. Bazen uyuyamadığımda arabaya atlayıp saatlerce dolaşırım.” Dudaklarının köşesi iyice yukarı kıvrıldı. “Paramın çoğunun benzine gitmesinin sebebi de bu.”

“Gider tabii ki.”

Yoldaki küçük bir tümseğin üzerinden hızla geçtikten sonra öyle bir hızla yere indik ki midem ağzıma geldi. Şaşkınlıkla çığlık attım ve sonra ikimiz de gülmeye başladık.

“Bu yolda araba sürmek bir harika. Endişelenme, her kıvrımını biliyorum.”

“Endişelenmiyorum,” dedim yutkunarak. “Yani bana göstermek istediğin şey bu muydu? Yol?”

“Hayır. Az kaldı, birazdan varırız. Daha önce bu tarafa gelmemiştin, değil mi?”

“Şey, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Garip ama ben pek araba kullanan biri değilim.”

“İyi,” dedi gülerek. “Daha önce görmediysen çok daha eğlenceli olacak.”

Kaşlarımı çattım, hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım. Ama bekleyip görecektik.

“Peki, gecenin bir yarısı arabayla dışarı çıkmaya nasıl izin veriyorlar? Ailen hiç paniğe kapılmıyor mu?”

Yine güldü ama bu kez sesi ruhsuz gibiydi. “Haberleri yok. Ailem pek evde olmuyor.” Az önceki rahat duruşunu bozup doğruldu. Şimdi sağ eli direksiyonu öyle sıkı kavrıyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı. “Babam yerel hastanede hemşire ve sık sık nöbete kalıyor. Annem eskiden bankada gişe memuruydu ama birkaç yıl önce işten çıkarıldı, o da şehir dışındaki fabrikada akşam vardiyasında çalışmaya başladı. Geçen yıl vardiya amiri oldu. Sanırım bu bayağı iyi bir şey.” Omuz silkti. “Parası ve yan hakları iyi. Ama özellikle artık kendime bakabildiğim için evde olduğum saatlerde ya çalışıyorlar ya da uyuyorlar.”

“Yani... kendi yemeğini falan da mı sen yapıyorsun?”

“Evet.” Sırıttı. “Ama yanlış bir izlenime kapılma, çoğunlukla mısır gevreği, mikrodalgada patlamış mısır, dondurulmuş pizza ya da fast-food falan.” Eliyle arabaya saçılmış ambalaj kâğıtlarını işaret etti.

Bir an sessizce oturup duyduklarımı sindirdim. Her gece dükkânda olmasının nedeni şimdi çok daha anlamlı geliyordu.

“Geceleri tek başına araba sürmeyi sevmene şaşırdım. İnsana kendini fazla yalnız hissettiriyor olmalı.”

“Arabada yanımda biri olsun isterdim ama arkadaşlarımdan gece üçte evden çıkmasına izin yok.” Bana gülümsedi. “Ama o kadar kötü değil. Mesela böyle şeyler yapabiliyorum.”

Sesi açtı ve Weird Al’ın “Smells Like Nirvana”sının nakaratını avazı çıktığı kadar bağırarak söylemeye başladı. Gülmekten kendimi alamayıp kulaklarımı kapadım. Gece Nathan, Gündüz Nathan’dan farklıydı. Bu hâlimden hoşlanmıştım.

Bir süre sonra müziğin sesini kısıtı. “Otuzuma geldiğimde kesin işitme duyumu kaybedeceğim ama buna bayılıyorum.”

“Eğer listeye birkaç *Les Mis* şarkısı atabilirsen kendine bir düet partneri bulmuş olursun.”

“Şarkı adlarını mesaj at, bir dahaki sefere hazır ederim.”

Bir dahaki sefer. Bu sözler beni heyecanlandırmıştı. Umarım gerçekten bir dahaki sefer olurdu.

“Yani oyun dükkânında bu kadar vakit geçirmeyi sevmenin sebebi bu mu? Evde tek başına kalmamak?”

Yanağımın içini ısırp bu sorunun onu rahatsız etmemesini umdum. Ama rahatça başıyla onayladı.

“Evet. Orası benim için ikinci bir ev gibi. Hatta aslında ilk evim gibi. Evimde sadece uyuyorum, başka da pek bir şey yapmıyorum. Babanın her akşam orada takılmama izin vermesine gerçekten minnettarım, her zaman bir şey satın alacak param olmuyor sonuçta. Yapmak zorunda değil ama sanırım bunu bir tür topluma katkı olarak görüyor.” Hafifçe güldü.

“Bir de Lucas’ın babasıyla iyi arkadaşlar, hepimizin bir arada takılması sorun olmuyor.”

Bir an susup karanlığa bakarak dükkânı düşündüm. Hep babamın orayı dükkânı onu mutlu ediyor diye işlettiğini düşünmüştüm. Ama dükkânın müşteriler ya da çevre sakinleri üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi anlıyordum ki babam kapıdan giren herkese, yürüyen kredi kartları gibi değil de arkadaşımı gibi davranıyordu. İçten içe keşke baba kız ilişkimiz için de bu kadar çaba gösterseydi diye düşündüm ama böyle düşünmenin pek adil olmadığını da biliyordum.

Nathan sinyal verip dar bir yola saptı. İki arabanın birbirini milim payla geçebileceği türden bir yoldu. Neyse ki ortalık sakindi.

“Pekâlâ, hazır mısın? İşte karşında... *Kostüm Evi*.” Yavaşlayıp kenara çekti, ardından sürücü tarafındaki camdan dışarıyı net görebileyim diye koltuğunu biraz geriye yasladı.

Şok içinde nefesimi tuttum. Nasıl ya...

Evin geniş ön bahçesinin her bir karışı Cadılar Bayramı süslemeleriyle kaplıydı. Güzel ya da zevkli bir dekorasyon değildi elbette, sanki ev sahibi süslemelerle çimlerin her santimini gizlemeye ant içmiş gibiydi. Boyum kadar sahte balkabakları, şişme hayaletler ve sayısız iskelet vardı. Devasa tüylü örümcekler bahçenin her yerinde ve evin cephesinde dolaşıyormuş gibi yerleştirilmişti.

Ama beni asıl ürperten cansız mankenlerdi.

O kadar çok cansız manken vardı ki.

Bazıları mumya ve vampir kılığına sokulmuştu, bazıları korsan, şövalye, prenses ve cadıydı. Hatta fena hâlde hırpalanmış bir Elmo da vardı.

Kahkahaya boğuldum. “*Nathan*, beni nereye getirdin böyle?”

Daha iyi görebilmek için hafifçe öne eğildim ve boynumu sağa sola uzatıp her detayı yakalamaya çalıştım. Hem tuhaftı hem de kahkaha attıracak kadar absürt.

“Oha ama... burada ne yapmaya çalışmışlar acaba?” diye sordum. “Bir cansız manken dünya rekoru falan mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Dünyanın gördüğü en ürkütücü kostüm partisi olabilir.”

“İyi tespit... Sence kostümleri her yıl değiştiriyorlar mı? Belki birkaçını yürütüp gösteride kullanabiliriz. Giydirmemiz gereken bir sürü masal yarattığı var, bunlar gayet iş görür.”

“Tabii ki aklına gelen ilk şey bu olacaktı.”

“İnsan bir müzikal manyağı olunca zihninin büyük bir kısmını kostümler kaplıyor.”

Güldü ve tişörtü sol koluma sürtündü. Ancak o an bahçeyi daha iyi görebilmek için ona ne kadar yaklaştığımı fark ettim. Neredeyse kucağına uzanmış durumdaydım. Başımı kaldırıp ona baktım ve hızlıca nefes aldım. Başımı bir santim daha kaldırırsam dudaklarımız kusursuzca bir araya gelebilirdi.

Bahçedeki ışıklar birden turuncu turuncu yanmaya başladı. Aynı anda bakışlarımız ön kapıya döndü.

“Evde biri var mı sence?” diye fısıldadım.

“Garaj yolunda araba yok, pencerelerde de ışık görünmüyor. Muhtemelen sadece güvenlik ışıkları—”

Kocaman bir silüet aniden evin girişinde belirince irkildim ve doğruca Nathan’ın göğsüne çarptım. Daha fazla tuhaflaşmadan önce hızla doğrulup kendi koltuğuma kaydım.

“Bizi görüyor olabilir mi?” diye sordum.

Adam soruma cevap verircesine arabaya el salladı. Elinde ne olduğunu seçemiyordum. Sonra çimlere doğru yürüdü ve ben çılgınlığımı bastırmaya çalıştım.

“Yoksa...”

“Evet. Issızlığın ortasında üzerimize doğru gelen bir Michael Myers.” Adam hızlı adımlarla arabaya yaklaşırken Nathan koltuğunu doğrulttu ve kontağı çevirdi. “Veeee elinde bıçak var.”

“Nathan! Sahte mi o?”

Arabayı vitesle taktı ve yola fırladık. “Bunu ona soracak kadar beklemeyeceğim.”

“Gaza bas!” diye bağırdım, emniyet kemerimi aceleyle yeniden takarken.

Ev dikiz aynasında gözden kaybolunca Nathan gergin bir kahkaha attı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atsa da ben de gülmeye başladım.

“Tanrım, bu çok ürkütücüydü! Bütün gece uykularımı kaçırarak!”

“Yemin ederim geçen sefer geldiğimde kimse dışarı çıkmamıştı.”

Nathan elini hafifçe dizimin üzerine koydu. “İyi misin?”

İçime bir sıcaklık yayıldı ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. “Evet, iyiyim.” Omzumun üzerinden arkaya baktım. “Ünlü korku filmi katilleri peşimize düşmüyordur herhâlde. Başkaları da burayı biliyor mu?”

“Kimsenin bundan bahsettiğini duymadım. Bizim sırrımız olabilir.” Dikiz aynasına baktı. “Sahipleri dekoru her bayram değiştiriyor. Paskalya tavşanlarını görmelisin.”

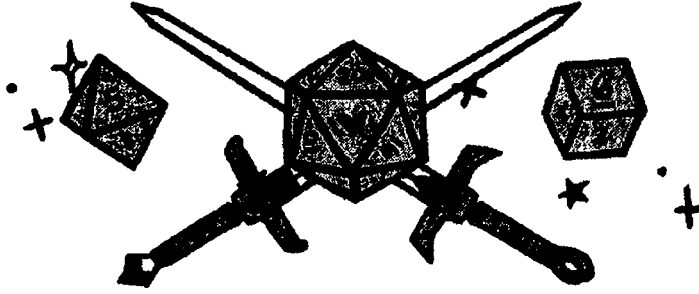
“Mankenlerden daha mı ürkütücü?”

“Yüz kat daha beter. İstersen baharda sana gösteririm.”

Hafif bir tebessümle bana baktı. Çok basit bir sözdü ama beni sarsmıştı. Bahara daha altı ay vardı. O zaman hâlâ arkadaş olur muyduk? Hâlâ birlikte vakit geçirmek ister miydik?

Öyle olmasını gittikçe daha çok umuyordum.

On Sekizinci Bölüm

Cuma öğleden sonra, D&D oyunu başlamadan önce kısa bir prova ayarlamayı başarmıştım. Ek provalarla ilgili birkaç kişiden homurtular yükselse de herkes olabildiğince çok çalışmamız gerektiğini biliyordu.

“Tamam, bu daha iyiydi, kasabalılar,” dedim altı öğrenciden oluşan grubu işaret ederek. “Ama genç Shrek sahneye çıktığında hâlâ fazla yukarıda kalıyorsunuz. Henry anlatının bir sonraki kısmını bitirdiği anda *buraya* gelmeniz gerekiyor.” Sahnenin ortasına yürüyüp ayağımla yeri işaret ettim. “Baştan bir kez daha alalım mı? Size doğru kükrediğinde iyice coşup korkudan çılgık atın. Bu sahneye biraz mizah katmak istiyorum, o yüzden abartabilirsiniz.”

Grubun en küçüğü Meera’ya başımı sallayarak onu teşvik etmeye çalıştım ve o da yüzümde gülümseme bırakan bir tavırla heyecanla yerinde zıpladı. Bu gösteriye yardımcı olmak için bize katılan alt sınıflara gerçekten bayılıyordum. Henüz onları çok iyi tanıımıyordum ama sahnede çok heveslilerdi ve her şeyi dikkatle izliyorlardı. İçlerinden bazıları hayatlarında ilk kez böyle bir şey yapıyordu.

Henry'ye baştan anlatmaya başlaması için işaret verdim. Onların bu heyecanını görmek, bu gösteriyi kusursuz hâle getirmek için beni daha bir kamçılıyordu. Onların da üst sınıflar kadar bu müzikale ihtiyacı vardı. Meera'nın son sınıfa gelene kadar ne kadar iyi bir ba rol olacağını şimdiden görebiliyordum. Boyu biraz kısa olduğundan Annie'yi rahatlıkla oynayabilir diye düşündüm.

 kinci kez baştan sona üzerinden geçtikten sonra masal karakterlerini canlandıran on altı öğrenciyle birlikte Hoshiko sahneye  ıktı. "Az  nce 'Story of My Life'in koreografisini tekrar gözden geçirdik."

"M kemm l!" dedim sahnedeki herkese. "Biraz ara verelim. Harika i  çıkardınız." En yeni gruba el salladım. " ok heyecanlıyım. Bakalım neler yapacaksınız."

Telefondan  arkının enstrümantal hâlini açarken Hoshiko yanıma geldi.  rg lerinden kaçıp kurtularak yüzünü kabarık bir hale gibi saran sa  tutamları onun stresli olduğunu anlamam için yeterliydi. Stüdyosunda eğitimi dansçılarla çalışmaya alı kındı, bizim grupsa bunun tam tersiydi.

" ey... pek hazır sayılmazlar," diye fısıldadı. "Birkaç farklı dans adımı ekleyerek koreografiyi canlandırmaya çalıştım ama Eileen'le Jack resmen birbirlerinin üstüne d  t ."

"Olsun, yine de teşekkür ederim," dedim. "Sen bir meleksin."

Geri çekildik ve sahneyi izlerken gözlerim büyüdü. Neyse ki Jeremy Pinokyo'yu oynuyordu ve harikaydı. Ama masal yaratığı olmanın zorluğuna dair  ik yetlerini dile getirdiklerinde karakterlerin yarısını duyamadım bile; üstelik içlerinden bazıları neredeyse tamamen başkalarının arkasında durduğundan onları göremiyordum.

 zerine çalışmamız gereken şeyleri zihnimde tek tek saymaya çalıştım ama bir noktadan sonra ipler elimden kaçmaya başladı. Bir de kostümler vardı tabii. Bu  arkıyı seçmenin iyi yanlarından birinin Cadılar Bayramı kost mlerinden faydala-

nabilmek olduğunu düşünmüştüm. Şapkacı, Beyaz Tavşan ve diğerleri... Bazı roller için kostümün sadece bir parçası bile işimizi görürdü; Diş Perisi için bir çift kanat, Üç Küçük Domuz için pembe tişörtler ve domuz kulakları gibi. Kim bilir, belki herkes kendi kostümünü ayarlayabilirdi. Nathan'la Kostüm Evi'ndeyken şaka yapıyordum ama şimdi dönüp o cansız mankenlerin üstlerindeki kıyafetleri soymayı ciddi ciddi düşünüyordum. Rüzgârda, yağmurda heba olan onca güzel kostüm... Yazık.

Grup, şarkının son dizelerinde sahnenin önünde düzgün sayılabilecek bir sıra oluşturmayı başardı. Bazı ses yükseltme sorunlarına rağmen grupta gerçekten güzel şarkı söyleyen birkaç kişi olması umut vericiydi. Başımınla onayladım. Bu iş oluyordu. Biraz *uğraştıracaktı* ama kotarabilirsek ortaya etkileyici bir performans çıkacaktı.

Paul yanımda belirdi ama ona bakmamak için dikkatimi başka yöne çevirdim. Paul'ü tanıyorsam kesin performansla ilgili bir fikri vardı ama buna ayıracak zamanım yoktu.

Şarkı bittiğinde oyuncuların buruşan yüzlerine, hayal kırıklığıyla dolu ifadelerine rağmen yüksek sesle alkışladım.

"Bu çok iyi bir başlangıçtı," dedim onlara.

Baba Ogre, yani Terrance seyirci koltuklarından birinden, "Ya çok iyinin anlamını bilmiyorsun ya da *muhteşem* rol yapıyorsun," diye homurdandı.

Dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu provaları boşuna yapmıyoruz. Hepimizin bazı konularda yardıma ihtiyacı var." Yeniden arkamı dönüp gruba şöyle bir baktım. "Önümüzde hâlâ bir buçuk haftalık provalarımız var ve bu sürede epeyce bir yol alabiliriz. Şimdilik herkesin aklımda tutmasını istediğim en önemli şey, şarkı söylerken sesi oldukça duyulabilir şekilde kullanmak. Okul idaresindekilerin ağzı açık kalsın istiyoruz. En arkadaki sırada oturan, kulakları pek duymayan büyükannenize söylüyormuş gibi söyleyin." Oditoryumun en

arka tarafını işaret ettim. “Gerekirse koreografiyi sadeleştiririz. Ama sözleri ezberlemeniz ve işin hakkını vermeniz şart. Eğlenin! Abartın! Dramatik olun! Öfkeli masal karakterlerisiniz siz, aşırıya kaçmanız sorun olmaz!”

Nakaratı söyledim ve bunu yaparken rolümü bilerek daha da dramatik şekilde somurtarak oynadım. Gruptan birkaç kırdama yükseldi. Bir yanımla tiyatronun bu yönünü özlemişti; sahnede olmayı, replik ezberlemeyi, karakterleri ince ince işleyip kusursuz hâle getirmeyi. Ama yönetmen koltuğunda olmak, her şeyi dışarıdan izleyip yönlendirmek de inanılmaz derecede heyecan vericiydi. Bunu seviyordum. Dahası bu his, müzikali geri getirme isteğimi daha da güçlendiriyordu.

Hoshiko kaşlarını kaldırıp telefonunu işaret etti.

“Tamamdır, süremiz doldu. Herkese teşekkürler. Prova yapmaya devam edin, haftaya görüşürüz.”

El sallayıp teşekkür ederek dağıldılar. Salondan ayrılmak zor oldu; izin verseler bütün gece burada prova yapardım.

“İlerleme var,” dedi Hoshiko ama sesindeki şüpheyi duyabiliyordum.

“Kesinlikle var. İstedığımız seviyeye ulaşacağız. Onlara şimdiden çok yardımcı oldun. Tekrar teşekkür ederim.”

Omuz silkti ve okul çantasını omzuna astı. “Elimden geleni yaptım.”

“Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum,” dedim ve ona sarıldım.

“Seni dükkâna bırakamayacağımdan emin misin?” diye sordu. “Dün akşam Nathan’ın seni eve bırakmasına izin verildi ama bana izin yok mu yani? Bu hiç adil değil.”

Dün akşam eve varır varmaz Nathan’la olan biten her şeyi ona mesaj atıp anlatmıştım, o da hemen bir sonraki araba yolculuğumuz için Nathan’a göndermem gereken aşk şarkılarından oluşan bir çalma listesi yollamıştı. Tabii ki o listeyi *göndermeyecektim*.

“Yakında birlikte gitmemize izin vereceklerine eminim, beni bir yerlere bırakıp almaktan şimdiden sıkılmaya başladılar.”

Dudak büktü. “Birkaç dakika sonra dükkânda görüşürüz.”

El sallayıp döndüm ama Paul’ün diğerleriyle birlikte çıkmadığını fark ettim. Neredeyse yüksek sesle oflayacaktım.

“Ne var?” diye sordum eşyalarımı toplarken.

“Shrek maskemi aldım.” Çantasından yeşil bir lateks maske çıkardı. Başrolün yüzünü kapatan ve saçını darmadağın eden bir maskeye ihtiyacı olduğunu bildiğim için mi *Shrek*’i seçmiştim? Hayır. Ama bu sonuç hiç şüphesiz çok hoşuma gitmişti.

“Biraz değiştirmemiz gerekecek,” dedi ve maskeyi başına geçirdi. Kendimi tutamayarak gülmeye başladım.

“Şey... vay be.”

“Biraz büyük, evet.” Maskenin altından boğuk bir kahkaha yükseldi.

Gülümsemem yüzümden silindi. Yüzünü kapaması sorun değildi ama sesi duyulur olmalıydı. “Benim duyabileceğim bir şey söyler misin?”

“Elbette.” İlk birkaç dizeyi söylediğinde tüylerimi diken diken edecek kadar iyi olması sinirimi bozdu. Hatta aksanı bile tutturmuştu. Ama maske varken onu duymak kesinlikle zor oluyordu.

“Ağız kısmına biraz daha büyük bir delik açmayı dener misin?” diye sordum. “Yoksa *gerçekten* sesini daha da yükseltmen gerekecek ki bunu zaten yaptığını görebiliyorum.”

Maskeyi çıkardı, saçları elektriklenmiş gibi her yana dağılmıştı. Yine gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Bu lateks maske aynı zamanda aşırı boğucu ve sıcak. Uzun süre takmak zorunda olmadığımı sevindim. Müzikalin uzun versiyonunu ilkbaharda yapacaksak başka bir çözüm bulmamız gerekecek.”

Kitap çantamın fermuarını çekip oditoryumun kapısına yöneldiğimde Paul de benimle geldi. Dışarıda esen serin rüz-

g r saçlarımı da ıtırken kaza ıma sarındım. Başıımı kaldırıp pas rengine dönmeye ba layan ak aa a  yapraklarına baktım. Henüz ekim gelmemişti ama bana yılın bu zamanını neden sevdi imi hatırlatıyorlardı. Ayaklarımın altında çıtırdayan yapraklar, parlak gün ı ı ı ve giyebilece im reng renk kazaklar.

   arım yakın zamanda bahar m zikaliyle ilgili tela ımız ba lar,  dedim usulca.

  ence onaylayacaklar. 

 a ırarak ona döndüm.  Ger ekten mi?  Bir an    pheye d  t m ama samimi görünüyordu.  Te ekk r ederim. 

 Rica ederim.  ey, Nathan ın provalara kalmadığını fark ettim. 

    eki imi bastırdım.  u lafı edene dek her şey ne kadar ho tu. Ama tabii ki konuşmaya devam etmek zorundaydı.

  alı ması gerekiyor. 

 Do ru.  Bana ayak uydurabilmek için adımlarını hızlandırdı.  Sadece... hani, belki bazı şeyler yolunda gitmiyordur diye d    nd m. 

 Her şey gayet yolunda. 

 Savunmaya ge mene gerek yok. 

Neredeyse homurdanacaktım ama kendimi tutup derin bir nefes aldım.

Savunmaya ge miyordum. Do ruyu söylüyordum. Nathan la birlikteyken her şey çok iyiydi.  Peki ya Lainey yle sen nasılsınız? 

 Harika. 

Bunu söylemeden önce kısa bir an duraksadı ama  stelemedim. Birbirimizin ilişkilerini bilmek zorunda değildik.

 Bunu duydu uma sevindim. Benim i e gitmem gerek. G r    r z. 

  ey, Riley? 

Her şeye rağmen ona döndüm.  Evet? 

“Prova günlerinde seni işe ben bırakayım mı? Ne de olsa dükkânın önünden geçiyorum.”

Bu teklifi beni öyle şaşırttı ki düşüncelerimi toparlamam birkaç saniye aldı. “Beni bırakacak birileri oluyor zaten. Nathan götüremediğinde ailem götürüyor. Bir de eski erkek arkadaşım la oraya buraya gitmem pek doğru olmaz.”

Topuklarının üzerinde salladı. “Haklısın. Sadece yardımcı olmak istemiştin.”

“Şey... teşekkür ederim. Ama başımın çaresine bakarım.”

Oyalandı ama neyse ki Bayan Sahni kaldırımından bize doğru geliyordu.

“Prova bitti mi, Riley?” diye seslendi.

“Bitti!” dedim, Paul’ün ısrarlı sorularını ve tuhaf tavırlarını arkamda bırakabildiğim için minnettar hâlde ona doğru koşar adım yürüyerek. “Daha çok işimiz var ama giderek toparlanıyor.”

“Bir dakikan varsa seninle bir şey konuşmak istiyordum.”

“Tabii.” Kitap çantamı yukarı çektim ve aklımdan telaşlı düşünceler geçerken sakın görünmeye çalıştım. Bunca çabadan sonra gösterinin fişini çekmek istemezdi herhâlde, değil mi?

“Provalara öyle bir dalmıştın ki fark etmemiş olabilirsin ama bu hafta nasıl gittiğini görmek için arada bir size göz attım. Ve şunu söylemeliyim ki gerçekten çok etkilendim.”

“Öyle mi?” diye sordum. Henüz etkilenilecek pek bir şey yoktu aslında. Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi kıkırdadı.

“Şarkıların üzerinde çalışılması gerektiğini biliyorum. Ama istediğiniz seviyeye ulaşacağınıza da eminim. Asıl etkilendiğim şey *sensin*. Akranlarını yönetmek kolay iş değildir. Yerinde hangi öğrenci olsa arkadaşları yüzünden dikkati dağılır, çabuk parlar ya da bunalmış hissederdi. Ama sen son derece rahatsın. Ayrıca herkesle iyi iletişim kuruyorsun, ne fazla yumuşaksın ne de fazla sert.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim. Sözleriyle içimdeki gerginlik buharlaşıp uçmuştu.

“Ne demek. Ayrıca yönetim toplantısında müzikali geri getirmeyi desteklediğimi açıkça söyleyeceğim. Ama sana danışmak istediğim başka bir konu daha var. Okuldan sonra koro provalarında bana yardım etmeyi düşünür müydün? Birinci sınıfların gösteri korosu Halk Kulübü için şehirde sahne alacak ama henüz istediğimiz seviyede değiliz. Sana ücret ödeyemem, tamamen gönüllülük esaslı olur. Fakat korodaki çocuklar üzerinde yaratabileceğin etkiyi şimdiden hayal edebiliyorum.”

“Şey...” Duraksadım, söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. “Yani... asistanınız olmamı mı istiyorsunuz?”

“Aynen öyle.” Bana ısılt ısılt gülümsedi. “Ama ilgin çektirmezse hiç sorun değil.”

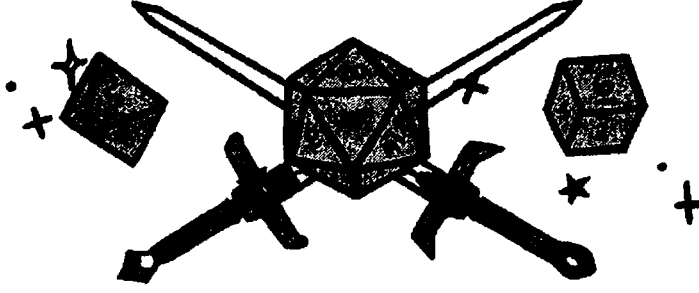
Başımı iki yana salladım. Bu kulağa inanılmaz derecede cazip geliyordu. Bayan Sahni'yle çalıştığımı, öğleden sonralarımı ve akşamlarımı provalarla geçirdiğimi düşünmek içimi sevinçle doldurmuştu. Ama öte yandan her akşam dükkânda çalışmak zorundaydım ve ikisini nasıl dengeleyeceğimi bilmiyordum.

“Gerçekten çok heyecan verici,” dedim. “Ama... ailemle konuşmam gerekiyor.”

“Tabii ki. Umarım onlar da sıcak bakar.”

İçim burkuldu. Onlara hiçbir şey anlatmadığınızda ailenizi ikna etmek kolaydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Annemle otoparkta buluştuğumda Bayan Sahnî'nin söyledikleri hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Bugün beni keşke Nathan bırakabilseydi. O zaman sakın sakın düşünebilir ya da belki onunla bu konuyu konuşabilirdim. Dün akşam beni tam vaktinde eve bıraktığından annem ilerleyen günlerde beni yine bırakmasına izin vereceğini söylemişti ama bugün öğleden sonra beni kendisi almak istemişti. Bu hafta sonu babamın dairesinde kalacağımdan beni şimdi görmezse pazar akşamına kadar bir daha görme şansı olmayacaktı.

“Babanda kalmak için gereken her şeyini yanına aldın mı?” diye sordu ana caddede ilerlerken. Lisemizin maskotunun yer aldığı bayraklar sokak lambalarından sarkıyordu, her köşe bucak büyük saksılarda kasımpatılar ve balkabaklarıyla süslenmişti. Scottsville sonbaharda ayrı bir güzelleşiyordu.

“Evet.” Babamda kalacağım için aşırı mutlu ya da üzgün görünmek istemiyordum ama sesimdeki heyecanı bastırmak zordu. Babam pazar öğleden sonra çocukların bize gelmesine izin vermişti; Monty Python filmini birlikte izleyecektik. Babamın da o filmleri çok sevdiğini öğrenmek beni hiç şaşırt-

mamıştı. İçlerinden bir filmi izlemek istediğimi söylediğimde yüzü güneş gibi aydınlanmıştı.

“Galiba artık babanla daha iyi anlaşıyorsunuz. Eskiden seni ona götürmek için resmen sürüklemem gerekirdi.”

Haksız sayılmazdı. Bu hafta sonu farklı geliyordu. Pazar gününü çocuklarla birlikte geçireceğim için heyecanlıydım ama mesele sadece bu değildi. Dükkânda babamla geçirdiğimiz onca zaman bana hafta sonu birlikte takılmanın ne kadar keyifli olabileceğini göstermişti. Müşterilerden ya da en yeni ürünlerden konuşuyorduk, hatta birkaç gün önce D&D hakkında bile sohbet etmiştik. Bir gün böyle bir şey yapabileceğimizi *asla* düşünmezdim.

“Evet, anlaşıyoruz. Yine de bu hafta sonu seni özleyeceğim,” dedim sessizce.

Bana kısa bir bakış attı. “Onunla vakit geçirmek istemen normal. Bence bu iyi bir şey.”

Şüpheyi yüzünü süzdüm. Sırf babamla daha fazla vakit geçirdiğim için onu daha az sevdiğimi ya da ona daha az bağlı olduğumu düşünmesini istemiyordum.

“Çocukları babamda ağırlamama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Dudakları ince bir çizgi hâline geldi. “Başta bu fikre hiç sıcak bakmıyordum. Ama cezalı olduğun bu süreçteki tavırlarınla gurur *duydum*. Bunun aramızda sonsuza dek sürecek bir didişmeye dönüşmesinden korkmuştum ama şimdiye kadar anlaşmanın üzerine düşen kısmında sözüne sadık kaldın.”

Sözleri beni huzursuz etti. Annemle babam hâlâ okuldan sonra kaldığım provaların müzikal gösterisi için olduğunu bilmiyordu. Onlara göre Bayan Sahni, sürekli ek koro provası isteyen katı bir öğretmendi. Suçluluk duygusu her kabardığında –ki giderek daha sık oluyordu– kendime bunun sorumsuzca bir şey olmadığını hatırlatıyordum. Ödevlerimi hâlâ (zar zor da olsa) yetiştiriyor, dükkânda çalışmaya devam ediyordum...

Üstelik yalan söylememin tek nedeni müzikal şarkıları seslendirebilmektir. Böyle söylesem bile onların isteklerine karşı geldiğimin farkındaydım ve bu beni huzursuz ediyordu.

“Aslında,” dedi dükkânın önüne park ederken, “sana söylemem gereken bir şey var.” Emniyet kemerini çözüp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. “Babanla bu süreci ne kadar iyi yönettiğin ve dükkândaki çalışma disiplinin hakkında konuştum. Ne kadar çok çabaladığın konusunda hemfikiriz. Davranışlarındaki bu değişim beni gerçekten etkiledi, Riley.”

Yerimde hafifçe kıpırdandım, suçluluk içimi kemiriyordu. Annemle babam korkunç insanlar olsaydı yaptıklarına bir gerekçe bulmak çok daha kolay olurdu.

“Şey...” Annem dramatik bir tavırla duraksadı ve bu da bana ailede küçük teatral anları seven tek kişinin ben olmadığını hatırlattı. “Dükkânda en az sekiz hafta çalışacağını söylemiştik ama ben, cezanın önümüzdeki haftadan itibaren bitmesini önerdim ve baban da itiraz etmedi.”

Ağzım açık ona baktım. “Üç hafta erken mi?”

“Ne dersin? Hayatına kaldığın yerden devam edebilirsin.”

O kadar mutlu görünüyordu ki ben de istemeden gülümsedim. Ama içten içe aniden üşüdüğümü hissettim. Artık dükkâna gitmeyecek miydim? Beş hafta önce bu sözleri duymak için her şeyi verirdim fakat şimdi aklıma gelen ilk şey dükkândan ayrılırsam akşamlarımı artık Nathan’la ve diğerleriyle geçiremeyecek olmamdı. Ama sonra... elime geçecek boş zamanla neler yapabileceğimi düşündüm. Aklıma yeniden Bayan Sahni’nin beni koro asistanı yapma teklifi geldi. Bu, bir öğrenci olarak müzikal yönetmekle bire bir aynı şey değildi ama keyifli olabilirdi. Üstelik idareyle yapılacak toplantıya iki haftadan az kalmıştı. O toplantı iyi geçerse –yani iyi geçtiğinde– yapılacak o kadar çok iş olacaktı ki. Hangi müzikalin seçileceğine karar vermek, lisans için başvurmak, seçmeleri ayarlamak ve yürütmek... Öğleden sonralarım ânında dolup taşacaktı.

Annemin yüzünde kısa bir şaşkınlık belirdi; belli ki bu haberdan sonra sevinçten havalara uçmamı bekliyordu.

“Bir de...” dedi tereddütle. “Babanla okul balosunu da konuştuk. Sadece bir hafta kaldığını biliyorum ve elbisen yok, belki artık gitmek istemiyorsundur diye düşündük ama—”

“Gidebilir miyim?” diye çığlık attım.

Gülüp ellerini havaya kaldırdı. “İşte beklediğim coşku bu! Evet, gidebilirsin. İstersen bu hafta alışveriş merkezine uğrayıp elbise bakarız.”

Bu, lise futbol takımının yerel Çin yemekleri açık büfesini talan etmesinin hemen ardından (bu gerçekten yaşanmıştı) bir tabak yemek bulmaya çalışmak gibi olurdu. Ama neyse, umurumda değildi. Okul balosuna gideceksem gri bir panço ve takunya bile giymeye razıydım.

“Anne, seni seviyorum!” dedim öne atılıp ona sarılarak.

“Demek *artık* beni seviyorsun,” diye söylendi ama espri yapıyordu, kolları beni sıkıca sardı.

Okul balosuna gidiyordum! Diğer şeyleri nasıl halledeceğimi bilmiyordum ama onu da gelecekteki Riley düşünecekti artık.

Cumartesi günü babamla birlikte dükkânda çalıştıysak da erken çıkacak şekilde plan yaptık. Cezamın bitişinden söz etmesini bekledim ama konuyu açmadı, ben de hiçbir şey söylemedim. Ne zaman bunu düşünsem kaygıdan ve yaşadığım ikilemden göğsüm sıkışıyordu. Bayan Sahnî'ye nasıl hayır diyebilirdim? Bu müthiş bir fırsattı. Peki, Nathan'a dükkândan ayrılacağımı nasıl söyleyecektim? Ya babama? Aslında ben de ayrılmak istiyor muyum emin değildim. Her şey fazlasıyla karmaşıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, babam vardiyadan sonra dükkânı süslemek için çiftliklerden birine balkabağı almaya gitmeyi önerdi. Annemin tasarım merakı yüzünden yıllar içinde ata tohumu

balkabağı yarışmalarının yapıldığı sayısız sonbahar festivaline gitmişliğim vardı ama bunu babamla hiç yapmamıştım. Balkabaklarını seçme işini ben üstlendim. Sonra eli yüzü şeker kaplı çocuklar etrafımızda koştururken bir piknik masasında baharatlı çörekler yedik. Keyfim öyle yerindeydi ki babamın karşısında sıırtmama engel olamıyordum. Eski bir sitcomdaymışız gibi hissediyordum.

Eve döndüğümüzde Ticket to Ride'ı çıkarmayı önerdi ve hayatımda ilk kez onu reddetmedim. Yüz ifadesinden ne kadar şaşırdığını ama bunu çaktırmamaya çalıştığını anlayabiliyordum. Oyun düşündüğümünden çok daha eğlenceliydi. Tiyatro hâlâ bir numaralı tutkumdu, hiçbir şeyin onun yerini almasına izin vermezdim ama belki de babam bu oyun meselesinde haklıydı.

Pazar günü, babam geç saate kadar uyumayı sevdiği için ben de uyudum. Bu konuda bana hiç yüklenmezdi. Saat on bire doğru odamın kapısından başımı uzattığımda babam hâlîme bakıp güldü ve beni, uzun zaman önce Warhammer figürleri için boyama alanına çevirdiği "yemek odasına" çağırdı. Sanırım orada hiç birlikte yemek yememiştik. Tabaklarımızı alıp kanepeye oturduk.

"Sonunda uyandın!" dedi. "Gelmiş geçmiş en iyi filmlerden birini izlemeye hazır mısınız?"

"Ah, bugün *Sefiller*'i mi izliyoruz?" dedim.

Kıs kıs güldü. Yanında kola ve bir paket patates cipsi vardı. Aklıma Nathan'ın babamın yediklerine dikkat etmesi gerektiğine dair yorumu geldi. Babam adına Nathan'ın yanılmış olmasını, mutfağını marketteki abur cubur reyonuna benzetmesinin sadece bir yanlış anlaşılma olmasını umdum. Ama babam o kadar mutluydu ki bu konuyu açmaya içim elvermedi. Ciddi bir şey olsaydı bunu bana söylerdi diye düşündüm.

"Her hâlinle annenin kızıydın," dedi. "Geç kalkman hariç. Ama *Monty Python ve Kutsal Kâse*'yi görene kadar bekle."

Kapı alınca Hoshiko'nun geldiğini anladım. İçeri adım atar atmaz gözleri kocaman açıldı. Daha önce annemin evine gelmişti ama bu daire oradan çok farklıydı. Annemin evi özenle döşenmişti; her köşe, her raf, her sehpa uyumlu renklerde süs eşyalarıyla düşünülerek donatılmıştı. Her odanın bir teması, sanatsal ışıklandırması vardı ve bir bardağı altına bardak altlığı koymadan sehpaye bırakamazdınız.

Babamdaysa her şey her yerdeydi. Tam bir öğrenci evi havası taşıyordu. Mutfakta mısır gevreği, dondurulmuş tavuk parçaları ve gereğinden fazla cips vardı. Salonsa siyah bir deri kanepesi, bir berjer ve neredeyse sinema perdesi kadar büyük bir televizyondan ibaretti. Babamın kitaplıkları bilim kurgu romanlarıyla, çocukluğumdan kalma D&D kitaplarıyla ve masaüstü oyunlarıyla doluydu. Açıkçası annemle babamın bu kadar ayrı dünyaların insanı olmasına inanamıyordum. O kadar süre birlikte kalabilmiş olmalarına da hâlâ şaşıryordum.

“Hoshiko!” Babam öbür odadan çıktı. “Seni tekrar görmek ne güzel.”

“Merhabalar, Bay Morris.” Babama el sallayıp sanki burada ne yapacağını pek bilemiyormuş gibi topuklarının üzerinde hafifçe sallandı.

“Baba, çocuklar gelene kadar odamda takılacağız.”

Hoshiko'ya koridoru işaret ettim. Çocukların gelmesine iki saatten biraz fazla vardı ve bu vakti Hoshiko'yla doya doya geçirmek istiyordum. Cezam başladığından beri baş başa kalmaya pek fırsatımız olmamıştı.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatırken, “Kusura bakma, seni uyarmalıydım,” dedim. “Babamın evi annemin evinden biraz... farklı.”

Hoshiko güldü. “Çocuklar buraya bayılacak.”

“Kesinlikle.” Onunla tekrar yan yana olmak çok iyi gelmişti. Birlikte takılmayı özlemiştim. “Bu arada sana harika bir

haberim var, mesaj atacaktım ama yüz yüze söyleyeyim dedim. Annem okul balosuna gidebileceğimi söyledi!”

Hoshiko yerinden fırlayıp çığlık attı. “Eveeet! İzin vereceğini biliyordum!”

Hemen elbiselerden ve olası saç modellerinden konuşmaya başladık. Ama birlikte arabayla gitme fikrini ortaya attığımda Hoshiko tereddüt etti.

“Belki... bunu sonra konuşuruz.”

Kaşlarımı çattım ama haklıydı galiba, en son birlikte bir yere arabayla gittiğimizde iki ay ceza almıştım. Belki de bizi annem ya da babam götürse daha iyi olurdu.

“Ee,” dedi, “şu herkesin gözdesi gamer çocuk hakkında daha fazlasını duymak istiyorum. Son durumunuz ne?”

Yatağıma uzandım. “Yeni bir şey yok.”

Dürüst olmam gerekirse Nathan’la ilgili hislerimi ona itiraf etmek kolay değildi. Fazlasıyla utanç vericiydi. Güya hiçbir bedeli olmayacak, kusursuz bir flört planı kurduğumu sanıyordum, her şey kontrolüm altındaydı. Oysa Sophia yerine Nathan’a âşık olmaya başlayan kişi *ben* olmuştum. Ne kadarını sezdiğini merak ederek Hoshiko’ya bir bakış attım. O kadar uzun zamandır yakın arkadaştık ki bir şeyi saklamaya çalıştığımda bunu genelde hemen anlardı.

Kaşını kaldırdı ama üstelemedi. “Çocuklar gelmeden önce bir müzikal izlemeyi hak ediyoruz bence. Bugün tam *Hairspray*’i tekrar izleme günü.”

“Evet.”

Final sahnesine geldiğimizde Hoshiko’yla birlikte televizyonla kanepenin arasındaki dar alanda ayakta duruyorduk; sanki New York’ta bir sahnedeymişiz gibi twist yapıyor, şarkılara avazımız çıktıkça eşlik ediyorduk. Babam mutfaktan salona geçti ama onu görmezden geldim. “You Can’t Stop the Beat”in son notalarını kaçırmayacaktım.

Hoshiko yanımda kendi etrafında dönüp duruyordu, elini tuttum ve kahkahalar içinde geriye doğru kanepeye düştük. Arkadan bir alkış koptu... ama babamın alkışından farklıydı bu. Dönüp baktığımızda dört oğlanın yanlarında babamla birlikte gülerek bizi alkışladığını gördük.

“Tanrım, siz ne ara geldiniz?” diye sordum.

Babam kıkırdayarak, “şarkının ortalarına doğru,” dedi. “Kendinizi o kadar kaptırmıştınız ki kapıyı duymadınız bile. K    ken de aynen b yleydin.”

İlkokul yıllarımda her akşamı abartılı kostümler giyip şarkı söyleyerek ve dans ederek geçirdiğimi düşününce yüzümü elle-rime gömdüm. Belli ki babam bunları da unutmamıştı.

“Video kayıtları var mı? İzlemeyi çok isterim,” dedi Lucas hevesle.

“Bana bu kadarı yetti,” diye karşılık verdi John. “Sesiniz otoparktan bile duyuluyor.”

Çocuklar etrafta dolaşıp babamın aksiyon figürlerini ve  er eve içinde duvara asılı çizgi romanlarını incelemeye başladı. Nathan köşedeki eski oyun sistemlerinden biri hakkında heyecanla bir şeyler söyledi. Babamın evindeyken aramızda bir gariplik olur mu acaba diye düşünüyordum ama Nathan, bana sıradan bir arkadaşımışım gibi davranıyordu. Aslında bu mantıklıydı. Paul’ n ya da Sophia’nın çıkıp gelmeyeceğinden emindik, dolayısıyla rol yapmaya da gerek yoktu. Yine de onunla aynı odada olup dikkatini çekmemek tuhaf geliyordu.

“Atari kabinin bile var,” dedi Anthony, saygı gösterir gibi üzerine hafifçe vurarak. “1992 yapımı *X-Men* oyunu mu?”

“Aynen. Herkes birkaç oyun oynayabilir. Jeton falan gerekmiyor.”

“Durun, odaklanmamız lazım,” diye araya girdi Nathan. “Buraya tek bir şey için geldik ve o da müzikal şarkılar ya da retro oyunlar değil... Her ne kadar harika olsalar da şimdi Monty Python zamanı.”

“Filmden sonra size evi gezdiririm. Pizzalar da yakında gelir.” Babam çocuklara şöyle bir baktı. “Ben bir çamaşırhaneye ineyim, sonra da diğer odada Hordes ordumu boyayacağım. Duvarlar ince, o yüzden uslu durun.” Nathan’la bana göz kırptıktan sonra çamaşır sepetini alıp kapıya yöneldi. Diğerleri kendi aralarında bakıştı.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordu Anthony.

İrkilerek yüzümü buruşturdum. “Nathan’la çıktığımızı sanıyor.”

“Ona gerçeği söylemediniz mi?”

“Ortam çok garipti. Bunu iyice acınası duruma düşmeden nasıl açıklarız bilemedim.”

“İnan bana daha acınası duruma düşmeniz imkânsız,” dedi Anthony sırtıtarak. “Ama isterseniz Nathan’ın aslında tam da doğru fikri bulduğunu savunabilirim. Başını derde sokmadan birden fazla kızla flört edebiliyor.”

Gözlerimi devirdim. “*Her neyse*. Babamda bütün filmlerin Blu-ray’leri varmış, o yüzden sorun yok.”

“Filme başlamadan önce söylemek istediğim bir şey var,” diye araya girdi Lucas. “Şey... sanırım ben...”

Hoshiko’ya döndü ve arkadaşımın yanaklarının kızardığını görünce ağzım açık kaldı.

Bana bakıp başıyla onayladı. “Okul balosuna Lucas’la birlikte gidiyoruz!”

“Ne?!” diye bağırdım. “Bana daha önce söylememiş olmana *inanamıyorum!* O kadar süre avazımız çıktığı kadar şarkı söyledik ve bana söylemek aklına bir kere bile gelmedi mi?”

“Biliyorum biliyorum, özür dilerim. Berbat bir arkadaşım,” dedi. “Ama Lucas gelir gelmez sana söylemeyi planlıyordum.”

Lucas bana yaklaştı. “Ona kızma. Hepimiz bir aradayken söylemek benim fikrimdi. Hoshiko sana söylemek için can atıyordu.”

Hoshiko'ya kızmak istiyordum. Aslında biraz da olsa *kızgındım*. O benim en yakın arkadaşımdı, bunu benden nasıl saklardı? Teklifi aldığı an bana mesaj atmalıydı. Ama onlara baktıkça öfkem dağılıp gitti. Hoshiko o kadar mutluydu ki resmen ışıldıyordu, Lucas'ın ona bakışıysa arkadaşımın mutluluğuyla bile kıyaslanamazdı. Sanki karşısında dünyaya düşmüş bir melek vardı. Ya da melek değil de Idina Menzel.

Hoshiko başını yana eğince uzanıp onu kendime çektim. "Bu kadar mutluyken sana trip atamıyorum!"

"Ayyy!" diye ciyakladı bana sıkıca sarılarak. "Balo için sabırsızlanıyorum! Çok eğleneceğiz!"

"Sen de biriyle mi gidiyorsun?" diye sordu John bana. "Bu, aranızdaki şu tuhaf ilişkiyi daha da karıştırmaz mı?" Nathan'la beni işaret etti.

"Yok, kimseyle gitmiyorum. Ailemden izin aldım sadece."

"O benimle geliyor," dedi Hoshiko ve başını omzuma yasladı.

Lucas kaşlarını çatarak Nathan'a baktı. "Biri çıkıp adım atsaydı seninle gelmek zorunda kalmazdı."

"Hadi artık!" diye neredeyse bağırdı Nathan, Blu-ray kutusunu başının üstünde sallayarak. "Konuşma bitmiştir. Ciddileşme zamanı."

Lafını yinelemesine gerek kalmadı. Lucas pofuduk koltuğu kapıp Hoshiko'yu yanına sıkıştırdı, o da memnuniyetle yerleşti. Neredeyse kucagında oturuyordu. Yalnız kaldığımızda Hoshiko'dan Lucas'la ilgili her ayrıntıyı öğrenmem gerekecekti. John'la Anthony siyah suni deri kanepenin birer ucunu kapınca geriye sadece ortası boş kaldı.

"Hadi," dedi Nathan, koltuğu işaret ederek.

"Hayır, seni yere oturtmak istemiyorum. Bu filmi seviyorsun."

"Bir milyar kez izledim. Hem baban, kızını yere oturttuğumu düşünürse kabalık ettiğimi sanır."

“Gerçekten umurumda değil.”

“Riley–”

“İkiniz de şu aptal kanepeye oturun. Ben yere otururum, yeter ki çenenizi kapayın,” dedi John eliyle ekranı işaret ederek. Ekranında bir şövalye tarlada dört nala gidiyormuş gibi yaparken başka biri de Hindistan cevizi kabuklarını birbirine vuruyordu. “Efsanevi Avrupa kırlangıcı sahnesini kaçıracağız.”

Anthony kıs kıs gülerken Nathan’la bakıştık ve sessizce kanepeye oturduk. Babamın evi küçük olduğu için kanepesi kocaman görünüyordu ama aslında dizden kalçaya kadar bacaklarımız birbirine dayanmıştı. Biraz yer açmak için bacaklarımı üst üste attım ve gözlerimi ekrandan ayırmamaya odaklandım. Lucas bize baktıktan sonra Hoshiko’ya bir şeyler fısıldadı.

Neyse ki film –tam anlamıyla tuhaf olsa da– komikti ve dikkatimi dağıtıyordu. Oğlanların hepsinin filmi ezbere bilmesi de işime yarıyordu. Bir süre sonra kapının çalmasıyla pizzaların geldiğini anladık.

“Sana doğru osuruyorum!” diye bağırdı babam öbür odadan çıkarken.

“Annen bir hamsterdi, baban mürver kokardı!” diye otomatik olarak karşılık verdi John ve filmi durdurdu.

“Sonra kalkıp *Hairspray*’in sözlerini ezbere bildiğimiz için bizimle dalga geçiyorsunuz,” dedi Hoshiko.

Babam pizzaları önümüzdeki sehpanın üstüne bıraktı. Ben hemen yerimden fırlayıp Nathan’dan uzaklaştım ama babamın sırtışına bakılırsa az önce ne kadar yakın oturduğumuzu gayet iyi görmüştü.

“Biz sizinle dalga geçmedik,” diye itiraz etti Anthony. “Yanlış hatırlamıyorsam alkışladık.”

“O alaycı bir alkıştı,” dedim ve mantarlı sucuklu pizzadan bir dilim kaptım.

“Kimse bizi alaycı bir tavırla alkışlayamaz!” dedi Hoshiko.

“Aynen!” Pizzamı kılıç gibi oğlanlara doğru salladım.

Herkes bir pizza dilimi ve birer Mountain Dew kaptı – babamın vazgeçilmez içeceği– sonra da filmin geri kalanını izlemek üzere yerimize yerleştik. Nathan’a yaslanmamak için kanepenin ucuna oturmayı düşündüm ama eliyle beni tekrar yanına çekti. Bir cadıyla ilgili sahnede herkes gülerken ben, Nathan her kıpırdadığında vücudunun başka bir yeri benimkine değip içimden bir ürperti geçtiğinden dikkatimi toplamakta zorlandım. Onu daha rahat görebilmek için hafifçe yan döndüm.

“Aklıma bir şey takıldı,” dedim. “Müzikali geri getirebilirsem okul sonrası etkinlikler boykotunda bir istisna yapıp izlemeye gelir misin? Meşhur okul etkinlikleri karşıtı Nathan Wheeler’ın müzikali izlemeye gelmesi benim için büyük bir zafer olurdu doğrusu.”

Sanki düşünüyor gibi başını yana eğdi, sonra biraz daha yaklaştı. O kadar yaklaştı ki dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

“Doğru şartlar altında ikna olabilirim,” diye fısıldadı. “Hatta Paul’ü kıskandırmak için bir buket çiçek bile getirebilirim.”

“O zaman ayçiçeği olsun. En sevdiğim.”

“Tam sana göre.”

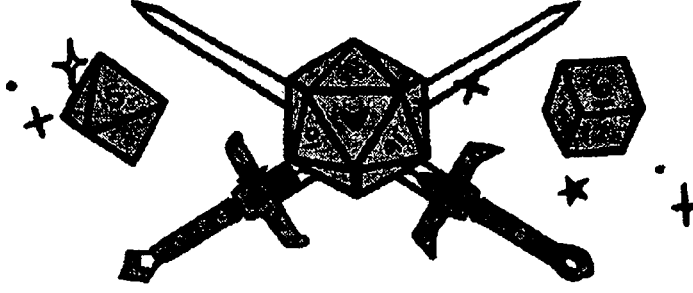
“Bilgin olsun diye söylüyorum,” dedi Lucas, Nathan’la benim yerimizden sıçramamıza yetecek kadar yüksek sesle. “Sophia şu an burada değil. Paul de yok. Yani bizim için numaradan flörtleşmenize gerek yok.”

“Şşşt!” diye fısıldadım, babam kapı aralığında pusuda bekliyor mu diye etrafı kolaçan ederek. “Numaradan flörtleşmiyoruz ki.”

Anthony’yle anlamlı anlamlı bakıştılar. “Tabii, pardon. Normal flört demek istedim,” dedi.

Yanaklarım alev alev yanarken pizzamdan kocaman bir ısırık aldım.

Yirminci Bölüm

Pazartesi günü öğle arasının bitimine doğru çocuklar on dakikadır Marvel mı DC mi daha iyi diye tartışıyordu. Normalde hiç umursamayacağım bir konunun bu kadar eğlenceli olabileceği benim için de şaşırtıcı olmuştu.

Zil çaldığında bir sonraki dersimiz ortak olmadığından Hoshiko'yla vedalaşıp güney koridoruna doğru yürümeye başladım. O sırada bir el benimkini kavradı ve hafifçe sıktı. Hiç düşünmeden karşılık verdim. Sonra başımı kaldırıp Nathan'ın yeşil gözlerine baktım. Elimi tutması eskiden garip gelirdi ama artık tuhaf olan tutmamasıydı. Yine de neden yan yana yürüdüğümüzden emin değildim. Öğle arasından sonra derslere Nathan'la birlikte gitmezdik.

“Ne oluyor?” diye sordum. Omzumun üzerinden bakarak Paul'ü aradım. “Onu mu gördün?”

Nathan başını iki yana salladı. “Hayır.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Paul ortalarda yoksa Nathan neden elimi tutuyordu? Dolabıma yaklaşıncaya yavaşladım. Edebiyat dersi için defterimi almam gerekiyordu ama asıl ihtiyacım olan şey biraz olsun düşüncelerimi toparlayabileceğim kısa bir

andı. Nathan duruma pek yardımcı olmadı. Elimi bırakıp dolabımın yanındaki dolaba yaslandı; o kadar sakin ve yakışıklı görünüyordu ki üstüne atlayıp Sophia'nın adını unutana kadar onu öpmek istedim.

“Derse gitmen gerekmiyor mu?” diye sordum sesim hafifçe titrerken.

“Hâlâ birkaç dakikamız var. Seninle aklımı kurcalayan bir şey hakkında konuşmak istedim.”

“Peki.”

“Şey, Sophia'yla Paul'ün yanında yaptığımız sahte flörtleşmeler var ya... Hiç neyi, ne zaman yapmamız gerektiğini takip etmenin zorlaştığını hissettin mi? Sürekli göz ucuyla Paul'ü kolluyorum. Büyük ihtimalle *benim* ona tutulduğumu falan düşünüyordur.”

Defterimi çıkaran elim donup kaldı. Daha ağzını açmadan ne diyeceğini tahmin ettim. Buna bir son vermeyi önerecekti. Bu ânın geleceğini biliyordum.

Nathan biraz daha yaklaştı. “Belki de... yani... bir rol yapıp bir normale dönmesek nasıl olur? Ya hep flörtleşiyormuşuz gibi davransak?”

Defter linolyum zemine düştü ve ikimiz de aynı anda almak için uzandık. Yanlış duymuş olamazdım. Yavaşça doğrulurken gözlerim onunkilere kilitlendi.

“Yani sen ne... istiyorsun?”

Defteri bana uzatırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bir nevi metot oyunculuğu gibi, değil mi? Kendimizi oynadığımız rollere o kadar kaptıracağız ki artık rol gibi gelmeyecek. Böylece yakalanmaktan da korkmamıza gerek kalmayacak.”

Ağzım kurudu. *Bu kadar derine inmek...* Of. Düşüyordum ve ne zaman dibi boylayacağımı bilmiyordum. “Ciddi misin?” diye sordum.

“Mantıklı değil mi? Yoksa gardımızı indirdiğimiz anda Paul ya da Sophia bunun bir oyun olduğunu anlayacak. Şu anda bile arkadaşlarımızın yapacağı bir şaka foyamızın ortaya çıkmasına

neden olabilir. Ya Paul senin bu ilişkiyi gerçekten *uydurduğunu* fark ederse? Ya da Sophia onu kışkırtmaya çalıştığımızı anlarsa? Ne sen ne de ben bu işten sıyrılamayız. Onları gerçek olduğuna inandırmak için ne gerekiyorsa yapmamız lazım.”

Düşünceler zihnimde kasırga gibi dönüp duruyordu. Nathan haklıydı, içimizden biri yakalanırsa toparlanmanın imkânı yoktu. Ama yakalanma ihtimalimiz neydi? Sophia ya da Paul flörtleşmediğimiz bir anda bizi görse bile gerçekten de o kadar şüpheli mi görünürdük?

Öte yandan bu Nathan’la daha fazla zaman geçirmek anlamına gelecekse nasıl itiraz edebilirdim ki? Daha hararetli bakışlar, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan fısıltılar, saçlarımda dolaşan parmaklar... Belki de sebebini umursamamalıyım. Belki de onunla tartışmamalıyım. Belki de dükkândaki işimi bırakmamalıyım.

Ya da belki de bu aldatmacanın içinde yolumu tamamen kaybetmeden önce elimden ne geliyorsa yapıp karşı koymam gerekiyordu. Bu dünyadaki en iyi fikir miydi yoksa sadece sonumu mu hazırlıyordum, karar veremedim.

“Ya Sophia?” diye sordum biraz zaman kazanmak için. “Bizi sürekli birlikte görürse senden uzaklaşmaz mı?”

“Sanmıyorum. Eğer öyle bir belirti gösterirse geri adım atarız. Ama bence rekabeti ve kazanmayı seviyor.”

Bu düşünceyle vücudum gerildi.

“Ne?” diye sordu.

“Yok bir şey. Yani... Asıl meselenin bu olduğunu biliyorum ama yine de... Bu seni hiç mi rahatsız etmiyor? Sonuçta o bizim gerçekten birlikte olduğumuzu sanacak ve sonra bilerek bizi ayırmaya çalışacak. Seni onunla beni aldatmaya zorlamış olacak.”

Gözleri büyüdü. “Seni *aldatmak* mı?”

Yanaklarım kızardı, kelimeleri geçiştirdim. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Onun gözünde böyle olacak.”

“Peki bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Onun senin için yeterince iyi olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.” Kendime hâkim olamadan sözcükler ağızımdan döküldü.

“Ne zamandan beri bunu umursuyorsun? Bunun Paul’ün karşısında itibarını kurtarmak için uydurulmuş karmaşık bir oyun olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Tabii ki öyle. Sadece değmeyecek biri için bu kadar çabalamak hoşuma gitmiyor.”

“Benden hoşlanıyormuş gibi yapmak o kadar mı çaba gerektiriyor?” diye fısıldayıp parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Nefes alıp verişim sakın kalsa da dokunuşunun tenimi yaktığının farkında olmalıydı. Bakışı o kadar yumuşaktı ki rol yaptığını düşünmek neredeyse imkânsızdı.

Aklımda bir soru belirdi: Onun da artık rol *yapmıyor* olma ihtimali var mıydı?

Gözlerimi kısıp yüz ifadesinden duygularını anlamaya çalıştım ama hiçbir şey belli etmedi. Yine de soracak değildim. Bunun bir oyundan ibaret olduğunu iddia edecekse onunla flörtleşmeye devam edecek, her hareketine karşılık verecektim. Eğer bir gün bu iş ona fazla gelirse ve gerçeği öğrenmek isterse bunu soracak kişi de o olmak zorundaydı. Kendimi ortaya atıp sonunda onun gerçekten ne kadar iyi bir oyuncu *olduğunu* öğrenmeye niyetim yoktu.

“Hey, Bay Wheeler! Ellerinizi Bayan Morris’in üzerinden çekip derse gitseniz iyi olur yoksa ceza geliyor.”

Nathan, Bay Stevens onu bir elektroşok tabancasıyla dürtmüş gibi geri sıçradı. “Evet, efendim. Hemen.” Birkaç adım geriledikten sonra tarih öğretmenimizin uzaklaşıp uzaklaşmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. “Benimle dükkâna geliyorsun, değil mi? Sonra görüşürüz.”

Hızla uzaklaşırken hiçbir şey olmamış gibi ona el salladım. Oysa birazdan dolabımın içine çökecek gibiydim.

Günün geri kalanını sisin içinde geçirdim. Nathan'la yaşadığımız o birkaç dakika durmadan kafamda dönüp dururken ona neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Ancak okuldan sonraki provalar başladığında nihayet odaklanabildim. Herkes şarkı sözlerini ezberlemiş, koreografinin küçük bölümlerini oturtmuştu ve yavaş yavaş gerçek bir performansa benzemeye başlamıştı. Ama Üç Küçük Domuz hâlâ sesini yeterince duyuramıyordu, Baba Ogre, Shrek'in takması gereken maskeyle ilgili bana zorluk çıkarıyordu ve kostümler tam bir fiyaskoydu. Zamanın bu kadar hızlı akmasına inanamıyordum. Okul balosu bu cumartesiydi ve büyük toplantı da onu izleyen çarşamba günü olacaktı. Bu işi toparlamam gerekiyordu.

Yapılacaklar listesini zihnimde gözden geçirirken okul çıkışına yaklaştım ki bir ses beni düşüncelerimden çekip aldı. "Riley? Hey, bekle!"

Of.

Yine Paul'dü; kusursuz kesilmiş saçları ve bembeyaz gülümsemesiyle başrol oyuncusu edasıyla karşımda duruyordu. Shrek maskesini çıkardıktan sonra saçlarının böyle görünmediğini gayet iyi biliyordum.

Dakikalar önce maskeyi çıkarmıştı, demek ki beni bulmadan evvel tuvalete uğrayıp kendine çekidüzen vermişti. Nedense bu gösterişli hâli sinirimi bozdu.

"Pek vaktim yok. Bugün beni Nathan bırakacak," dedim ve ona anlamlı bir bakış attım.

"Harika bir provaydı," dedi az önce söylediğim şeye zerre aldırmadan.

İç çekip otoparka çıkan kapıyı iterek açtım. Serin bir ekim günüydü ama güneş parlıyordu, elimi gözlerime siper ettim.

Elime rağmen bakışlarım hemen uzaktaki Nathan'a takıldı. Beni arabanın içinde bekler diye düşünmüştüm ama sürücü kapısına yaslanıyordu. Erkekler neden bir şeye yaslanınca bu kadar iyi görünmek zorundalardı? Sonuçta sadece tembellik

göstergesi olan bir duruştu. Kalbimin hızlanmaması gerekiyordu ama engel olamıyordum. Arabadan uzaklaşarak uzun adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

“Şunu söylemem gerekiyor ki ikinizi hiç anlamıyorum,” dedi Paul, nedense hâlâ yanımda dikiliyordu. “Ortak hiçbir yanınız yok.”

Ona sert bir bakış attım. “Seninle bir sürü ortak noktamız vardı da n’oldu.”

“Riley—”

“İyi misin?” diye sordu Nathan yanıma geldiğinde, sesi hafif endişeli çıkmıştı.

Elimi uzattığımda hiç tereddüt etmeden tuttu. “Artık daha iyiyim,” dedim ama daha çok kendimi teselli eder gibiydim. Gerçekten de öyleydi. Onun yanımda olması bile gevşememe yetmişti.

Paul bizi süzdü. “Ee, okul balosunda görüşür müyüz?”

Nathan’la birbirimize baktık. Bu sahte flörtleşme işini sürekli hâle getirmemiz gerektiğini söylemiş olabilirdi ama *sürekli* demek istemediğini biliyordum. Özellikle de nefret ettiği okul dansları söz konusuysa.

“Ben pek sanmıyorum—” diye söze başladım.

Nathan elimi sıkarak beni kendine çekti, omuzdan bileğe kadar kollarımız birbirine değdi.

“Tabii ki orada olacağız. Şimdiden Riley’nin ne giyeceğini merak ediyorum,” dedi. Sonra üzerimdeki çilek desenli bol kazığı işaret etti. “Kesin bütün bakışları üstüne çekecektir. Gerçi ne giyse çekiyor zaten.”

Şok içinde Nathan’a baktım. *Ne?*

Kafamın karıştığını fark etmiş olacak ki yaptığımız şeyi hatırlatır gibi şakağımdan öptü.

“Tamam, şey... güzel o zaman?” dedi Paul tereddütle. Sanki Nathan’la aramızdaki çekimi ya da tuhaflığı hissetmişti ama ne diyeceğini bilemiyordu. “Orada görüşürüz. Beni kırmızı

BMW'nin içinde bulabilirsin. Amcam dans için almama izin verdi." Göz kırptı ve otoparka doğru yürüdü.

"Bunu söylememeliydin," dedim Nathan'a, arabaya binip okuldan uzaklaşırken. "Senin benimle gelmediğini anlayınca ne diyeceğim? İşler daha da kötü olacak."

Alayla güldü. "Paul baloda seni bensiz görürse hiçbir şey açıklamak zorunda kalmayacaksın emin ol. Seni geri kazanmak için ayaklarına kapanıp yalvaracaktır."

Dehşetle ona baktım. "Ne diyorsun sen? Saçmalama."

"Asıl saçmalayan sensin. Seni nasıl izlediğini gerçekten fark etmedin mi? Ya da ne zaman yanına gelsem dalga dalga yayılan kıskançlığını?"

"Nathan, Paul beni terk etti. Lainey'yle çıkıyor. Benimle yeniden çıkmak istemiyor, sadece neyi kaçırdığımı bilmemi istiyor."

Sağa dönmesi gerekirken Chestnut Caddesi boyunca dosdoğru sürmeye devam etti, sonra aniden dar bir ara sokağa sapıp gaza bastı. Nathan'ın başka bir hayatta NASCAR pilotu olabileceğini düşündüm. "Aklı hâlâ sende. Birini gerçekten terk ettiğinde etrafında böyle dolanıp durmazsın. Belli ki seni aşamamış."

Bıkkınlıkla gözlerimi devirdim ama bu düşünceyi de aklımdan atamadım. Son zamanlarda Paul'le karşılaşmalarımızı bir bir hatırlamaya çalıştım. Provalardan sonra benimle eskisinden çok daha fazla konuşuyordu, hatta beni dükkâna arabayla götürmeyi bile teklif etmişti. Ama bildiğim kadarıyla hâlâ Lainey'yle çıkıyordu. Nathan haklıysa bile umurumda değildi. Paul'ün beni geri istemesi fikri başlı başına midemi bulandırıyordu.

"Çok sessizsin. Yeniden bir araya gelme ihtimalinizi mi düşünüyorsun?" diye sordu Nathan. Belki bana öyle geliyordu ama sesi sinirli gibiydi.

"Paul o kadar kendini beğenmiş biri ki egosu bana yeniden çıkma teklifi etmesini engeller. Hem asıl meseleden sapıyorsun; okul balosuna benimle gelmezsen itibarımı nasıl kurtaracağım?"

Varlığından bile haberdar olmadığım bir ara sokağa daha saptı. Tam ona nereye gittiğimizi sormak üzereydim ki dükkânın önündeki yola çıktık. Demek bizden önce buraya gelmeyi *böyle* başarıyordu. Kasabanın içinden geçen gizli bir arka yol bulmuştu.

“Neden öyle söyleyip duruyorsun anlamıyorum. Paul’e yalan söylemedim,” dedi. “Seninle geleceğim.”

“Ama sen okul etkinliklerinden nefret edersin. Gitmeyeceğine yemin etmiştin.”

Omuzlarını hafifçe silkti. “Ne diyebilirim ki? Paul varsayımlarda bulunduğunda onu susturmak hoşuma gitmeye başladı. Sanırım en başta seni ağzından benim adımı kaçırmaya iten şeyin ne olduğunu anlamaya başladım.”

Koltuğa yaslanıp bakışlarımı karşıya diktim. Birlikte mi gidiyorduk? Bu düşünceyle bedenim karıncalandı ama kendime bunun aslında *gerçek* anlamda bir birlikte gitme olmadığını hatırlattım. Bana kendi isteğiyle baloya gitmeyi teklif etmemişti. Daha çok rol yapmaya devam ediyor gibiydik.

Cevap vermeyince, “Her şey yolunda mı?” diye sordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. “Birlikte gitmek isteyeceğini varsaymıştım ama eğer istemiyorsan...”

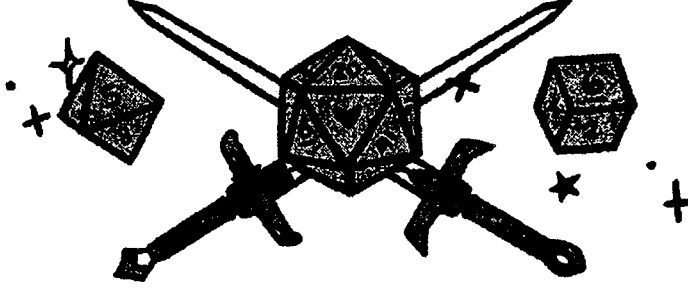
“Hayır, kesinlikle istiyorum. Geleceğin için teşekkür ederim,” dedim ve gülümsedim. “Eğlenceli olacak.”

“Ben berbat dans ederim.”

“Problem değil. Sana birkaç hareket öğretirim.”

Duygularım, heyecanla tedirginliğin birbirine karıştığı yumuşak bir girdap gibiydi. Nathan’ın bütün akşam yanımda olması, dans ederken ellerinin üzerimde dolaşması falan kulağa resmen cennet gibi geliyordu. Ama acının pusuda beklediğini biliyordum, her an üstüme atlamaya hazırды. Kendimi hiç mazozist biri olarak görmemiştim, yine de acıya doğru koşmaktan kendimi alıkoyamıyor gibiydim.

Yirmi Birinci Bölüm

Nathan bütün hafta sözünü tuttu ve cuma günü D&D oyun günü gelip çatığında artık ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Nasıl bu kadar kusursuzca rol yapabildiğini anlamıyordum. Sabahları koridorda onu ilk gördüğüm andan akşam dükkândaki son dakikaya dek mükemmel erkek arkadaş oluyordu. Gün içinde olanları hatırladıkça bedenim karıncalanıyordu. Ellerimiz birbirine kenetli hâlde bir dersten diğerine gidişimiz, öğle yemeğinde cips paketi içinde hazırlanan tacolarımızı yerken bacaklarımızın masanın altında birbirine değışı, dudaklarını saçlarıma, şakağıma bastırışı. Ah, o *dudakları*. Bütün hafta başka bir şey düşünemez olmuştum. Bununla başa çıkabilmemin tek yolu o ne yaparsa aynısını yapmak olmuştu. Elimi tuttuğunda karşılık olarak sıkıca kavırıyor, ona doğru yaslanıyordum. Bana sarıldığında, kulağına fısıltıyla laf sokma fırsatını kaçırmıyordum. Eninde sonunda irkilip geri çekilmesine neden olmak için ne kadar ileri gidebilirdim? Ama ne yaparsam yapayım o tepkiyi alamıyordum.

Gerçi onu henüz öpmemiştim. Büyük ihtimalle bunu yaparsam işini bitirirdim.

Bu konunun etrafında dönüp durmaya devam ettik; gide-
rek yaklaştık ama bir türlü  p şmedik ve bu durum aklımda
sürekli yer işgal eder oldu. Hep *Bu o an mı? Hayır. Belki de
bu andır?* diye düşünüp duruyordum. Nasıl oluyordu da saçını
başını yolmuyordu? Aşır   rahattı. Belli ki bana karşı gerçekten
ilgisi yoktu.

“Oyuna hazır mısınız?”

Sesiyle irkildim, elimde tuttuğum kutu oyunlarını nere-
deyse d ş r yordum. Babam, D&D oyunu başlamadan önce
rafları yeniden düzenlememi istemiş, ben de düşüncelerimi to-
parlayabilmek için bu işi bahane etmiştim. Bir d20 zarına kar-
şılık attığım zar bir gelmiş olsa bu kadar başarısız olamazdım.

Nathan oyunları elimden alıp rafa dizdi, sonra bana döndü.
“İyi misin? Bugün biraz dalgın gibisin.”

*Muhtemelen ikimizin de yorgunluktan bu raflardaki bütün
oyunları devirene kadar seni öptüğümü hayal etmeyi bırakama-
dığım içindir.*

“şey, evet. Kusura bakma. Müzikali düşünüyordum.”

“Tabii. Başka ne d ş nebilirdin ki?” dedi.

Gözlerine bakmadım. İlk kez aklımdaki son şey m zikaldi.
“Bana söyleyene bakın. Bay D&D.”

“Ah, lütfen. Aklımda bir sürü şey var. D&D, büyü, War-
hammer...” Parmaklarıyla saydı. “Hatta araya birkaç Monty
Python repliği bile sıkıştırmış olabilirim.”

Gülümsemeye çalışıp arka odaya doğru yürüdüm. Anthony
ve John her zamanki masamızdaydı ama Lucas’ın ortalarda ol-
mamasına şaşırdım. Odayı şöyle bir taradım fakat ondan eser
yoktu. Hoshiko da görünmüyordu. Geç kaldığını söylemek
için mesaj atmış mı diye telefonuma baktım ama hiçbir şey
yoktu. Gerçi hep son anda yetişirdi ama yine de genelde bir
şey çıkarsa haber verirdi. Lucas da hiç geç kalmazdı. Duda-
ęımı ısırđım, belki de birliktelerdi? Kontrol etmek için hızlıca
bir mesaj attım.

Nathan arkamda duruyordu ama omzumun üzerinden baktığımda onun da yokluklarını fark ettiğini anladım. Tam o sırada Sophia içeri girdi. Kızıl saçlarının dalgaları ve sahte çiçek tacıyla peri gibiydi. Odadaki hareketlilik durdu ve herkes dönüp ona baktı. Sophia'nın buna bayıldığından emindim.

Nathan'ın bana bir adım daha yaklaştığını hissettim. Saçım ile oynadı, yüzümden çekip sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdi. Bu hareketi o kadar sakinleştiriciydi ki mırlamamak için kendimi zor tuttum.

“Yarın saçını açık mı bırakacaksın?” diye fısıldadı.

Kendimden memnun bir edayla gülümsedim. Okul balosunda ne giyeceğimi öğrenmeye çalışıyordu ama annemle ancak iki gün önce elbise bulmuştuk ve sürpriz olarak saklıyordum. En azından bu konuda onu merakta bırakabilirdim.

“Belki,” diye karşılık verdim. “Açık seviyor musun?”

“Evet.” Saçımı toplayıp alçak bir at kuyruğu yaptı, sonra serbest bıraktı.

“İlginç. O zaman sırf seni gıcık etmek için toplarım belki.”

“Olur.” Elleri omuzlarıma indi, sonra kollarımdan aşağı kaydı. Öne doğru eğildiğinde göğsü sırtıma yaslandı. “Beni gıcık etmen hoşuma gidiyor. Bana yaptığın her şey hoşuma gidiyor.” Dudakları başımın arkasına değdiğinde sırtımdan yukarı ürpertiler yayıldı.

Ama sözleri karşısında eriyip gitmek yerine silkinip kendime geldim. Bu kadarı fazlaydı. Bana dokunduğunda kendimi zor tutuyordum ama ya söyledikleri? Sırf Sophia'yı gördüğü için kulağıma bu sözleri fısıldadığını bilmek, onları duymaya katlanmayı imkânsız hâle getiriyordu. Artık dayanamıyordum.

Birden dönüp çenemi dikleştirdim. Herkesin baktığını biliyordum ama umurumda değildi.

“Böyle şeyler söylememelisin.” Kolunu çimdikledim.

“Ahh!” Şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. “Beni çimdikledin.”

“Hak ettin.”

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı, kafası karışmıştı. Beni, herkesin büyük bir keyifle kulak kabarttığından emin olduğum masadan tereddütle uzaklaştırdı.

“Hey, gerçekten üzgünüm. Sınırı aştığımı fark etmedim. Sadece...” Omuzları çöktü, yüzündeki ifade öyle endişeli ve pişmanlık doluydu ki öfkem söndü. Bakışlarımı ayaklarıma diktim.

“Ne yapmamı istersin?” diye devam etti. “Ya da yapmamamı? Saçına dokunmam mı seni rahatsız etti? Yoksa öpücük mü?..”

Başımı iki yana salladım, her an ağlayacakmışım gibi hissediyordum. “Bilmiyorum. Bana böyle güzel şeyler söylediğinde tuhaf hissediyorum. Çok fazla geliyor.”

Şaşkınlıkla durdu. “Güzel şeyler söylememi istemiyor musun?”

“Şakalarına alışığım. Laf sokmalarına da. Onlarla devam et yeter. Yalan söyleme sadece.”

“Yalan söylemiyordum. Beni gıcık etmen hoşuma gidiyor.”

Şu anda beni yatıştırmaya çalışıyordu ama aslında tam aksini yapıyordu. Her şeyi *daha da* zorlaştırıyordu.

Arkama baktım. Bütün masa bize bakıyordu, hatta John bile. Sophia gözlerini kısmış bizi izliyordu.

İç çektim.

Nathan başkalarının ne gördüğüyle pek ilgilenmiyor gibiydi. Aramızdaki küçük mesafeyi kapadı. “Geri çekilmemi ister misin?” diye fısıldadı. “Kuralları söyle, uyarım.”

Midemde bir hareketlenme oldu. Kurallar...

Beni gerçekten öpmeyeceksen öpmek ister gibi bakma.

Derin bir nefes aldım. “İyiyim. Sadece... evet, biraz geri çekilsek iyi olur. Bu akşam bunu sürdürmeye enerjim yok.”

Nathan üzülmüş gibi görünüyordu. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Tam o anda Lucas odaya dalıverdi, hemen peşinde de Hoshiko vardı. Nathan’la birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Bu yeni gelişme aramızdaki tuhaflığı bir an olsun unutturmuştu.

Ne zamandan beri oyuna birlikte geliyorlardı? Peki, buraya gelmeden önce neredeydiler?

Hoshiko'nun Lucas'la ilgili bana anlatmadığı bir şeyler olduğuna emindim ama onu gördüğüme içten içe sevindim. Nathan'la masaya geri döndük ve Hoshiko yanıma oturdu. Bana endişeyle baktığında başımı sallayarak iyi olduğumu belli ettim. Onunla sonra konuşabilirdim.

"Tamam, geciktiğim için kusura bakmayın," dedi Lucas. "Grubumuz için önemli bir akşam olduğunu biliyorum, bu yüzden odaklanmamız lazım. Görevin bu kısmını bitirmek istiyorsak oyalanmak yok." Çantasından kitapları ve zarları çıkarıp oturdu, masayı ciddi bir ifadeyle süzdü. İlk kez Nathan'la Sophia'yı görmezden gelip sadece oyuna odaklanabileceğim için rahatlamıştım. "Geçen oturumda bataklığın kıyısına kadar ilerlemiştiniz. Hidranın orada olduğunu düşünüyordunuz. Kıyıda keşfe devam edebilir ya da daha derine inmeyi göze alabilirsiniz."

"Artık keşif yok. Bu şeyi öldürme vakti geldi," dedi Nathan ve iki oturum önce geri aldığımız büyümlü kılıcı havaya kaldırıyormuş gibi yaptı.

"Hazinemizi almanın da!" diye bağırdı Anthony.

Hoshiko'yla birbirimize gülümseyip diğerleriyle birlikte başımızı aşağı yukarı salladık. Onu birkaç oturumdan fazla oyunda tutacağımızdan emin değildim ama benimle ve yeni favori DM'siyle takıldıkça kendini oyuna iyice kaptırır olmuştu.

Sophia'nın haydut karakteri başı çekti ve kısa süre sonra kendimizi hidrayla mücadelenin ortasında bulduk. Ona saldırı üzerine saldırı düzenledik. Her birimiz hasar alıyorduk, alev saldırısından kaçtığına kestiğimiz her bir başının yerine iki tane daha çıkıyordu. Herkes sandalyesinin ucundaydı; normalden daha yüksek sesle ve hızlı konuşuyor, birimiz bir baş kestiğinde tezahürat yapıyor, birinin can puanları düştüğünde inliyorduk. Diğerlerinin coşkusuna ayak uydurmaya çalışsam da zorlanıyordum. Aklım hâlâ Nathan'la yaşananlarda oldu-

ğundan karakterime ya da hikâyenin gidişatına odaklanmam imkânsızdı. Öyle ki omzumun üzerinden bakıp babamın sorun çıkaran bir müşteriyle karşılaşmasını ve beni yardıma çağırmasını umdum.

John, canavara alevli oklar fırlatarak sırasını savdı. “Bu şeyi öldürmek için o kılıcı aramakla neden vakit kaybettik bilmiyorum. Sol, bu yaratığı ben öldüreceğim.”

“Yok öyle iş, son vuruşu ben yapacağım,” dedi Nathan. “Her zamanki gibi Elphaba’nın bana ilham vermesini kaçıramam.” Bana gülümsedi. “Sen yanımdayken durdurulmazım.”

Kalbim tekledi ve zarlarıma baktım. Sahte ama kusursuz erkek arkadaşımın benim için aldığı kusursuz zarlara. İkimizin de rol yaptığını biliyordum –oyun masasında da gerçek hayatta da– ve bunun sadece bir oyun olduğunun farkındaydım. Ama bu oyunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum.

“Sıra sende, Elphaba. Ne yapıyorsun?” diye sordu Lucas.

“Anthony’yi iyileştiriyorum.”

“Tamam.”

“Ve... hepsi o kadar.”

Lucas şaşkınlıkla bana baktı. Sophia tüm dikkatini bana vermişti, Nathan da biraz daha yaklaştı. “Beni güçlendirmek için ilham yeteneğini kullanmayı unuttun.”

“Sonra kullanacağım.”

“Sonra mı?” Nathan bana, sanki az önce bu akşam yüzüne yumruk atmayı planladığımı söylemişim gibi baktı.

“Günde sadece birkaç kez kullanabiliyorum ve grubun daha sonra buna ihtiyacı olabilir.”

“Biliyorum ama...”

Ona bakmak yerine zarlarla oyalanmayı seçtim. Ben yardım etmezsem Sol’un hidrayla başa çıkması mümkün değildi. Grup ona yardım etmek için araya girdi ama sonunda yaratığı deviren John oldu. Gerçekten kazandığımızı fark edince herkes tezahürat yapıp beşlik çaktı. Anthony sevinçle yerinden zıp-

ladı ve hepimizi kucakladıktan sonra odanın içinde koşturup diğer müşterilere dahi sarıldı. Hoshiko bile zafer dansı yaptı.

Bir süre sonra Lucas masaya doğru eğildi, yüzü bir anda tehditkâr bir hâl almıştı. “Aferin. Ama Elphaba’nın yeteneğini saklamaya karar vermesine bakarsak sizlerin bilmediği bir şey bildiği anlaşıyor. Belki de yalnızca can yakan bir şarkı söylemekle kalmıyor, geleceği de görebiliyordur çünkü...” dedi ve durdu, devam etmeden önce ağır ağır masadakileri süzüp her birimizin şaşkın bakışlarıyla buluştu. “Hidranın son düşmanınız olduğunu sanıyordunuz ama yanıldınız. Sol’un büyüleri kılıcını çaldığınızda fark etmediğiniz şey, onu çaldığınız kadim kralın ebedî istirahatini de bozduğunuzdu. Ve o bundan hiç hoşlanmadı. Bir hortlak olarak bu düzleme geri döndü ve haklı olarak kendisine ait olanı geri almak için bataklığın kıyısında bekliyor. Kılıcını çalanları yok etmek için.” Lucas arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu, hâlinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Nathan nefesi kesilmiş gibi içini çekti, John sandalyesinden fırladı. Anthony’yle Sophia inleyip başlarını masaya dayadılar. Bir hortlağı öldürmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyordum ama kolay olmadığını tahmin ediyordum.

“Bu imkânsız. Şu anda bir hortlakla baş edemeyiz, can puanlarımız yerle bir oldu!” diye yakındı John. “Bütün grubun ölmesini mi istiyorsun?”

“Bu düpedüz sadistlik,” dedi Nathan. Diğer yöne dönük duruyordu, beni bilerek görmezden geldiğini düşünmeden edemedim. Gerçi onu suçlayamazdım.

“Sadistlik falan değil,” dedi Lucas, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. “Tamam, belki biraz öyle. Ama DM’lik yapmanın avantajlarından biri de bu zaten. Hem imkânsız *değil*. Artık altı kişisiniz ve baş başa verirsiniz grubun hayatta kalma ihtimali yüksek.”

“Hepimizin aynı anda piyangonun büyük ikramiyesini tutturup yat alması ve ekibi bir yıl boyunca dünya turuna çıkarmasıyla aynı derecede yüksek bir ihtimal,” diye homurdandı Anthony.

“Yani mümkün,” dedi Hoshiko. “O zaman daha çok çalışmamız gerek.”

Oyundaki sürpriz ters köşenin hâlâ etkisindeyken babam dükkânın kapanmak üzere olduğunu hatırlatmak için yanımıza geldi. Gülümseyerek, “Bu akşam iyi uyumanız lazım ki yarın dans için hazır olun,” dedi. “Herkes heyecanlı mı?”

Lucas sırtıp, “Sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Personel eksikimiz olacak,” dedi babam, bana ve Nathan’a bakarak. “Ama müşteriler bekleyebilir. En sevdiğim iki insanın ilk okul balosuna birlikte gittiğini görme fırsatını kaçıramam.” Yüzü aydınlandı.

Herkes bir anda dönüp bize baktı. Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Sağ ol, baba. Birazdan kasaya gelip kapanışa yardım ederim.”

“Tabii, acele etme.” Nathan’ın omzunu sıktı ve uzaklaştı.

Sophia arkasına yaslandı, alev saçan gözleri irkilmeme neden oldu. “Baloya birlikte gideceğinizi bilmiyordum,” dedi.

“Evet...” Nathan bana döndü.

Yeteneğimi kullanarak ona yardım etmeyi reddettiğimden beri bana doğru dürüst bakmamıştı ama şimdi bakışı birden yoğunlaşmış, tarif edilmez bir hâl almıştı. Sophia’ya neden birlikte gittiğimizi açıklamak için bir bahane mi uyduracaktı? Açıklamaya çalışması, kendini ateşe atması demekti. Tek istediğim yaralı bir hayvan gibi Sophia’ya *o benim* diye hırlamaktı.

Ama benim değildi ve öyleymiş gibi davranmaktan yorulmuştum. Artık kenara çekilme vakti gelmişti.

“Arkadaş olarak gidiyoruz,” dedim ve elimle masadakileri işaret ettim. “Hepimiz birlikte gideceğiz ama benim kavalitem yoktu. Nathan yalnız kalmayayım diye benimle gelme nezaketini gösterdi, hepsi bu. Bunun dışında bir şey yok, babam abartıyor sadece.”

Nathan’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Aslında masadaki herkes bana, sanki bu yıl Tony Ödülleri’ni boykot edeceğimi söylemişim gibi bakıyordu.

Ayağa kalktım. “Babama yardıma gitmem lazım.” Sophia’ya başımla selam verip kararlı adımlarla uzaklaştım.

İşte. Bitmişti. Ve sadece birazcık ağlayacak gibi olmuştum.

Ön taraftaki dolaptan süpürgeyi aldım ve gelişigüzel şekilde yeri süpürmeye başladım.

“Eh, *bu* ilginçti,” dedi Lucas birkaç dakika sonra. Nathan ve Sophia hariç grubun geri kalanı dükkânın ortasında etrafımda toplandı.

“Gerçekten çıkarlarsa Sophia onu bozuk para gibi harcar,” dedi Anthony ortaya konuşarak.

Omuz silktim. “Zamanı gelmişti. Bu işi Sophia’yla çıkabilsin diye başlatmıştık zaten ve belli ki şimdi ona gerçekten ilgi duyuyor. Bunu baltalamak istemiyorum.”

Birbirleriyle bakiştılar.

“Sizin gerçekten birlikte olmanızı çok isterdim,” dedi Anthony. John başıyla onayladı. Hoshiko da kolunu belime doladı.

“Üzgünüm, Riley,” dedi Lucas alçak sesle. Yüzündeki şefkat dolu ifadeye katlanamadım. Yanaklarımın kızardığını hissettim, boğazım düğümlendi. Konuşmakta zorlanıyordum.

“Ne için?” dedim süpürgeyi biraz daha sert bastırarak. “En başından beri planımız buydu. Sophia’nın kıskanması için yeterince flörtleştik ve Nathan nihayet kızı elde etti. Konu kapandı. Hatta bu tepkiniz benim ne kadar iyi bir oyuncu olduğumu gösteriyor.”

Lucas kuşkuyla baktı. “Evet ama...”

“Aması yok. Her şey yolunda.”

Hoshiko telefonuna bakıp iç geçirdi. “Üzgünüm, babam beni almaya geldi.” Bana sıkıca sarıldı. “Yarın hazırlanmak için sana geldiğimde konuşuruz, tamam mı? Seni seviyorum.”

“Ben de seni.” Onu bırakmadan önce iyice sarıldım.

Diğerleri de onun peşinden dükkândan çıktı. Zihnimi kapayıp düşünmeden dükkânı süpürmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra Sophia odadan çıktı, kalçasını sallaya sallaya yürüyor, yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. Bana hafifçe el salladı. “Hoşça kal, Riley.”

O dükkândan çıkarken şaşkın şaşkın arkasından baktım, bedenim daha da ağırlaştı. Bu kadar mutlu olmasının tek bir nedeni olabilirdi.

Beklenen gerçekleşmişti.

Bir an sonra sağ yanımda bir gölge belirdi ve kim olduğunu biliyordum. Başımı kaldırmadan, “Hey,” dedim.

“Herkes ne kadar çabuk dağılmış,” dedi Nathan. “Normalde baban onları kapı dışarı etmeden gitmezler.”

Omuz silktim.

“Az önce ne oldu? Neden ona arkadaş olarak gideceğimizi söyledin?”

“Çünkü öyleyiz.”

“Biliyorum. Elbette öyleyiz.” Derin bir iç çekip elini saçlarından geçirdi. “Ama o bilmiyordu. Bütün mesele de buydu zaten.”

Süpürgenin sapını bırakıp ona döndüm ve ellerimi belime koydum. “Hayır. Bütün mesele senin onunla çıkabilmendi. Değil mi? Ben de bunun olması için mükemmel bir fırsatı değerlendirdim. Dur tahmin edeyim, ben odadan çıktıktan sonra sana çıkma etti.”

Bir adım geri çekildi. “Kulakların ne kadar iyi duyuyor senin?”

“Duymama gerek yok. Biliyorum.”

Elini ensesine attı. “Beni kendi okulunun balosuna davet etti. Gelecek hafta sonu.”

Bunu beklemiyordum. Mantıksız olduğunun farkındaydım ama nedense canımı sıradan bir randevuya çıkmalarından bile daha çok acıtmıştı. Yüz ifademi kontrol altında tutmaya çalıştım. “Kabul ettin mi?”

Tereddüt etti. Bakışları yüzümde gezindi, dudaklarıma takıldı ve sonra yere kaydı.

“Ettim.”

“Güzel. Senin adına sevindim.” Sesim fazlasıyla sakindi. Yorgundum belki ama bu son konuşmayı kotarabilirdim. “Başardık o zaman. Oldu bu iş. Burada yaptığımız plan gerçekten işe yaradı, değil mi?” Etrafıma bakıp nerede durduğumuzu fark ettim. “Her şey burada başladı, bu koridorda. Sanırım bitirmek için de en uygun yer.”

“Neyi bitirmek için?”

Kaşlarımı çattım. “Her şeyi. Flörtü, rol yapmayı, balo işini.”

Nathan başını salladı. “Peki ya Paul? Yarınki balo?”

“Paul’le başa çıkabilirim. Başından beri onu bu kadar kafama takmamalıydım zaten. Artık ne düşündüğünü de umursamıyorum.”

Rahatlayacağını sandım ama yüzü sertleşti. “Seni yüzüstü bırakmayacağım.”

“Önemli değil,” dedim, boğazım düğümlenmişti ve hislerimi anlamaması için arkamı dönmek zorunda kaldım. Daha çok kendime kızıyordum. Bu saçma sapan durum için kimseyi suçlayamazdım. Bu işe onu ben bulaştırmıştım.

“Hayır.” Sesi şimdi sert ve telaşlı çıkıyordu. “Balo yarın. Bir gün kala seni yüzüstü bırakmam,” dedi. “Baban bunu yanıma bırakmaz, bir daha bu dükkânın kapısından içeri adım atamam.”

“Ah... haklısın,” dedim tatsız bir kahkaha atarak. Keşke başka bir gerekçesi olsaydı ama babam konusunda yanılmı-

yordu. Birdenbire kavalyesiz kaldığımı öğrenirse ortalığı ayağa kaldırırdı.

Nathan elini koluma koydu. “Yarın saat beşte seni almaya gelirim, tamam mı? Ama diğer her şeyi bir kenara bırakıp normal hâlimize döneriz. Arkadaş olarak. Hâlâ beni arkadaştan sayıyorsan tabii?”

“Bazen sinir bozucu bir iş arkadaşı olsan da evet. Arkadaşız.”

“Güzel. Yarın ne giyeceğini hâlâ söylemeyecek misin?”

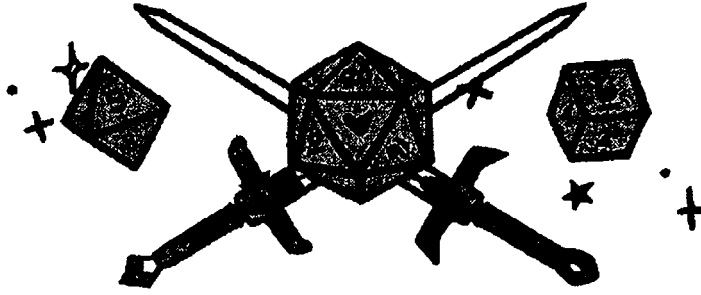
Bu kez gerçekten güldüm. “Hayır, o sürpriz olarak kalacak.”

“Peki.” Bir an durup bana baktıktan sonra kapıya yöneldi. Birkaç adım attı ancak hemen sonra geri döndü. “Paul’ü artık umursamayabilirsin ama o adam hâlâ beni deli ediyor. Yarın seni rahatsız etmeye kalkarsa bir kez daha erkek arkadaş rolüne geri dönmem gerekebilir.”

Hafifçe güldüm. “Buna itiraz etmem.”

Aslında Nathan şakağıma bir öpücük daha kondursun diye Paul’e peşimde dolanması için yirmi dolar vermeye bile itiraz etmezdim. Ama ikimizin de buna ihtiyacı olmadığımı biliyordum. Nathan aylardır Sophia’yla birlikte olmanın hayalini kuruyordu ve şimdi –benim planım sayesinde– nihayet ona kavuşmuştu.

Yirmi İkinci Bölüm

“**B**itti! Harika görünüyorsun.”

Hoshiko geri çekilip beni tepeden tırnağa süzdü. Okul balosu bu akşamdı ve annemle babam hazırlanabilelim diye bütün günü birlikte geçirmemize izin vermişti. Son bir saati odamda takılarak geçirip birbirimizin tırnaklarına oje sürmüş, saçını yapmıştık. En son Taylor Swift eşliğinde dans ederek makyajımızı yapıp giyinmeyi bitirmiştik.

“Teşekkürler ama sen hepimizi gölgede bırakacaksın,” dedim.

Hoshiko sırttı ve odanın ortasında zarif bir dönüş yaptı.

“Umarım.”

Ummasına gerek yoktu, annesinin onaylamayacağını düşündüğüm dar kesimli, mavi payetli bir elbise seçmişti. Dansçı vücudunun her detayını ortaya çıkarıyordu ve Lucas onu görünce bayılacaktı. Zaten olması gereken de buydu.

Ellerimi elbisemin üzerinde gezdirip gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım. Saklamak yerine Nathan’a ne giyeceğimi önceden söylemiş olmayı dilemeye başlamıştım. Dramatik bir şey giymeyi tercih edeceğimi mutlaka tahmin ediyordu ama bu elbise benim için bile abartıydı. Birkaç gün önce annemle alış-

veri e  ıktı ımızda pek seçenek kalmadığını fark etmiş, sonra bunu görmüş ve yanından geçip gidememi tim... Gerçi başkaları kolayca geçmişti belli ki çünkü ciddi bir indirimdeydi.

Askısız, kısa bir elbiseydi; pembe, mavi ve mor deveku u tüyleriyle kaplıydı. Belimde neon pembe bir kemer vardı. Neden olmasın diyerek annemin yeşil topuklularını giymi tim ve *epey* tartı tıktan sonra sa ımı yumuşak dalgalar h linde açık bırakmaya karar vermiştim. Az kalsın Nathan'a inat olsun diye topuz yapacaktım, hatta Hoshiko da buna çoktan razı olmuştu ama... yapamazdım. Nathan'ın baloya arkadaş olarak gitti imize pişman olmasını istiyordum. Sı  ve biraz acınası bir d   nceydi ama şu an elimden başka bir şey gelmiyordu.

"Sophia'yla baloya gitmeyi kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı Hoshiko, ayna karşısında k peleriyle u ra ırken.

"Buna neden bu kadar  a ırdı ını anlamıyorum. Elbette kabul edecekti."

"Bizim gibi haftalarca aynı masada Nathan'ın karşısında oturup bakışlarını izlemek zorunda kalmadın," dedi. "Sana nasıl baktığını bilmiyorsun. *Kimse* o kadar iyi bir oyuncu olamaz."

Sahte bir   keyle homurdandım. "Ben bile mi?"

Yarım a ız gülümsedi. "Seni seviyorum ama gel dürüst olalım, Nathan söz konusu olduğunda pek de iyi bir oyuncu sayılmazsın."

"Of! Kalbimi tam ortasından vurdun," dedim dramatik bir edayla g  s m  tutarak.

"Balonun böyle olmasını ummadı ını biliyorum ama yine de harika bir gece ge irece iz. Üzerimizde muhteşem elbiselerimizle bütün ak am birlikte dans edeceğiz. Bu gece bizim gecemiz olacak."

"Doğru. Sonra da buraya dönüp her ayrıntıyı didik didik ederiz. Kötü bir gece olması mümkün mü?"

"Aynen!"

“Çocuklar geldi!” diye aşağıdan seslendi annem. Sesi o kadar heyecanlıydı ki neredeyse bir ergen gibi çıkıyordu.

Hoshiko’yla birbirimize sırtıp merdivene yöneldik. Aşağı indiğimizde salon bir an paparazilerle doluymuş gibi geldi. Hayal ettiğimden çok daha fazla insan vardı ve hepsi telefonlarını kaldırmış, “ooo”lar “aaa”lar eşliğinde bizi izliyordu. Hoshiko’nun annesini, babasını ve küçük kız kardeşini gördüm; Lucas’ın ailesi ve büyükannesiyle büyükbabası da oradaydı. Babam annemin yanında duruyordu. Beni cezalandırdıklarından beri onları ilk kez birlikte görüyordum. Neyse ki bu kez ikisi de gülümsüyordu.

Lucas, Hoshiko’ya doğru bir adım attı ve yüzü tam hayal ettiğim gibiydi; ağzı açıktı, afallamıştı, gözleri dolu doluydu. Onları izlemeye öyle dalmıştım ki alt basamağa gelene kadar tam karşımdaki Nathan’ı fark etmedim bile.

“Riley.”

Ona bir kez bakmam başımın dönmesine yetti. O kadar yakışıklıydı ki... Düşündüğümünden de mükemmeldi. Dağınık saçları ve siyah çerçeveli gözlüğüyle her zaman sevimliydi ama şimdi bambaşka birine dönüşmüştü. Babasından ödünç aldığı bir kravatla keten pantolon giyip gelir sanmıştım ama o *takım elbise* giymişti. Koyu gri, çok şık bir takımdı. Ona Ohio’nun orta yerinde bir lise dansına değil de film galasına gidiyormuş havası veriyordu. Yüz ifadesi de... Bilmesem Lucas kadar afallamış derdim. Belki ondan bile daha beterd. Sanki karşısında duran kişinin ben olduğuma inanamıyormuş gibiydi.

“Hey,” dedim ama sesim fısıltıdan öteye geçemedi. “Sanırım en başında sana ne giyeceğini sormam gerekirdi, bu takım inanılmaz görünüyor. Dolabında bir gömlek olduğunu bile bilmiyordum.”

Biraz mahcup bir edayla üzerine baktı. “Annem kıyafet alışverişine götürdü. Normalde pek süslenip püslenmem.”

“Hiç belli olmuyor.”

Hüzünlü bir edayla sııttı. “Sen... Vay canına. Elbisene bak.”

“Evet.” Ellerimi tüylerin üzerinde gezdirdim, kendimi aptal gibi hissediyordum. Neden böyle bir elbise giymeyi düşünmüştüm ki? İnsanlar bütün gece benimle dalga geçeceklerdi.

“Dokunabilir miyim?” diye sordu ve tereddütle elini uzatıp bir tüyü parmaklarının arasına aldı. “Ah, çok yumuşak!” Güldü. “Kaşındırır ya da batar diye düşünmüştüm.”

“Biraz tuhaf, biliyorum. Benden daha azını beklememeliydin zaten.” Omuz silktim.

“Elbise mükemmel. Sen de mükemmel görünüyorsun.”

Göz göze geldik ve içimde bir şey kıvılcımlandı. O an Hoshiko’nun haklı olup olmadığını merak ettim. Gerçekten mükemmel göründüğümü mü düşünüyordu? Arkadaşlar birbirlerine böyle şeyler söyler miydi? Derken insanların hâlâ fotoğraf ve video çektiğini fark ettim, irkilip bir adım geri attım. “Annen nerede? Kıyafet zevkini övmem lazım.”

Garip bir tavırla ensesini kaşıdı. “Gelemediler. Bilirsin... iş güç. Sanırım biraz suçluluk duyuyor, o yüzden kıyafetlere bu kadar para harcadı.”

Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Ailesi gelmeyen tek kişi Nathan’dı. Kimse başında pervane olmuyor, ona poz verdirmiyor ya da ne kadar büyüdüğünden bahsetmiyordu. Annemle babam bazen fazlasıyla korumacı ve sinir bozucu olabiliyordu ama ne olursa olsun hep yanımdaydılar. Her gösterime, her etkinliğime gelirlerdi, aksini düşünmezdim bile. Ama şu anda herkesin böyle bir şansı olmadığını açıkça görebiliyordum. Düşünmeden Nathan’ın elini tutup sıktım. “Ona iltifatlarımı ilet, yaptığı şey gerçekten çok hoş. Hadi şimdi şu fotoğraf işini bitirelim de yemeğe gidelim.”

Kasabadaki az sayıdaki zincir olmayan restorandan birinde Anthony ve balo partneri Kenzie'yle buluştuk. Nathan'ın ailesi ona görgü kurallarıyla ilgili nutuk çekmiş olmalı ki oturmam için sandalyemi çekti. Herkesin oturacağı yerleri görünce duraksadım.

“Bizi bu kadar büyük bir masaya oturtmalarına şaşırdım.” Sekiz kişilik bir masada sadece altı kişi oturuyorduk ve dışarıda daha kalabalık gruplar hâlâ sıra bekliyordu.

Lucas, Anthony ve Nathan heyecanla birbirlerine baktılar. Bu da Hoshiko'yla bizim bakışmamıza neden oldu. Ne planlıyorlardı?

Planladıkları şey yemeğin başlamasından yaklaşık yirmi dakika sonra ortaya çıktı. Ekmeklerimiz ve başlangıçlarımız yeni gelmişti ki arkamızdan bir uğultu yükseldi. Dönüp baktığımda ağzım açık kaldı. *Yüzüklerin Efendisi* filminden fırlamış gibi görünen John ağır ağır bize doğru yürüyordu. Üzerinde lacivert bir tunik ve siyah pantolon vardı; arkasında kalın, siyah bir pelerin dalgalanıyordu. Belinde deri bir kemer, kemerinde de birden fazla cam şişe vardı, omzunda deri bir çanta asılıydı. Dahası yalnız değildi. Yanında zırhları şingirdayan ve kınında upuzun bir kılıç asılı olan, şövalye kılığında uzun boylu siyahi bir çocuk vardı.

“Nihayet gelebildin!” diye bağırdı Anthony, restorandaki herkesin bize bakmasına neden olarak.

Yerimden sıçrayıp alkışlamaya başladım. “Aman Tanrım!”

John omuzlarını geriye attı. Böyle şık sayılabilecek bir restorana büyücü kılığında gelmenin onu utandırmasını beklerdiniz ama şimdiye kadarki en kendinden emin hâliyle karşımızda duruyordu. Çocuklar kalan sandalyelere yerleşirken rahat oturabilmek için pelerinleri ve kılıçlarıyla cebelleştiler.

“Selam.” Diğer çocuk masadakilere el salladı. Biraz gergin görünüyordu. “Ben Jordan. Erkek arkadaşım.”

Sırıtişım daha da genişledi. Ne olursa olsun akşamımız harika geçiyordu. “Merhaba! Ben Riley.”

Hoshiko kendini tanıttı. Meğer çocuklar baloya gelmeyi şiddetle reddeden John ve Jordan’ı LARP oynamaya gitmeden önce yemeğe gelmeye ikna etmişlerdi.

“Sizi baloya gelmeye ikna edemeyeceğimize emin misiniz?” diye sordu Hoshiko. “O kostümlerle klasik bir balo pozu verirken fotoğrafınızı çekmeyi çok isterdim.”

Jordan kollarını sıvayıp ekmeğine tereyağı sürdü. “Aynı şeyi ben de söyledim ama John LARP konusunda *fazlasıyla* ciddi.” John’a birbirini uzun zamandır tanıyan çiftlerin takındığı o sevgi dolu ama bezgin bakışı attı.

John da ona aynı şekilde karşılık verdi. Bu kostümü giymek için doğmuş gibiydi, karizması on kat artmıştı. “Zaten bu pelerinlerle dans etmek imkânsız. Ben canavarları kılıçtan geçirmeyi tercih ederim.”

“Bunları nereden aldınız?” diye sordum. Aklım şimdiden yapmayı planladığımız müzikale kaymıştı. Büyük ihtimalle gösterişli kostümler alacak bir bütçemiz olmayacaktı, hem onların giydiklerine benzer bir şeye de ihtiyacımız yoktu ama belki kostüm şirketinde başroller için bütçemize uygun bir şeyler vardır diye düşündüm.

“Ah, bunları satın alacak paramız yok,” dedi Jordan. “Aşırı pahalılar ve annem bunun tam bir israf olduğunu düşünüyor. Neyse ki internette tonla kendin yap videosu var.”

Bıçağımı düşürdüm ve tabağa çarparak şangırdadı. “Bu kostümleri siz mi yaptınız?”

Jordan sırtıp minik bir reverans yaptı. “Saatlerce uğraştık. Arkadaşımız Marjorie dikiş makinesi kullanmakta harikadır, bayağı yardımı dokundu.”

Nathan kıkırdadığında gözlerimi kısarak ona döndüm. “Ne?”

“John’dan *seni* LARP grubuna davet etmesini istemeliydim. Kostümleri gördüğün an hemen ikna olurdun.”

“İyi dikilmiş kostümlere bayılırım,” dedim, John’un pele-
rininin suni kürk astarına iştahla bakarak.

Nathan bana doğru eğilerek –her ne kadar gümüş bir gö-
ğüs zırhı kadar havalı olmasa da– takım elbisenin de çok şık
bir kostüm olduğunu hatırlattı. Bir anlığına kravatını tutup
onu kendime çekme isteği duydum.

“Danstan sonra Kostüm Evi’ne gidebiliriz,” diye fısıldadı.
“Yakalanmadan önce mankenlerin üzerinden birkaç kostüm
aşırabiliriz belki.”

“Anlaştık,” dedim.

Göz kırpınca bacaklarım karıncalandı. O bana böyle ba-
karken arkadaş kalmak gerçekten çok zordu.

Yemekten sonra Nathan lisenin otoparkına girdiğinde iyice ge-
rildim. Etrafımızda el ele tutuşup gülerek ana kapıya yürüyen
çiftler vardı. Solumuzda Paul, amcasının BMW’sinden indi
ve Lainey’nin elini tuttu. Üzerinde bebek mavisi bir takım el-
bise vardı –o da benim gibi dramatik şeyleri severdi– Lainey
de ona özel dikilmiş gibi görünen uzun gümüş rengi bir elbise
giymişti. Paul beni fark edip başıyla selam verdi. Elbisemi gö-
rünce Lainey’nin gözleri büyüdü.

“Selam, Riley. Merhaba, Nathan.” Paul bir kez daha bana
baktı. “Elbisen bayağı iddialı.”

Harika, elbise muhabbeti şimdiden başlamıştı. Ama canımı
sıkmasına izin vermeyecektim. Hafifçe sallanınca elbisemin
tüyleri uçtu. “Dans etmek için bire bir.”

Nathan Paul’e ters ters baktı ve elimi tutup homurdana-
rak, “İçeride görüşürüz,” dedi. Girişe doğru yürürken Nathan
kendi kendine söyleniyordu.

“Ne dedin?”

“Bu çocuktan nefret ediyorum.”

Sadakati içimi ısıttı. “Teşekkürler.”

Nathan kenetlenen ellerimize bakıp derin bir nefes aldı. “   r dilerim, bunu yapmamalıyım. Bu ak am böyle şeyler yapmamı istememi tin.” Elimini bıraktı ında avucum birden      .

“ nemli değil. Fark etmedim bile.” Hafifçe gülümsedim. “Sanırım bazı alışkanlıklar edinmi siz, ha?”

“Evet. Ama seni yeniden    mek istemiyorum.”

“D n akşamı unuttum bile.”

“Eh, ben unutmadım. Az önce sana güzel bir şey söylediğim için sınırı açmadım, değil mi? Elbisenle ilgili iltifat edi ce tokat yiyece imden korktum doğrusu.” Gözleri yarı alaycı yarı temkinli bir hâlde parladı.

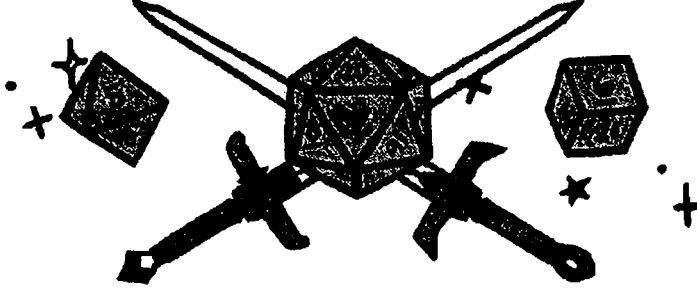
“ lk hatanı yazdım kenara.”

Güldü. “Cidden ama, Riley.”

“Endi elenme. D n ak am... yorgundum. Hadi her şeyi unutalım ve e lenelim. Bu ak am kural yok.”

Sanki d r  st olup olmadığımı anlamaya  alı ıyormu  gibi yüzüme dikkatle baktı. “Tamam. Kural yok.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Okula girdik ve spor salonunun kenarında bir masanın etrafına kümelenmiş arkadaşlarımızı bulduk. Balonun teması “Kış Gündönümü”ydü ki bu biraz tuhaftı çünkü daha ekim ayındaydık ama en azından salon güzel görünüyordu. Tavan-
dan sarkan Noel ışıkları dışında mekân loştu. Birileri tavana asmak için bir sürü kâğıttan kar tanesi yapmıştı. Ayrıca beyaz balonlar ve kâğıttan kar taneleriyle kaplı bir fotoğraf köşesi de kurulmuştu.

“Palto almak gerekirdi sanki,” dedi Lucas.

“Sadece teması üşütüyor,” diye karşılık verdi Nathan, gözlerini devirerek.

Tamam, okul etkinliklerine olan nefreti henüz geçmemişti.

“Dekoru boş verin, eğlenmeye geldik, hadi dans edelim!” dedi Hoshiko ve Lucas’ı insanların yavaş yavaş toplanmaya başladığı salonun ortasına doğru çekti.

Nathan’a baktım. “Eğlenmeye hazır mısınız?”

“Yani arabayla turlamaya çıkmaya mı?” dedi. “Biraz daha Pop-Tart alırsınız.”

Anthony ve Kenzie de peşimize takıldı; müziğe ayak uydurmaya çalışırken küçük, biraz da yamuk bir çember oluşturduk. Yerimizde salınıyorduk.

“Ve sırada Müdür Holloway’den özel bir istek var,” diye anons yaptı DJ. Sesini hemen tanımiştık, sakın müzikler çalan kasabadaki yerel radyo istasyonunun DJ’yi olan orta yaşlı adamdı. Çok havalı bir DJ sayılmazdı ama elimizde bir tek o vardı.

Michael Jackson’ın “Beat It”i hoparlörlerden yükselirken Nathan’ın etrafında döndüm. Çoğu kişi inleyip ikram masasının olduğu tarafa giderken birkaç kişi alkışlayıp dans etmeye başladı.

Nathan’ın yüzü aydınlandı ve Lucas’la birlikte “Eat it!” diye bağırdılar. Belli ki o da Weird Al versiyonunu gayet iyi biliyordu.

“Yanlış versiyonu söylüyorsun!” diye bağırdım sesimi dururmaya çalışarak.

“Yok ya. Bu versiyon da fena değil ama orijinali kadar iyi değil.”

“Karıştırdın sen.”

“Karıştıran sensin,” dedi ve beni bir tur döndürdü.

Zıplayıp hatırlayabildiğimiz kelimeleri bağırarak çılgınlar gibi dans etmeye başladık. Michael Jackson yerini Beyoncé’ye bıraktığında kendimi dans etmeye öyle bir kaptırmıştım ki etrafta neler olduğuna dikkat etmeyi bırakmıştım. Hoshiko yanımda tuhaf dans figürleri yapıyordu, Anthony onun yanında koşan adamın berbat bir taklidini sergiliyordu. O kadar komiklerdi ki gülmekten iki büklüm oldum. Yan tarafıma giren kramp buna kesinlikle değmişti.

Bir süre sonra müzik sustu, Müdür Holloway bir duyuru yapacaktı, hepimiz gidip masalardan birine oturduk.

Masalar mavi muşamba örtülerle kaplıydı ve üzerlerine kartanesi şeklinde konfeti serpilmişti. Okulun bütçe sıkıntılarının

müzikalle sınırlı olmadığı belliydi ama loş ışıklandırma her şeye büyülü bir hava katıyordu.

“Su ister misin?” diye sordu Nathan.

“Olur, teşekkürler.”

Lucas da aynı anda masadan kalktı, içecek almaya gittiğini varsaydım ama tam tersi istikamete yöneldi.

Hoshiko’ya döndüm. “Lucas’la iyi vakit geçiriyor musun? Çok yaklaşıyorsunuz.”

Gözleri, yeni bir gösterinin açılış gecesindeki sahne ışıkları gibi parladı. Lucas’ın gelip gelmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve sonra bana doğru eğildi. “Riley, ondan hoşlanıyorum. Yani *gerçekten* hoşlanıyorum.”

Sözleri kalbime işledi. En yakın arkadaşınızı mutlu görmekten daha güzel bir şey yoktu. “Belli ki bu hisler karşılıklı. Az önce senden gözünü alamıyordu.”

“Gerçekten mi? Ben—” Sözünü yarıda kesti ve birden dikleşti. Şaşkınlıkla baktım. “Ne oldu?”

“Bu şarkı...”

Lucas elini uzatarak yanımıza yaklaştı. Hoshiko’nun önünde durdu. “Dans edelim mi?”

Hoshiko heyecanla çığlık attı –gerçekten çığlık attı– ve sandalyesinden fırladı. “Emin misin?”

“Yüzde yüz.”

Koşarak piste yöneldiler. Anthony’ye baktım ama o da şaşırılmış gibi omuz silkti. Neler olup bittiğini anlamıyordum.

“Şu an halüsinasyon mu görüyorum?” diye sordu Nathan yanıma döndüğünde. Gözlerini pistten ayırmadan elime bir şişe su tutuşturdu.

Sonra neye baktığını fark ettim.

“Sen de Lucas ile Hoshiko’nun ‘Uptown Funk’ın dans hareketlerini yaptığını mı görüyorsun?”

“Evet.”

Gülmeye başladım. “O zaman gerçeklik algın yerinde, halüsinasyon görmüyorsun.”

Gözlerimi alamıyordum. Grapevine adımları, bacak hareketleri, caz elleri... ne varsa yapıyorlardı. Lucas’ın dansçı olduğu söylenemezdi –Hoshiko’nun zarafetine g   bela ayak uydurabiliyordu– ama o kadar hevesliydi ki bunun hiçbir önemi yoktu.

“Vay canına, bütün okulun önünde kendini rezil etmeyi göze aldığına göre bu  ocuk gerçekten  şık olmalı,” dedi Anthony öbür yanımdan.

Elim ağzıma gitti. Haklıydı. Birlikte dans ettiği kişiyi etkilemek için can atmadığı sürece kimse böyle bir şey yapmazdı.

Nathan’ın omzu benimkine değdiğinde ona yaslandım. “Vay be...” diye fısıldadım.

“Evet... *korkunç* bir dansçı.”

Nathan’a baktım ve birden kahkahalara boğulduk. Lucas gerçekten de korkunçtu. Ama aynı zamanda inanılmaz tatlıydı ve birden annemin arabasını çaldığım, oyun dükkânında çalışmaya başladığım, D&D gecelerine katıldığım ve Hoshiko’yu da peşimden s r klediğim için memnun hissettim. Çünkü bütün bunlar Hoshiko’nun o acayip Charleston adımlarını atarken bile onu böylesine hayranlıkla izleyen birini bulmasına yol a tıysa yaşanan her şeye fazlasıyla değmiş demekti.

Nathan hâlâ katıla katıla g ld ğ nden dengesini toparlamak için elini koluma koydu. Dokunuşuyla içime bir sıcaklık yayıldı. Buna değmişti, hem de birden fazla sebepten dolayı. Müzik bitip yavaş bir şarkı başladığında Hoshiko’yla Lucas’ın yanımıza gelip her ayrıntıyı anlatmasını bekledim ama Lucas kollarını arkadaşımın beline doladı ve ikisi dünyanın geri kalanından habersiz, yavaşça dans etmeye başladı.

Nathan’la birbirimize baktık, sonra gözlerimizi kaçırdık. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Grup a birlikte dans etmekte sorun yoktu ama yavaş danslar garip bir şekilde çok mahrem geliyordu.

Omzunu benimkine vurdu. "İster misin?"

Hangi tür olursa olsun dans etmeye karşı çıkmasını bekliyordum ama o elini uzatmış, bana sıcacık gülümsüyordu.

"Şey... olur."

Yutkundum ve onunla piste çıktım. Kısa bir duraksamadan sonra ellerimi omuzlarına koydum, o da kendininkileri belime yerleştirdi. Derin bir nefes aldım.

"Bunun olacağını bilmiyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hiç bilmiyordum. Sanırım iyi saklamışlar."

Nathan dans adımının ortasında donakaldı. "Dur bir dakika, Lucas onca zamandır bununla mı meşguldü?" Bana baktı, yüzü şaşırtıcı derecede yakındı. "Oyuna geç kaldığı tüm o zamanlar... Meğer Hoshiko'yla dans çalışıyormuş. Gerçi şimdi dansını görünce beni daha fazla ekmeliymiş."

Göz göze geldik ve yine gülmeye başladık.

"Oyuna ayıracağı zamandan vazgeçtiğine göre Hoshiko'dan *gerçekten* çok hoşlanıyor olmalı," dedim.

"Kesinlikle." Bir süre ileri geri sallandık. Sonra tekrar konuştuk, bu kez sesi yumuşamıştı. "Erkekler bir kızdan gerçekten hoşlanmadıkları sürece en sevdikleri şeylerden vazgeçmezler."

"Bundan emin değilim. Dükkânda geçireceğin bir akşamdan vazgeçip buraya geldin."

"Vazgeçtim, değil mi? Ama dükkân sensiz artık o kadar eğlenceli olur mu emin değilim."

"Vay be, değişim diye buna denir." Gülümsedim. "Eminim ilk zamanlar gideceğim haftaları sayıyordun."

"Günleri sayıyordum." Muzip bir ifadeyle güldü. "Hatta bir gün saniyeleri bile saydığım oldu."

Güldüm. Kollarını belime sıkıca sardı, birbirimize iyice yaklaştık.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Seni Paul'le bu karmaşanın içine çektiğim gün müydü?"

Bakışlarını benden kaçırıp dans pistinin öbür ucuna çevirdi. “Hayır. O gün güzeldi,” dedi. Ellerini sırtımdan yukarı kaydırıp buklelerimin arasından geçirdi. “Saçlarını açık bıraktığın gün.” Gözleri yumuşadı, başını hafifçe eğdi. “Bu akşam kuralları unutmakla ilgili söylediklerinde ciddi miydin?”

Kalbim hızlandı.

Yoksa biz...

Gözlerimi onunkilerden ayırıp pistin etrafına baktım. Paul burada mıydı? Nathan’ın böyle davranmasının sebebi bu muydu? Paul’ü gördüğü için miydi?

Çünkü şu an Nathan’ı *gerçekten* öpmek istiyordum ama sahte olmasını istemiyordum. Artık hiçbir şeyi numaradan yapmak istemiyordum.

Yavaş yavaş salınırken kalabalığı taradım ama Paul’ü hiçbir yerde göremedim. Rahatlama ve beklentiyle derin bir nefes aldım.

Tekrar ona döndüm. “Ciddiydim.”

Sanki benden gelecek en ufak bir tereddüdü bekliyormuş gibi acı verecek bir yavaşlıkla bana doğru eğildi. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Beni kendine daha sıkı çektiğinde kollarımı boynuna doladım. Gözlerimin ardında, zihnimin içinde havai fişekler patlıyordu sanki. Daha önce hiçbir öpücük böyle hissettirmemişti. Aynı anda hem havalanıyor hem boşluğa düşüyor hem de tüm ağırlığımdan kurtulmuş gibi hissediyordum. Bunu bin yıl boyunca yapsam bile yine doymayacakmışım gibi geliyordu.

Sonunda birbirimizden ayrıldık. Gözlerimi açıp bakışlarıyla buluştum. Bunları o da hissetmişti, değil mi?

Ama arkasında bir şey dikkatimi çekti. Öpüşürken yavaş bir daire çizerek dönüp durmuştuk ve şimdi az önce baktığım yönün tam tersine dönmüştüm. Dans pistinin ucunda, bana dik dik bakan Paul duruyordu. Bütün bu süre boyunca orada durmuş bizi izliyor olmalıydı. Nathan onu önceden görmüş müydü? Beni öpmesinin sebebi bu muydu? Paul izliyor diye mi?

“Paul!” diyerek geri çekildim. Bir anda midem bulandı. “Paul burada. Onu gördün mü?”

Nathan irkildi. “Ne? Yani, evet.”

Bir adım daha geri çekildim ve yanıımızdaki çifte çarptım. “Onun... bize bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.” Başımı salladım. “Tuvalete gitmem gerek.”

“Riley, dur.” Nathan kolumdan tuttu. “İyi misin? Fazla mı geldi?”

Başımı salladım. “Hemen dönerim.”

Onu itip kalabalığın arasından geçerek pistin kenarındaki masalara yöneldim. Nathan, Paul’ü pistin kenarında dolanırken görünce “sahte sevgili” tavırlarını takınmış olmalıydı. Gözlerim doldu, gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalıştım. Aklımdan ne geçiyordu ki? Nathan’ın benden gerçekten hoşlandığını mı sanmıştım? Öyle olsaydı Sophia’yla okul balosuna gitmeyi kabul etmezdi. Kendimi âna öyle kaptırmıştım ki neler olduğunu fark edememişim.

Nathan’a kızmak istedim ama bu adil olmazdı. O başından beri rolünü oynuyordu... Hem de benim bugüne kadar sergilediğimden *çok* daha iyi bir oyunculukla. Hıçkırığımı bastırırken bir anda kendimi Paul’ün karşısında buldum. Belli ki dans pistinden çıktığımı fark edip beni takip etmiş, spor salonunun diğer ucuna kadar gelmişti.

“İyi misin?” diye sordu.

“Neden umursuyorsun ki?” diye tersledim. “Beni niye takip ediyorsun?”

Bir adım geri çekildi. “Seni Nathan’la gördüm... Birkaç saniye sonra ortadan kaybolduğunu fark edince iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.”

Ellerim yumruk oldu. Demek hayal görmüyordum, gerçekten bizi izliyordu.

“Paul, ben artık senin kız arkadaşın değilim ki kontrol edesin. Git Lainey’yle dans et ve beni yalnız bırak.”

Omuz silkti, mahcup görünüyordu. "Lainey yirmi dakika önce benden ayrıldı."

"Belki de beni rahat bırakmayı bilmediğin içindir."

"Evet, belki..."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Şu anda bu konuşmayı *hiç* kaldıramazdım. Geri çekildim ama Paul kolumdan tutup beni durdurdu.

"Bir saniye dinle lütfen, Riley. Seni özledim. Senden ayrılmak yaptığım en aptalca şeydi." Elini kolumdan aşağı kaydırды. "Bu elbisenin içinde harika görünüyorsun."

Dehşet ve farkındalık içimi doldururken ellerime doğru sessizce küfrettim. Üstüne üstlük Nathan başından beri Paul konusunda haklıydı.

Paul ellerimi yüzümden çekti. "Sahnedede eğlendiğimiz zamanları, kuliste şaklabanlık yaptığımız anları hatırlasana? Nehirde kano yaptığımız, bütün öğleden sonrayı şarkı söyleyip etraftaki herkesi sinir ederek geçirdiğimiz günü? Birlikte çok iyiydik, Riley. Sen de biraz olsun beni özlemişsindir, değil mi?"

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Onunla yeniden birlikte olmayı zerre kadar istemiyordum. Ama isteseydim hayat daha kolay olmaz mıydı? Nathan'ı unutabilirdim. Dükkânda çalışmayı bırakır, hiç pişmanlık duymadan yoluma bakardım. Her şey çok daha basit olurdu.

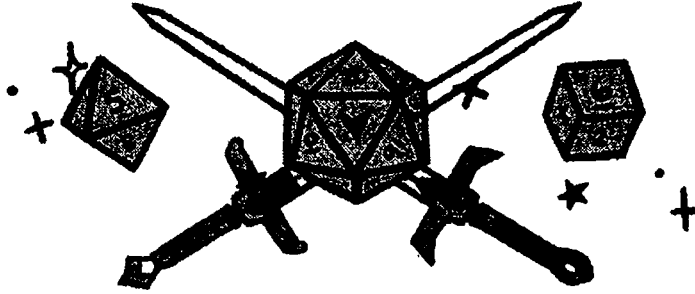
Paul, karşılık vermeyişimi bir onay gibi algılayıp beni öpmek için kendine çekti.

Bu ne cüret! Sert bir hareketle döndüm ve dudakları yanağımla buluştu.

"Dur! Bırak beni, Paul. Bunu yapamam. İlişkımız bitti."

Kendimi elinden kurtarıp nefes alabileceğim tek yer orasıymış gibi tuvalete doğru koştum. Ama kapıya varmadan önce Anthony ve Kenzie'yle köşede durmuş, bizi izleyen Nathan'ı fark ettim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hoshiko içeri daldığında on dakikadır tuvaletteydim.
“Riley?” diye seslendi.

Kabinimin kapısını açtım. Beni görünce gözleri büyüdü.

“Ne oldu? Az önce Paul’le karşılaştım, ikinizin yeniden barışabileceğini söyledi? Ondan nefret ettiğini sanıyordum! Nathan’la konuşmaya çalıştım ama bu akşam çok tuhaf davranıyor. Gerçekten de okul etkinliklerinden hiç hoşlanmıyor sanırım.”

“Sana bir şey söylemedi mi?” diye sordum.

“Nathan mı? Onun ağzından zar zor iki kelime koparabildim. Kavga mı ettiniz?”

“Hayır. Bilmiyorum.” Tuvalette bizimle birlikte iki kız daha vardı ama son sınıftaydılar ve pek kulak kabartıyor gibi görünmüyorlardı. Hoshiko’yu aynanın öbür ucuna doğru çekiştirdim. “Beni öptü,” diye aceleyle fısıldadım.

“Paul mü, Nathan mı?”

Ofladım. “Paul beni öpmeye kalktı ama son anda sıyrıldım.”

“Yani barışmıyorsunuz?”

“Hayır. O berbat biri. Hem şu an onun hakkında konuşmak istemiyorum. *Nathan* beni öptü.”

“Ve sen onun öpücüğünden kaçmadın?” diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Hayır.” Nefes aldım. “Ama gerçek değildi. Paul bizi izliyor diye yaptı.”

“Emin misin? Lucas’la ben aranızda bir şeyler olduğuna yemin edebiliriz.”

O an Hoshiko’yla Lucas’ın artık gizli gizli randevulara çıkıp geri kalanımız hakkında konuşacak kadar yakın oldukları kafama dank etti. “Sence Lucas bir şey biliyor mudur?”

Başını iki yana salladı. “Nathan’dan öğrenmeye çalıştı ama konuşmuyor. Zaten arkadaşlıkları o boyutta değil.”

“Peki, seninle Lucas arasında ne oluyor? O dans neydi öyle! Ne zamandır çalışıyordunuz?”

“İki hafta önce stüdyoya gelmeye başladı.” Başını eğip dalgın bir ifadeyle gülümsedi. “Benden ders almak istemesine çok şaşırdım. İlk başta beni etkilemek için geldiğini düşündüm ama sanırım derslerden gerçekten hoşlanıyor. Onunla dans etmek çok keyifliydi ve şimdiden okula dönüş balosundan söz etmeye başladı—” Aniden ağzını sımsıkı kapayıp koluma bir tane vurdu. “Konuyu dağıtmaya çalışıyorsun! Buraya seni kontrol etmeye geldim, kendimden bahsetmeye değil!”

“Tamam ama senin hayatın benimkinden çok daha ilginç.”

“Kesinlikle ama bunun için bütün gece vaktimiz olacak.”

Sırıttım, ne olursa olsun Hoshiko’nun bu gece bizde kalacağını hatırlamak içimi sevinçle doldurdu. Erkekler gelip geçerdi ama en yakın arkadaşların yerini kimse tutamazdı.

Tam o sırada *Shrek* gösterimizden bir grup kız tuvalete girdi ve bizi görünce heyecandan çılgılık attılar. Birkaç dakika elbiselerimiz ve saçlarımız hakkında birbirimize övgüler yağdırıp gösteri hakkında konuştuk. Kızlar kabinlere yönelince Hoshiko elimi tutup beni kapıya doğru çekti. Etrafta bizi duyma ihtimali olan birileri varken Nathan konusunu konuşmak istemediğimi anlamış olmalıydı.

“Bu kadar tuvalette takıldığımız yeter,” dedi. “Bütün geceyi burada geçiremeyiz.”

“Ben geçirebilirim,” dedim ve öne eğilip sesimi alçalttım. “Bütün dedikoduları topluyorum. Görünüşe bakılırsa Emily Harris balodan sonra evinde efsane bir parti veriyormuş. Ailesi de orada olacaktı, hatta içkileri bile onlar almış! Sara da Eli’yla işi sonuna kadar götürmeye karar vermiş. Onlar adına sevindim.”

İnledi. “Hiç hoş değil. Hadi gidelim.” Beni kapıya doğru çekti, sonra durup yüzümü inceledi. Başparmağıyla iki gözümün altını sildi, yüzümü çevreleyen saçlarımı düzeltti.

“Mükemmel. Şu hâlinle Lucas hariç bütün çocukları peşinden sürüklersin.”

“Lucas hariç bütün çocuklar,” diye takıldım.

Göz kırptı ve birlikte spor salonuna geri döndük. Daha önce hissettiğim o kış masalı büyüğü çoktan dağılmıştı. Salon yeniden yirmi yıldır elden geçirilmemiş basketbol sahasına dönmüştü. J.Lo’nun bir dans parçası çalışıyordu ve öğrencilerin büyük çoğunluğu dans pistinin ortasında kurtlarını döküyordu. Etrafta birkaç kişi kalmıştı; masalardan birinde oturan bir grup kız, köşede öpüşen bir çift. Paul’e bakındım ama neyse ki beni beklemiyordu. Çoktan eve gitmiştir ya da yeniden Lainey’nin yanına dönmüştür diye umdum. Onunla uğraşacak hâlim yoktu.

Hoshiko’nun peşine takılıp pistin öbür tarafına geçtim. Lucas ve Nathan, Anthony’yle birlikte katlanır sandalyelerde oturuyordu. Anthony’nin yüzü kızarmıştı, hızlı hızlı nefes alıyordu.

“İşte buradasınız!” diye seslendi bizi görünce. “Kenzie ve benimle dansa gelin.”

Lucas öyle hızlı ayağa fırladı ki metal sandalyesi geriye kayd ve ayakları yere çarpıp savruldu. Hoshiko’yla bana baktı. “Gidelim mi?”

Hoshiko dudaklarını ısırıldı. “Bilmem...” İkilemde kaldığını hissediyordum. Dans etmek dünyadaki en sevdiği şeylerden bi-

riydi ama  zg n olduğumu bildiğinden beni yalnız bırakmak istemiyordu. Onu hafifçe Lucas'a doğru ittim. "Git!"

"Benimle gel," dedi. Sonra başıyla heykel gibi oturan Nathan'ı işaret etti. "İkiniz de dansa gelmelisiniz."

"Ben böyle iyiyim," diye mırıldandı Nathan.

"Siz gidin. Birazdan gelirim."

Hoshiko kaşlarını çattı ama yine de Lucas'la Anthony'nin peşinden piste  ıktı. Kısa, tuhaf bir duraksamadan sonra Lucas'ın sandalyesini çekip Nathan'ın yanına oturdum.

"Orada ne oldu?" diye sordu Nathan. "Paul seni öpmeye mi çalıştı?"

"Evet."

Yüzü karardı. "Ondan boşuna nefret etmiyorum. Yoksa... Siz?.."

"Hayır. Bunu ona anlatmak biraz zor oldu."

"Hâlâ kafası karışıksa haberi vermekten memnuniyet duyarım." Kafeterya tarafına sert bir bakış attı.

"Paul meselesi resmen kapandı. Hakkını teslim etmeliyim ki rolünü hayal edebileceğimden çok daha iyi oynadın. Onu sadece birlikte olduğumuza ikna etmekle kalmadın, öyle bir kiskandırdın ki barışmamız için bana yalvardı."

Buna hâlâ inanamıyordum. Eski sevgilimin süründüğünü görmekten ötürü zafer sarhoşluğu yaşamam gerekiyordu. Dans pistinde Nathan'ın yanında zıplayıp durmalıydım. Kazanmıştım.

Ama şu an yanında oturmuş, hafifçe buruşmuş takım elbisesi ve yamulmuş gözlüğüyle ne kadar yakışıklı göründüğüne dikkat etmemeye çalışırken bunun bir zafer gibi gelmediğini fark ettim. Bu gece olan biten her şey işleri ne kadar berbat ettiğimi yüzüme vurmuştu. Bir dakika daha Nathan benden hoşlanıyormuş, ben de ona  şık değilmişim gibi numara yapmaya devam edersem kalbim patlayacaktı.

Çünkü  şıktım. Bunu şimdiye kadar kendime itiraf edememiş, hatta düşünmeme bile izin vermemiştim ama artık

hislerimi inkâr edemiyordum. Beni olduğum gibi kabul edişini seviyordum. Arkadaşlarına, dükkâna ve babama karşı sadık olmasını seviyordum. Okul etkinliklerinden hiç hoşlanmadığı hâlde sırf benim iyi ve mutlu olduğumdan emin olmak için bu akşam benimle gelmesini seviyordum. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Onun da benim için aynı şeyleri düşünmesini istiyordum. Herkesin ve her şeyin önüne beni koymasını, başka hiçbir yerde olmak istemediği için beni seçmesini istiyordum. Ama hâlâ Sophia'ya ilgi duyuyordu ve bu gerçeği kabul etmem gerekiyordu.

“Riley?”

Bir süredir dalgınca ona baktığımı fark edip kendimi toparladım. “Bunu gerçekten birirmemiz gerekiyor,” dedim. “Artık sevgili rolüne bir son vermeliyiz. Paul için bile olsa böyle davranmana gerek yok.”

Nathan başını eğdi. “Tamam.”

Biraz geri çekilip kendimi bir sonraki kısma hazırladım. Bunu söylemek zor geliyordu ama en nihayetinde doğru olanı yapıyordum. Bu kararı benim yerime bu akşam yaşananlar vermişti zaten.

“Bir de sana annemle babamın beni dükkândaki işimden azat ettiğini söyleyecektim. Cezam bitti. Artık çalışma saatlerini çalmayacağım.” Bu iyi bir habermiş gibi hafifçe gülümsemeye çalıştım ama Nathan kaşlarını çatı.

“Ne? Ciddi misin? Çalışmayı bırakıyor musun?”

“Evet. Sanırım dükkândan ve D&D oyunundan çekilmem gerekiyor.”

“Hayır hayır, oyundan çıkamazsın. Özellikle de Lucas geçen oturumda o hortlak saçmalığını ortaya attıktan sonra. Sensiz hayatta kalamayız. Hem dükkânda da yardıma ihtiyacımız var.”

“Çok yorucu oluyor, Nathan. Koroyla ve müzikalle aynı anda yürütemeyeceğim.”

“Ayrılacağın ne zaman kesinleşti?”

Yüzümü buruşturup yere baktım. “Aslında henüz karar vermedim ama... Annem bir hafta önce cezamın kalkacağını söyledi.”

“Bir *hafta* mı? Dalga geçiyor olmalısın. Bu demek oluyor ki... Monty Python’ı birlikte izlediğimiz gün işi bırakacağını biliyordun! Bunca zaman birlikte çalıştık ve sen bunu bildiğin hâlde bana söylemedin. Hiçbirimize söylemedin.” Doğruldu, sesi yükselmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Sandalyeme biraz daha çöktüm. Bana böyle bakmasına dayanamıyordum. Bu, her şeyi nasıl berbat ettiğimin bir başka kanıtıydı.

“Üzgünüm. Daha önce söylemeliydim. Sadece... Ne yapmak istediğimden emin değildim.”

Arkasına yaslandı. “Ama şimdi –bu akşam– bir anda bırakmaya karar verdin, öyle mi?”

Bilekliğimi çevirip yavaşça başımla onayladım. İkimiz de sustuk. Bir an sonra dışarıdan ne kadar tuhaf göründüğümüz kafama dank etti. Etrafımızda insanlar gülüyor, dans ediyordu. “Y.M.C.A.” o kadar yüksek sesle çalıyordu ki nakarat ve ona eşlik eden bağırışlar arasında Nathan’ı zar zor duyabiliyordum. Şu anda tek istediğim Hoshiko’yla eve gidip battaniyeye sarınmaktı.

“Zamanlama mantıklı,” dedim aramızdaki sessizliği doldurmak için. “Sophia varken oyunda olmak artık fazla garip gelecekti. Bir de bu müzikal işinden hâlâ çok umutluyum. Olursa çok zamanımı alacak. Benim için şu an müzikal her şeyden önemli.”

“Her şeyden mi?” dedi.

“Sevdiğim şey bu,” diye fısıldadım.

Paul’ün dans pistinde bizi izlediğini gördüğüm an çatlayan kalbim bu konuşmayla iyice parçalara ayrıldı. Nathan’la burada bir dakika daha kalamazdım. Bakışları, taze bir yanığın üzerine dökülen kaynar yağ gibiydi. Şu anda benden nefret ediyor olması bile mümkündü. Kesin olan tek şey beni sevmediğiydi.

Hoshiko'yla Lucas piste çıkmamız için el salladığında kaçmak için bahanem oldu. Arkadaşlarımı işaret ettim. "Sanırım piste çağırıyoruz."

Nathan bakışlarını o yöne çevirip yüzünü buruşturdu. "Bensiz git. Dans edecek havada değilim."

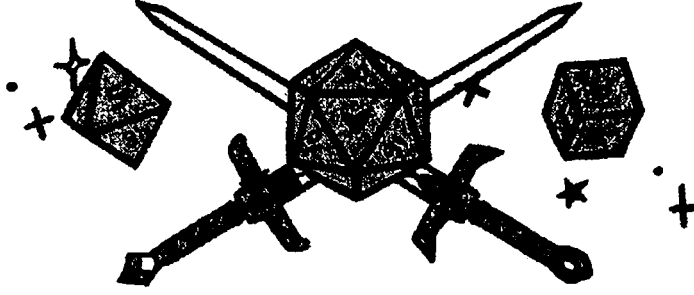
Ayağa kalktım, bu konuşmadan kaçmak için can atıyordum ama ondan uzaklaşma düşüncesi içimi acıtıyordu. Beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Aslında..." Nathan'ın sesi müziğin içinden geçip göğsüme saplandı. "Hoshiko da arabayla gelmişti, değil mi? Seni eve o bırakabilir." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım ben eve gideceğim. Okul dansları konusunda haklı olduğumu fark ettim." Etrafındaki manzaraya sert bir bakış attı.

Kalbim sızladı. "Beni o bırakabilir," dedim kısık bir sesle.

"Tamam." Veda eder gibi el salladı; vücudu kasılmış, yüzü acıyla buruşmuştu. "Seninle rol yapmak güzeldi. Gerçekten çok iyi bir oyuncusun, Riley."

Yirmi Beşinci Bölüm

Hoshiko'yla birlikte bir saat daha salonda kaldık çünkü onu Lucas'ın yanından çekip almak istemedim. Hoshiko, kalırsam daha iyi hissedeceğini savundu. Yanılıyordu ama en azından taşan neşesi akşamın ne kadar kötü geçtiğini biraz olsun unutturdu. Arabasına biner binmez koltuğa çöktüm. Anlayışla bana baktı. "Nathan'la olanlar için üzgünüm," dedi.

İnledim. "En başından böyle biteceğini tahmin etmiştiniz zaten."

"Seninle çıkmak için ayaklarına kapanıp yalvarmak yerine gelecek hafta Sophia'yla baloya gitmeyi tercih ediyorsa zaten seni hak etmiyordur. Hatta benim gözümde resmen bitmiştir," dedi.

Kıkırdadım. En yakın arkadaşınızın sadakatinin yerini hiçbir şey tutmazdı. "Pek mümkün olmayacağını biliyorum ama çarşamba günkü toplantıya dek bunu düşünmemeye çalışacağım. Gerçi artık toplantıya dair de pek umudum kalmadı. Umarım gösteri iyi geçer ama iyi geçse bile bu daha mücadelenin başıydı. Ya önerdiğim bütçe fazla gelirse? Ya halktan daha fazla sponsor desteği isterlerse?"

“Şu an beyninin başına gelebilecek her kötü senaryoyu önüne dizdiğini biliyorum ama biraz iyimser olmaya çalışalım. Bu gösteriyi planlayarak harika bir iş çıkardın ve ortalığı kasıp kavuracağız. Müzikali tekrar yapmayı kabul ettiklerinde koreografi için yardımcı olacak bir dans eğitmeni bile ayarladım. Ayrıca okul idaresi gönüllü ya da bağışçı ararsa annenle babanı da devreye sokabileceğine bahse girerim, tabii son zamanlarda nelerle uğraştığını onlara anlattıysan?” Kaşını kaldırdı.

Artık makyajımı dert etmediğimden gözlerimi ovuşturdum “Belki yardımcı olurlar. Tabii anlattığımda çıldırmazlarsa.”

Eve vardığımızda annem mutfaktan neredeyse koşarak çıktı. “Kızlar! Nasıl geçti?” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Aksiyonlu bir gece miydi?”

Yani kısaca *korkunç görünüyorsun* diyordu. Akan rimelimle beraber duygularım da yüzüme yansıyor olmalıydı.

“Bol bol dans ettik,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Güzel! Hadi gelin, neler hazırladığımı bir görün.” Bizi mutfağa yönlendirdi. “Biraz abartmış olabilirim.”

Pırıl pırıl mutfak adası atıştırmalıklarla doluydu. Koca bir kâse çedarlı ve karamelli patlamış mısır, Twizzlers, kurabiyeler, içecekler... Bir de annem abartmadan edemediği için koskoca bir şarküteri tabağı hazırlamıştı.

“Vay canına!” dedi Hoshiko, bir avuç patlamış mısır kaparak. “Bu harika.”

“Sağ ol, anne! Bunları hazırlamak epey zamanını almıştır.”

Omuz silkti ama hâlinden memnun görünüyordu. “İnsan hayatta sık sık böyle şeyler yaşamıyor, pijama partisini biraz daha özel kılmak istedim.” Tezgâha yaslanarak bana manidar bir bakış attı. “Nathan’ın bu kadar yakışıklı olduğunu fark etmemiştim. Ne dersen de, babanla bana çıkıyormuşsunuz gibi

göründünüz. Onu bir ara eve davet et de biraz sorguya çekeyim.” Göz kırptı.

Cevap vermemek için tabaktan koca bir parça peynir alıp ağızıma tıktım. Nathan’la ilgili yeni soruların, gözyaşlarımın kapısını aralamamasına imkân yoktu. Hem peynire abanırsam adı her geçtiğinde içime saplanan o derin acı biraz olsun körelirdi belki. En azından denemeye değerdı.

Hoshiko dirseğimi tutup beni merdivene doğru sürükledi. “Gerçekten harika, Bayan Morris ama rahatça yiyebilmek için elbiselerimizi değıştirsek iyi olacak.”

Annem başını sallayıp bizi eliyle savdı. “Sonra Nathan’la ilgili her şeyi anlatacaksın ama!” diye seslendi arkamızdan.

Boğuk bir inilti kopardığımda Hoshiko beni daha hızlı çekıştirdi.

Hoshiko’yla gece ikiye kadar oturup annemin hazırladığı atıştırmalıkları mideye indirdik ve akşam Lucas’la arasında yaşananları, ondan hoşlandığını ne zaman fark ettiğini, birlikte aldıkları dans derslerini en ince ayrıntısına kadar konuştuk. Sonra Hoshiko birkaç kez Nathan ve Paul konusunu açmaya çalıştı ama ben sohbeti hızla Lucas’a çevirince itiraz etmedi. Nathan’la ilgili hislerimi derinlemesine konuşmaya ya da bundan sonra onun yanında nasıl davranacağımı düşünmeye henüz hazır değildim.

Geç saate kadar uyuduk ve öğleden sonrayı da müzikal planının son rötuşlarını yaparak geçirdik. Çarşamba günü okuldan sonra yapılacak toplantıyı her düşündüğümde midem bulanıyordu. Çünkü her şey bu toplantıya bağılıydı. Bayan Sahnı’yi, Müdür Holloway’i, okul yönetiminden birini ve Müzik Destekçileri’nden bir veliyi aynı tarih ve saatlerde bir araya getirmek

neredeyse imkânsızdı ama bunu başaramazsam her şey bitecekti. Elimden geleni yaptığımı ummaktan başka çarem yoktu.

“Harika olacak,” dedi Hoshiko. “Hayır diyemeyecekler.”

Yarım ağız gülümsedim. “Umarım.”

Kâğıtlarımı bir kez daha gözden geçirdim. En azından hazırlanmak için elimden geleni yapmıştım.

Hoshiko gittikten sonra annem peşimden yukarı çıktı. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.” Yatağıma oturup yastığımı kucağıma çektim.

“Öyle mi? Balodan sonra biraz keyfin kaçık gibiydi. Her şey yolunda mı?”

“Eğlenceliydi. Çoğunlukla.”

Odada dalgın dalgın dolaşıp defalarca gördüğü fotoğraflara ve posterlere baktı. Rahat görünmeye çalışıyordu ama yememiştim. “Nathan’la bir şey mi oldu?” diye sordu. “Lise ilişkileri bazen gerçekten zor olabiliyor.”

“O benim sevgilim değil, anne. Babamın sürekli bu konuyu açtığını biliyorum ama büyütüyor. Nathan’la ben sadece arkadaşız.”

“Hı hı.” Belli ki pek ikna olmamıştı.

Odanın diğer ucuna geçip masamın başında durdu. Üzerinde yeşil sahne makyajı ve hazırladığım müzikalle ilgili bütçe ayrıntılarının bulunduğu dört kalın dosya duruyordu. Ah. Keşke annem onları görmeden önce her şeyi saklasaydım diye düşündüm ama kafam o kadar dağınıktı ki bunu akıl edememiştim.

Makyajı inceledi. Tiyatrodan yeterince anladığı için ne olduğunu hemen kavradı. “Hoshiko’yla okul için bir şey mi hazırlıyorsunuz?” diye sordu.

“Şey...” Bir an için bir şeyler uydurmayı düşündüm ama bu haftaki gösteri başarılı olursa eninde sonunda müzikali ona anlatmam gerekecekti. “Aslında... bahar müzikali için üzerinde çalıştığım bir proje,” dedim. Dosyalardan birini uzatıp prova

sürecine girmeden önce idare için toparladığım bilgileri anlattım. Okul çıkışı provalardan söz etmeye başlayınca yüzü gerildi.

“Bu müzikal üzerinde mi çalışıyordun? Bize koro provaları olduğunu söylemiştin. Yani yalan mıydı?”

Nefesim daraldı ama inkâr etmedim. “Her şeyi anlatmadığım için gerçekten üzgünüm. Bayan Sahnî mekânı kullanmamıza izin *verdi* ve evet, şarkı provaları yapıyorduk ama koro için değildi. Cezalıyken okuldan sonra bir şeyler yapmama izin vermeyeceğinizi biliyordum ama... müzikali bırakamazdım, anne. Sonuna kadar götürmem gerekiyordu.” Garip bir şekilde aynı anda hem ağlamaklı hem de isyankârdım. Ellerimi önümde kenetledim. “Gösteri şarkılarını ben yönettim ve bence bu hâliyle idareyi fikrinden döndürme şansımız var. Lütfen anlamaya çalış,” dedim.

Son sözler ağızımdan neredeyse bir yakarış gibi dökülmüştü. Kaşlarının, tıpkı bir müteahhit randevuyu ertelemesi gerektiğini söylediğinde olduğu gibi çatılmasını bekledim ama yüz ifadesi değişmedi. Dosyadaki bilgileri karıştırdı, sonra başını kaldırıp bana baktı.

“Bu gösteride kaç öğrenci var?” dedi.

“Yirmi beş.”

“Ve hepsini sen mi yönetiyorsun? Bütçelerle ve müzikalin telif işleriyle ilgili bütün bu bilgileri de sen mi toparladın?” diye sordu, sesi sakindi.

Başımla onaylayıp dudağımı ısırdım. Öfkesini içine mi atıyordu? Beni iyice sorguladıktan sonra mı patlayacaktı? Bana hiç bağırmasdı ama her şeyin bir ilki vardı.

Bunun yerine iç çekti. “Bana yalan söylemen hiç hoşuma gitmedi. Ama... neden yalan söyleme ihtiyacı duyduğunu az çok anlayabiliyorum. Dürüst olayım, dükkânda çalışmayı, okulu ve bu provaları aynı anda yürütmenin bir yolunu bulmuş olman beni etkiledi. Hayatında bir denge kurmayı başarmışsın.”

“Gerçekten mi?”

Gülüp başıyla onayladı. “Evet. Bu kadar şeyi aynı anda çekip çevirebiliyorsan kesinlikle daha sorumluluk sahibi oluyorsun demektir. Yani başın yeniden belada değil, en azından benim açımdan. *Ama* artık yalan yok, tamam mı?”

“Tamam,” dedim hemen. Topuklarımın üzerinde hafifçe sallandım. “Şey, o konuya girmişken...”

“*Riley.*” Bu kez sesi daha sertti.

Elimi kaldırdım. “Panik yapma hemen. Bayan Sahni gösteriden o kadar etkilendi ki birinci sınıfların koro provalarını yürütmem ve diğer işlerde ona yardımcı olmam için bana asistanlık teklif etti,” dedim. Bunu söylerken gülümsememe engel olamadım. “Henüz koro provaları başlamadı ama kulağa inanılmaz eğlenceli geliyor.”

“Bak sen şu işe,” dedi annem. Dosyayı bir kenara koyup beni kucakladı. “Tebrik ederim, bu harika bir şey. Yani bu görevi kabul etmek istiyorsun, değil mi?”

Başımı onaylarcasına salladım, yanağım omzuna sürtündü.

“Ama bunların herhangi birinden babanın haberi yok sanırım?”

Tekrar başımla onayladım, vereceği tepkiden korkuyordum.

Benden uzaklaşıp yüzümü inceledi. “O zaman yapacağın bir sonraki şey ona söylemek olacak. Özellikle de dükkândaki işi bırakmayı planlıyorsan, ki bırakacağını varsayıyorum.”

Gözlerimi yere diktim. “Evet, bırakmayı planlıyorum,” diye fısıldadım. Aklıma yeniden Nathan ve balodaki berbat konuşmamız geldi. Babama söylemek çok daha kötü olabilirdi. Daha ne kadar kötü olabilirse artık.

“O zaman ona söylemen için seni oraya götüreyim. Ve hayır, mesaj atmakla olmaz. Bunu senden bizzat duyması gerek.”

Babamın evine doğru yaptığımız yolculuk kasvetli geçti. Onunla bütün bunları konuşma düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyordu. Daha geçen pazar arkadaşlarımla birlikte onun evinde takılıp Monty Python izlemiştik ve babamın orada ol-

mamızdan ne kadar mutlu olduğu her hâlimden belliydi. Son haftalarda kurduğumuz huzurlu ilişkiyi altüst edecek olmaktan nefret ediyordum.

Babam kapıyı açıp da karşısında annemle beni görünce yüzü şaşkınlıktan endişeye dönüştü. “Ne oldu?” dedi.

“Riley’nin sana anlatması gereken bazı şeyler var,” dedi annem yumuşak bir sesle. Hüzünlü bir tavırla gülümsedi ve bu, ikisinin birbirine karşı nezakete en çok yaklaştığı andı. Sonra bir adım geri çekildi. “Sizi yalnız bırakayım da konuşun. İşiniz bitince onu eve bırakırsın.” Bana anlamlı bir bakış atıp arabaya yöneldi.

Babam içeri geçti ama ne kadar gergin olduğu belliydi. “Bu konu ciddi bir şeye benziyor, anlat bakalım,” dedi.

Oturma odasına geçtik ve müzikali geri getirmekle gösteriyi yönetme konusunu anneme anlattığım gibi baştan sona bir kez de ona anlattım. Ama babam bu konuda annemden bile daha az endişeli görünüyordu.

“Provaların gerçek nedenini dürüstçe anlatmadığın için annenin sitem etmesini anlıyorum ama açıkçası benim umurunda değil. Ehliyetsiz araba kullanmakla okuldan sonra şarkı söylemek aynı şeyler değil. Annenle en büyük derdimizin bu olmasına şükretmemiz lazım aslında.” Güldü. “Yine de bize anlattığın için teşekkür ederim. Bir şey içer misin? Buzdolabında yeni aromalı Mountain Dew var.”

Nedense birden aklıma Nathan’ın haftalar önce söylediği bir şey geldi.

“Şeker tüketimine dikkat etmen gerekmiyor muydu?”

Şaşkınlıkla irkildi. “Bunu doktor önermişti. Sen nereden duydun?”

“Nathan söyledi.”

Bilmiş bilmiş gülümsedi, bu da beni daha da huzursuz etti. “Tabii ya, siz ikiniz artık her şeyi konuşuyorsunuzdur, tahmin

etmeliydim. Ama sen bunu dert etme.” Eliyle geçiştirdi. “Bana baloyu anlat. Nathan’la aranız nasıl?”

Cevap vermek yerine, “Neden sağlık sorunlarını bana değil de Nathan’a anlattın?” diye sordum. Vücudum hafif hafif titriyordu, ellerimin titremesini durdurmak için bacaklarımın altına sıkıştırdım. “Dükkândaki herkesle resitallerimden, gösterilerimden konuşup bunları benimle konuşmamamı da anlamıyorum.”

Dikleşip oturdu, ses tonumla birlikte rahat tavrı yok oldu. “Bunu zaten konuşmuştuk. Ne kadar yetenekli bir kızım olduğunu arkadaşlarıma anlatmak istedim sadece,” dedi.

“Ama bunu bana söylemek istemedin, öyle mi?”

Gözlerimin yanmaya başlamasına şaşırdım. Neden bu kadar duygusallaştığımı bilmiyordum ama birden yıllar boyunca ne kadar az konuştuğumuzu fark edince içim öfke ve hüznle dolup taşmıştı. Hayatımda olup bitenleri onunla paylaşamadığım ve yaşadıklarım hakkında ne düşündüğünü hiç öğrenemediğim bir sürü fırsatı kaçırmıştık. Üstelik şimdi bile bana her şeyini anlatmıyordu. Evet, ben de ona karşı her zaman açık olmamıştım ama ilişki tek taraflıymış gibi hissettiğinde insanın hevesi kırılıyordu. Hele de dükkân dışındaki hayatımla ilgilendiğinden bile emin değilken.

“Gösterilerini ne kadar sevdiğimi sana söylemiştim,” dedi, yüzü ciddileşmişti.

“Hayır, söylemedin.” Gözyaşımı silip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Belki dükkânda şarkı söylememi seviyorsundur ama sahne aldığım gösterilerle ya da... *hayatımla* ilgili benimle hiç konuşmadım. Umursamadığını sanmıştım. Sonra tanımadığım insanlarla bunları konuştuğunu duyunca anlam veremedim, baba. Benimle konuşmaktan hoşlanmıyor musun? Ya da benimle vakit geçirmekten? Eminim dükkândaki arkadaşlarımla takılmak, benimle sıkıcı bir hafta sonu geçirmekten daha cazip geliyordur.”

“Riley, *hayır*.” Dizime dokunmak ya da beni kucaklamak ister gibi ellerini uzattı ama ayağa kalkıp geri çekildim. “Hayır, hiç de öyle değil. Seninle vakit geçirmeyi her zaman sevdim. Seni seviyorum. Sadece... Bilmiyorum, galiba bu konuları konuşmakta pek iyi değilim,” dedi.

“O zaman ben de sana çekmişim demek ki,” dedim kollarımı kendime dolayarak. “Çünkü dükkândaki işi bırakıyorum. Annem beni bu yüzden buraya getirdi, sana bunu söyleyeyim diye. Koro öğretmenim akşam provalarında ona yardım etmemi istedi ve büyük ihtimalle bu bahar müzikalde de görev alacağım. Yani artık çalışmaya vaktim kalmayacak.”

Sanki suratına tokat atmışım gibi geri çekildiğinde acım daha da katlandı.

“İşi mi bırakıyorsun?” Sesi kısıktı.

“Her şeye yetişecek vaktim olmayacak,” diye fısıldadım.

“Ben... dükkânda çalışmayı sevdiğini sanıyordum. Çok mutlu görünüyordun, arkadaşların da oradaydı...” Eksik parçaları bir araya getirip yapbozu tamamlamaya çalışıyor gibi yavaş yavaş konuşuyordu. “Çok güzel vakit geçiriyorduk. Seninle daha güçlü bir bağ kurmaya devam etmek istiyordum.”

Gözyaşlarım akmaya başladığında gözlerimi silip yutkundum. “O zaman neden çabalamadın? Neden bir ilişkimiz olsun diye hep benim uğraşmam gerekti? En başından beri düzgün bir ilişkimiz olabilirdi ama sen bunu istiyor gibi görünmüyordun.”

Ayağa kalktı. “Bu doğru değil.”

“Beni okuldan arabayla almak bile istemedin. Yerine Nathan’ı gönderdin.”

Hayretle yüzüme baktı. “Ciddi misin? Bunu senin için yaptım. Onunla biraz daha vakit geçirmek isteyeceğini düşündüm. Ben seninle hep daha çok zaman geçirmek, seni daha iyi tanımak istedim. Ama siz annenle etrafınıza küçük bir kale örüp beni de hendeğin öte yanında bıraktınız.” Derin bir nefes

aldı. “Annenle bu kadar yakın olman güzel bir şey ama seninle bağ kurmaya çalışmak benim için zor oldu.”

İçim suçlulukla doldu, ardından hemen gardımı aldım. Anneme yakın olmaya hakkım yok muydu?

“Benimle bağ kurmanın tek yolu beni dükkânda tutmaksa o zaman pek de çabalamıyorsun demektir. Sevdığımız ortak bir şey olsun diye beni suçluluk duygusuyla yanında tutmaya çalışıyorsun.”

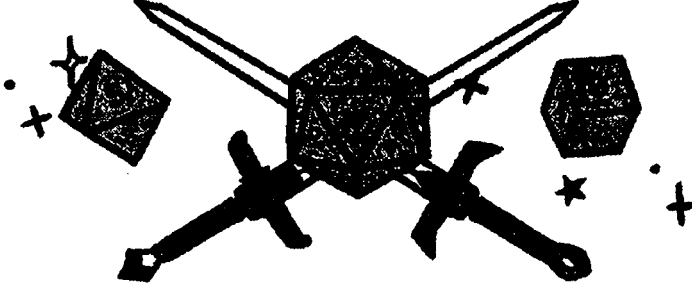
Babam irkildi ve başını çevirdi. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi kötü hissettim. Onu incittiğimi biliyordum. Ama sözlerimi geri alamazdım. Çok uzun zamandır söylenmeyi bekliyorlardı.

Sessizlik içinde öylece dikildik. Sonra boğazını temizledi. “Mesaj alınmıştır. İstifanı veriyorsun.”

Yere baktım. Bir an sonra anahtarlar şingirdadı.

“Seni eve bırakayım. Önünde yoğun bir hafta var gibi görünüyor.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Pazartesi sabahı koridorlarda yürürken gözüm ister istemez Nathan'ı aradı. Küçük bir parçam onu kapının önünde beni beklerken görmeyi ummuştum. Dolabıma vardığımda belki bir şekilde şifremi çözmüştür de dolabımı kâğıt kalplerle doldurmuştur ya da bana umutsuzca âşık olduğunu anlatan bir mektup bırakmıştır diye heyecanlanmıştım.

Elbette öyle bir şey yoktu. Zaten Nathan hiçbir zaman aşırı romantik biri olmamıştı. Olsa bile özellikle cumartesi gecesi aramızda olanlardan sonra benim için bu kadar uğraşmazdı.

İdareyle yapılacak toplantıya yalnızca iki gün kalmıştı. Ders-ten derse koşarken sadece buna odaklanmaya çalıştım. Öğle arası geldiğinde her zamanki masamızda Nathan'la yüz yüze gelmek yerine Bayan Sahnî'yle birlikte koro odasında vakit geçirdim. Korkaklık ediyordum, biliyordum ama kendime bu konuyla *Shrek* gösterisinden sonra ilgileneceğimi söylüyordum. Şimdilik tek ihtiyacım çarşamba günkü gösteriyle idareyi ikna etmektir.

Ertesi gün *Shrek* provasından sonra Hoshiko bana dönüp, "Seni ikna edemeyeceğime emin misin?" diye sordu. Bu, prova-nın son günüydü ve herkesi her zamankinden daha uzun süre

tutmuştum. Şarkılar artık oturmuştu ama insanlar hâlâ girişleri kaçıyordu. Bunun kusursuz olması gerekiyordu.

“İyi bir fikir değil,” dedim, sesimin kararımın net olduğunu belli edecek kadar sert çıkmasını umarak.

“Bu akşamki D&D oturumunu kaçıramazsın,” diye üstelendi. Ses tonum onu ikna etmeye yetmemişti anlaşılan. “Hortlak Kral’la kapışacağız. Çocuklar bütün öğle arasında bunu konuştu. Yemeğini bizimle yeseydin bilirdin.” Bana sert bir bakış attı.

Yüzümü buruşturdum. “Bayan Sahni yaklaşan koro performansı hakkında benimle konuşmak istedi. Harmoni konusunda zorlanıyorlarmış.”

“Riley, Nathan’a istediğin kadar yalan söyle ama bana yutturamazsın. Balodan beri herkesten kaçtığını biliyorum.”

“Senden kaçmıyorum.”

“Eh, tabii ki.” Başını omzuma yasladı. “İstesen de kaçamazdın. Seni bulurum.”

Hafifçe güldüm ama göğsüm sızlıyordu. Küçük bir yanımla Nathan’ın da özlediği için gelip beni bulmasını diliyordu.

Hoshiko başını kaldırıp yüzüme baktı. “Ondan nefret ettiğini sanıyor bence.”

“Nathan mı Paul mü?”

Neyse ki balodan beri Paul aramıza mesafe koymuştu. Baloda yaşananların tek iyi yanı Paul’ün artık benimle işinin bitmesiydi.

“Konuyu değiştirmeyi bırak,” dedi Hoshiko. “Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Gidip Nathan’la konuşsan ya—”

“Çok fazla. Çok erken. Yüzüme baktığı an ona olan hislerimi anlar,” dedim.

“E bu o kadar kötü bir şey mi ki? Belki sonunda neleri kaçırdığını fark eder.”

“Bunu kendi kendine fark edemiyorsa ben yardım etmeyeceğim. Sophia’yla çıkabilir.”

İkimiz de kızın adını duyunca yüzümüzü buruşturduk. “Hadi bu akşam D&D oturumuna gel ve Lucas’la yanımıza otur,” dedi. “Seni oyalarım, dikkatin dağılır. Çocuklar da seni özledi.”

Omuzlarım düştü. Ben de onları özlemiştim. Sonsuza kadar öğle aralarında saklanıp Hoshiko dışında herkesten kaçarak yaşayamazdım. Nathan ve Sophia konusunu artık kabullenmem gerekiyordu. Bir de babama işi bıraktığımı söyledikten sonra onunla hiç konuşmamış olmam vardı. Dükkanına bir daha adım atabilecek miydim ondan bile emin değildim.

“Yarını bir atlatalım da sonra bakarız,” dedim. Üzüldü ama itiraz etmedi.

Ellerimi iki kez çırpıp gruba seslendim. “Bir daha alabilir miyiz?”

Ertesi sabah erkenden ayaktaydım. Dün akşam D&D oyununa gitmek yerine Hoshiko’ya mesaj atıp olan bitenler hakkında (Sophia gelmemişti, Nathan bütün akşam neredeyse hiç konuşmamıştı ve Hortlak’la karşılaşmamak için bataklıkta vakit öldürüp erkenden dağılmışlardı) ondan bilgi alarak geçirmiştim. Diğer yandan da dolabımı karıştırıp Müdür Holloway’e hem ciddi olduğumu hem de sıkıcı biri olmadığımı gösterecek, çalışmaya hazır ama ruhsuz, donuk biri gibi de görünmeyen bir kombin aradım. Ne yazık ki öyle bir kıyafetim olduğundan emin değildim. Çoğu kıyafetim sanki bir boya fabrikasına dalıp çıkmışım gibiydi. O yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım: Lacivert pantolonla üzerine her tarafına minicik kırmızı kalpler serpiştirilmiş pembe bir gömlek buldum.

Hoshiko ilk dersten önce yanıma geldi ve beni tepeden tırnağa süzüp onaylar gibi başını salladı. “Kombinine bayıldım. Ama birkaç sorunumuz var.”

Donup kaldım. “Ne?”

İç çekip beni Dünya Tarihi dersliğine doğru çekti. "Sara'nın annesi söz verdiği kostümleri ayarlayamamış, yani seyircinin biraz hayal gücünü kullanması gerekecek. Bir de... Henry'nin hasta olduğu için okula gelmediğini duydum."

İçimi bir korku sararken ona döndüm. "Yani masal yaratıklarının yarısının kostümü yok mu diyorsun sen şimdi? Aynı zamanda anlatıcımız da yok!" Tavana bakıp inledim. "Hasta olamaz. Ona *ihtiyacımız* var!" Henry gösterimizin temel taşlarından biriydi. O Shrek'in çocukluğunu anlatırken –üstelik bunu oldukça ikna edici bir İskoç aksanıyla yapıyordu– ilk şarkıya giriyorduk. Onsuz gösteri o kadar anlamlı olmayacaktı. "Okuldan sonra gelmesi için ikna edemez miyiz? Kimseye bu laştırmamak için herkesten uzak durabilir."

Başını iki yana salladı, yüz ifadesi umutsuzdu. "Ciddi boğaz enfeksiyonu varmış."

Başımı ellerimin arasına aldım. İstedğim tek şey bugünün sorunsuz geçmesiydi ama onu bile becerememiştim. Daha ne gibi şeyler ters gidecekti? Paul Shrek maskesini mi unutacaktı? Larenjit salgını bir anda okulu saracak ve herkesin sesi mi kısılacaktı?

"Zaten uçuşumun kenarındaydık," dedim. "Provalarla o kadar meşguldüm ki sponsor bulmaya fırsatım olmadı. Sponsor olmadan bütçe, Müdür Holloway ve Müzik Destekçileri için fazla yüksek kalacak. Başka bir şey daha ters gidemez."

Koridorda ilerlememi durdurmak ister gibi önüme geçip ellerini omuzlarıma koydu. "Her şey yoluna girecek. Tamam mı? Öğle arasında bir plan yaparız. Bizimle yiyeceksin, değil mi?"

Önce tereddüt etsem de başımla onayladım. Dürüst olmak gerekirse bugün Nathan'la yüzleşmemek için her şeyi bahane edebilirdim ama Hoshiko haklıydı. Çözüm üretmek için zamana ihtiyacımız vardı.

"Halledeceğiz," dedi bir kez daha. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Şov devam etmeli."

Boğazımdaki düğümü yutkunup sınıfa yöneldim. Birinci ders başladı ve ben gösteri dışında hiçbir şey düşünmeden geçti. Kapı açılıp bir görevli öğretmenimize bir not uzattığında ben hâlâ sinir yumağı gibi oturuyordum.

Bay Fleishman kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdi. “Riley? Annen telefondaymış.”

İçimden bir ürperti geçti ve tiyatroyla ilgili takıntılı düşüncelerim dağıldı. Annem arıyordu. Sabah dokuzda. Bizim okulda ders sırasında telefon kullanmak kesinlikle yasaktı, bu yüzden son mesajlara bakmamıştım. Normalde annem mesaj atar, ben de ders aralarında ya da öğle arasında cevap verirdim. Bekleyemiyorsa demek ki ciddi bir şey vardı.

Hoshiko kocaman açtığı gözlerle bana baktı.

“Birazdan dönerim,” diye fısıldadım. Ayağa kalkarken sendeledim, bütün sınıfın gözleri üzerimdeyken kapıdan çıktım. Koridoru âdeta uçarak geçip merdivenden indim, ardından bir koridor daha derken idareye yaklaştığımda neredeyse koşuyordum. Zaten bütün gün kaygıdan ölecekken şimdi yay gibi gerilmiştim. Müdürün odasına girdiğimde asistanı tek kelime etmeden telefonu uzattı.

“Anne?”

“Riley. Dersini bölmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama baban...” Göğsümde korkunun pençelerini hissettim. Duraksadı. “Hastanede. Az önce Curtis’ten telefon aldım. İkisi erkenden dükkâna gitmiş, stokları gözden geçiriyorlarmış, sanırım babanın göğsü ağrımaya başlamış ve nefes almakta zorlanmış, onlar da ambulans çağırmışlar ve—”

“Babam yaşıyor mu?” Kelimeler boğazımı kazıyarak güç bela çıkmıştı.

“Evet. Evet, yaşıyor.”

Biraz gevşedim. Odadaki bütün gözler üzerimdeydi. Ne mahremiyet tanıyorlardı ne de çalışıyormuş gibi yapıyorlardı. Bakışlarımı masadaki post-itlere diktim.

“Kalp krizi mi geçirmiş? İyi olacak mı?”

“Bilmiyorum. Curtis başka bir şey söylemedi, sadece ambulans gelip onu almış ve acil servise yatırılmış. Daha fazlasını bilmeden seni aramak istemedim, bugün okuldan sonra gösterin olduğunu biliyordum ve çok üzgünüm ama... sana söylememek içime sinmedi. Şimdi hastaneye gidiyorum. Sen de–”

“Gel beni al. Yanında olmak istiyorum.” Gözyaşlarımı bastırdım. “Babamın da.”

“En kısa sürede orada olacağım.”

Sanırım telefonu birine uzattım ve sonra bir sandalyeye çöktüm. Annem odaya girdiğinde elimde bir bardak su tutuyordum, kim elime tutuşturmuştu bilmiyordum. Aklımdaki tek şey babamdı. Ya kalp krizi geçirdiyse? Ya acil yardımı zamanında arayamadılarsa ve hastaneye giderken hayatını kaybettiyse? Ya annem yeterince hızlı olamadığımız için babamın artık yaşamadığını söylerse? Son kez birlikte olduğumuz anlar zihnimde dönüp durdu. İşi bıraktığımı söylediğimde yüzünde beliren ifade... Onunla yeterince vakit geçirmediğimi söylerkenki sert ses tonum... Neden öyle şeyler söylemiştim ki? Dün gece neden dükkâna gitmemiştim? Gitmeliydim. En başta işi bırakmamalıydım zaten, bu düpedüz bencillikti. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim.

Annem yaklaşır yaklaşmaz ellerini tutup yüzünde daha kötü bir haberin izlerini aradım.

Hafifçe elimi sıkıp başını iki yana salladı. “Henüz başka bir haber yok, ki bu da iyi bir şey.”

Nefesimi verdim. Onu görüp her şeyi yoluna sokmak için hâlâ zaman vardı.

Araba yolculuğu sessiz geçti ama otoparka park edip acil servise yürürken göğsüm sıkışmaya başladı. Bu otopark nasıl bu kadar normal görünebilirdi? İnsanlar nasıl hiçbir şey olmuyormuş gibi yanımızdan geçip gidebilirdi? Babamın içeride olduğunu bilmiyorlar mıydı? Herkes durup bir anlığına onu düşünmeliydi.

Annem danışmadaki görevliyle konuştuktan sonra yanıma oturdu. “Testler için götürmüşler,” dedi. “Biraz zaman alacağını, oturup beklememiz gerektiğini söyledi.”

Bunun “iyi” haber olmadığını biliyordum ama biraz olsun rahatlamıştım. Test yapıyorlarsa bu babamın ölmediği ya da ölümün eşiğinde olmadığı anlamına geliyordu. Yoksa hastane dizilerindeki gibi yatağının başında, şok cihazını birbirine sür-tüyor olurlardı.

Annem omzumu hafifçe sıktı. Bekleme salonu sabahın bu saatinde neredeyse boş ve sessizdi. Hastane küçük, biraz da bakımsızdı; köşelerde sahte balkabakları ve sonbahar süsleri vardı, eski bir televizyonda sabah programı oynuyordu. Hiç de sıcak ve samimi bir ortam değildi.

Annem telefonunu çıkarınca ben de aynısını yaptım. İkinci dersten önce hiç bakmamıştım ama mesaj yağmuruna tutul-duğumu gördüm. Hoshiko en az on mesaj atmıştı; hızlıca göz gezdirdiğimde endişesinin giderek arttığı anlaşılıyordu. Nor-malde bir sürü emoji ve ünlem kullanırdı ama canı sıkkın ol-duğunda mesajları daha sade tutardı.

İnsanlar babanın hastanede olduğunu söylüyor. Doğru mu? İyi misin?
Çok üzgünüm.

Herkes panikliyor. Çocuklar okulu asıp
ganına gelsek mi diye konuşuyor.

Mesajlarını görmek içimi burktu. Cevap yazıp bildiğimiz her şeyi anlattım.

Hemen yanıt vermesini umuyordum ama tabii ki dersteydi, teneffüse kadar mesajlarına bakamayacaktı. Bu düşünce beni bugünün gerçekliğine geri döndürdü. Gösteri –toplantı– bugün öğleden sonra olacaktı. Okuldan sonra son bir kez doğrudan prova yapacak, ardından idareye teklifimi sunacaktım ve saat

dörtte gösteriyi sahneleyecektik. Dalgın dalgın başımı salladım. Artık buna imkân yoktu.

Babamın burada ne kadar kalacağı belli değildi. Saatler sürebilirdi, doktorların ne bulacağına bağlı olarak belki geceyi burada geçirebilir, hatta daha uzun süre kalabilirdi.

Toplantıyı kaçıracağımı düşününce üzüleceğimi sanmıştım ama tuhaf bir şekilde hiçbir şey hissetmiyordum.

Haber alır almaz sana yazarım. Bugün için çok üzgünüm. Bayan Sahnî'ye toplantıyı iptal etmesini mi söyleyen?

Şaşırtıcı biçimde saniyeler içinde cevap verdi.

Hayır, iptal etmiyoruz. Sen yeterince emek verdin, Riley. Gerisini biz hallederiz.

Boğazım düğümlendi ve telefonuma bakakaldım. Hoshiko'ya sımsıkı sarılmak istedim. Düşünmeleri gereken irili ufaklı o kadar çok şey vardı ki. Anlatıcı kim olacaktı? Ya Mitchell sözlerini unutursa ve sufle için sahne kenarında beni ararsa? Sadece bazılarının kostümü varken bu iş nasıl yürüyecekti? Burnumdan nefes alıp gözlerimi kapadım. Bu iş artık benim kontrolümde değildi.

"Riley?" diye fısıldadı annem. Telefonuma baktı, sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. "Ne oluyor? Arkadaşların ne diyor?"

Başımı iki yana sallayıp telefonu cebime koydum. "Bir şey yok. Sadece endişeliler."

"Tamam." Dudaklarını büzdü. "Biliyor musun, bu öğleden sonraki gösterin için gitmen gerekiyorsa sorun değil. Baban anlayış gösterir."

"Hayır." Sesim boş linolyum zeminde yankılanacak kadar yüksek çıkmıştı. "Hayır, gitmiyorum."

Okul toplantısı ya yapılacaktı ya yapılmayacaktı. Gösteri ya iyi geçecekti ya da tam bir fiyasko olacaktı. Her iki durumda da bu sadece bir gösteriydi, ileride başka gösteriler de olacaktı. Şu an önemli olan tek şey babamı görmektir.

Önümüzdeki bir saat boyunca saate bakıp durdum. Yelkovanın düzenli ilerleyişini izlerken düşüncelerimi susturmak daha kolay oluyordu. Bekleme salonuna yaşlı bir çift girerek beni dalgınlığımdan sıyırdı. Telefonumu açtığımda bir mesaj daha gördüm. Nathan'dan gelmişti. Hoshiko'nunkinden hemen sonra gönderilmişti ama gözümünden kaçmıştı.

Az önce Amerikan Tarihi dersine girdim
ve Joel'a olanları duydum. Dersi asıp
senin yanına hastaneye gelmeme ramak
var. Gelmemi ister misin?

Mideme bir şey oturdu. Nathan'ın her an o kapıdan içeri girebileceğini hayal ettim. Kollarını bana dolayıp paramparça olmuş kalbimi sımsıkı sararak yeniden bir araya getirebileceğini düşündüm. Bunu o kadar çok isterdim ki.

Gözlerimden dökülen birkaç damla yaşı sildim. Balodan sonra onu hayatımdan çıkarabileceğimi, sanki hayatım onunla kökten değişmemiş gibi davranabileceğimi sanmıştım. Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum. Sadece birkaç gün geçmesine rağmen onu şimdiden özlemiştim. Onu baloda o hâlde bırakmak tam bir aptallıktı. Beni ona baktığım gözle görme-yeceğinden o kadar korkmuştum ki söylemem gereken kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramamıştım. Ama onu kaybetmek istemiyordum. Yanımda olmasını istiyordum; elimi tutmasını, babamın iyi olacağını söylemesini. Bana mesaj atmasını, beni kırsal yollarda arabayla gezdirmesini, yine beni öpmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakmasını istiyordum. Bunun bir daha mümkün olup olmayacağından emin değildim ama hastanenin

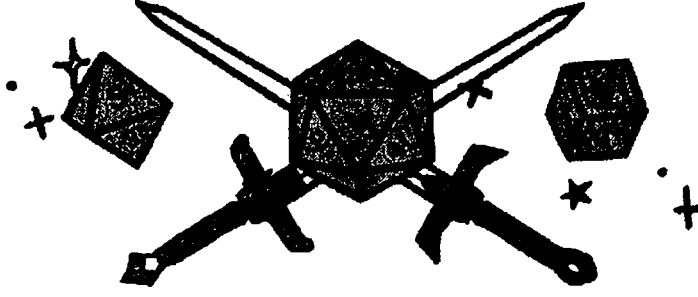
soğuk bekleme salonunda oturmanın, hayatın bulanık taraflarını silip asıl önemli olanları göstermek gibi tuhaf bir etkisi vardı.

Ve gördüğüm şey Nathan'dı.

Ona hislerimi söylemem gerektiğini biliyordum. Sonu hiçbir yere varmasa bile bunu hak ediyordu. Bana, ona hissettiklerimin karşılığını asla veremeyeceğini söylese bile.

Parmaklarım ona mesaj atıp gelmesini söylemek için seçiyordu. Şu anda ona yaslanmayı çok isterdim. Ama bunun yerine Nathan'a belirsiz ve kibar bir mesaj yazdım. Onunla konuşmaya çok ihtiyacım vardı ama bu, babamın durumunu öğrenene kadar beklemek zorundaydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Annem bana bir fincan sıcak çay aldı ve bekleme salonunda iki saat daha oturduk. En sonunda biri gelip babamı gözlem amacıyla gece boyunca tutacaklarını, acilden alıp beşinci kattaki bir odaya çıkaracaklarını söyledi. Annem babamın tıbbi geçmişiyle ilgili soruları yanıtladıktan sonra saatler geçmek bilmedi ama en nihayetinde onu görmemize izin verdiler. Asansörde kendimi toparlamaya çalıştım fakat odasına girince nefesim kesildi. Babam yatakta doğrulmuş oturuyordu, üzerinde hastane geceliği vardı ve vücuduna bir sürü cihaz bağlıydı. Onu üzerinde oyun tişörtlerinden biri olmadan gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Ama ben kendimi tamamen kaybetmeden bizi fark etti ve odaya girmemiz için işaret etti.

“Riley! Shannon!”

Kucaklamak ister gibi kollarını açtı. Onu dikkatle süzüp yüzünde son konuşmamızdan kalma bir öfke ya da kırgınlık aradım ama sadece bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi. Usulca yaklaşıp ona sarıldım.

“Nasıl hissediyorsun?” dedim. Sesim çatallandığında bana sıkıca sarıldı.

“Daha iyiyim ama seni görmek beni rahatlattı. Keşke her iki dakikada bir gelip dürtükleyerek soru soran insanlar olmasa.”

“Baba, *hastanedesin*,” dedim geri çekilip yüzüne bakarak. “Tabii ki insanlar gelip duracak. Ne olduğunu söylediler mi? Kalp krizi mi geçirdin?”

“Hayır, kalp krizi değilmiş. Tam olarak değil... Sadece bir kalp krizi *şüphesiydi*,” dedi. “Kolesterol ilacına başlamam ve hayatımda bazı değişiklikler yapmam gerekecekmiş ama iyi olacağım.”

Annemle birbirimize kaygılı bakışlar attık.

“Doktorun uğrayacak mı?” diye sordu annem.

“Uğradı ama hemşireler birazdan mutlaka geri gelir. Bu arada şu kanalı nasıl değiştiriyoruz? Burası çok sıkıcı.”

Annem oflayıp yatağa bağlı duran kocaman kumandayı kaldırdı. Hem televizyonu hem de yatağı oturur pozisyona getirmek için düğmeler vardı.

“Teşekkür ederim.” Babamın bakışları bir an annemin yüzünde oyalandı, sanki kumandadan öte şeyler için teşekkür ediyormuş gibiydi. Kenara kayıp onlara alan açmayı düşündüm ama annem benden önce davrandı.

“Kafeteryaya inip bir şeyler atıştırıyım,” dedi. “Açlıktan ölüyorum.”

Annem gittikten sonra babamla birkaç dakika boyunca sessizlik içinde *Seinfeld* izledik. Burada oturup televizyon seyretmek o kadar gerçek dışı geliyordu ki sanki dünyam az önce yerle bir olmamış gibiydi. Cesaretimi toplayıp konuşmaya hazırlandım.

“Baba... gerçekten iyi olacağına emin misin?” dedim. Güçlü olmaya çalışsam da sesim titredi.

Elini uzattığında tutup sıktım. “Evet, iyi olacağım. Sana bunları yaşattığım için çok üzgünüm.”

Omuz silktim.

“Burada olduğun için teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok değerli.”

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı. İkimiz de biliyorduk ki birkaç ay önce olsa gözyaşları içinde yatağının başında olmazdım.

“Riley, son yıllarda seni inciten ne yaptıysam hepsi için özür dilerim,” dedi. “Haklıydın, seninle konuşmak için daha fazla çaba göstermeliydim. Sahnede nasıl parladığını sana söylemeliydim çünkü öylesin. Harikasın.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Önemli değil. Sadece iyi olacağına sevindim.”

“Önemli,” dedi, hiç bu kadar ciddi konuştuğunu duymamıştım. “Tiyatroyla ilgili ne diyeceğimi bilmediğim doğru. Terimleri de bilmiyorum. Üstelik bu, annenle paylaştığın bir şeydi. Ama seninle gurur duymadığım anlamına gelmiyor. Sen hayatımdaki en güzel şeysin. Bunu sana daha sık söylemeliydim.” Elini omzuma koyunca gözlerim yaşardı.

“Sana bir sır vereyim mi?” diye devam etti.

Başımla onayladım.

“İyi ki ağustosta annenin arabasını çaldın.”

Burnumdan güldüm ve bu ses hüznümü biraz olsun dağıttı. “Ama çaldığım için ikiniz de bana kızdınız.”

“E tabii ki kızacağız,” dedi. “Ölebilirdin. Dahası Hoshiko’yu da öldürebilirdin. Bir sürü kuralı çiğnedin. Seni affettiğimize şükret.”

“Abartma istersen,” diye mırıldandım.

“Ama seni dükkânda görmek... Çok uzun zamandır başıma gelen en güzel şeydi. Gerçekten. Çok güzeldi.”

Gözlerim yine yaşlarla doldu, hem de bu kez daha ısrarcıydılar. Gözlerimi sildim ve sandalyemde dönüp sırtımı televizyona verdim. “İşi bıraktığım için üzgünüm. Sana söylediğim her şey için üzgünüm. Seninle daha fazla vakit geçirmeye çalışmadığım ve genel olarak kötü bir evlat olduğum için de. Sana zaman yaratmak için diğer bütün etkinlikleri bırakacağım.”

“Suçluluk duyduğun için mi?”

“Hayır,” dedim hiç de inandırıcı olmayan bir sesle. “Ama seni daha fazla strese sokacak, endişelendirecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bencilce davrandım.”

“Riley.” Babam televizyonu kapayıp bana hüzünle gülümsemi. “Senin yüzünden hastaneye düşmedim. Kalbimin teklemesinin tek nedeni kötü genler ve sağlıksız yiyecek sevdam. Sen bencil değilsin. Bencil olan benim; severek yaptığın diğer şeyler varken dükkânda yanımda olmanı istedim. Ama ben sadece mutlu olmanı istiyorum.”

“Ama dükkânda olmayı seviyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerini kısıp baktı. “Şey... peki. Bunu duymak güzel. Ama önemli olan şu ki birlikte vakit geçirmek için dükkâna gelmene gerek yok. Yapabileceğimiz bir sürü şey var. Dükkân için daha fazla balkabağı almaya gidebiliriz. Ya da yılbaşı süsleri almaya! Yakında yemek zorunda kalacağım şu sağlıklı yemekleri birlikte pişirebiliriz. Hatta istersen beni çok sevdiğin müzikallerden birine bile götürebilirsin.”

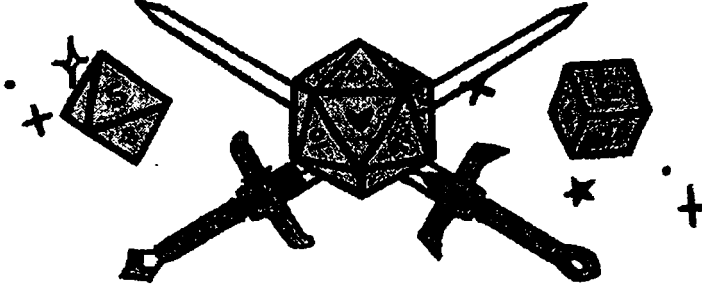
“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Hastane geceliğinden kurtulur kurtulmaz salondaki en iyi koltukları kapıyoruz. O zamana kadar akşamlarını seni ne mutlu ediyorsa onu yaparak geçir. Dükkâna gelmesen bile sorun değil. Ama kapımız sana her zaman açık.”

Buruşmuş hastane geceliğine, dağınık saçlarına baktım ve kalbim sızladı. Yıllarca onu kendimden uzak tutmuştum; biraz kırgınlıktan, biraz da yanlış yorumladığım anneme olan sadakatimden. O kadar çok zaman kaybetmişim ki, üstelik neredeyse daha fazlasını da kaybedecektim. Aptallık etmişim. Onu seviyordum. O benim babamdı.

Eğilip ona odaya girdiğim zamankinden çok daha sıkı sarıldım. Küçük bir “of” sesi çıkarsa da aynı şekilde karşılık verdi. Saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Babam televizyonu yeniden açtı ve izlediğimiz *Seinfeld* bölümünün sonuna, ardından yeni bir bölümün başına kadar yan yana oturduk. Puffy Shirt bölümüydü ve babamın kahkahalarını duymak iyi gelmişti. Annemin geri gelmesini bekledim ama belli ki hastanenin başka bir köşesinde oyalanıyordu.

Hemşire babamı kontrol etmeye gelince *Seinfeld* maratonu bir anda sohbet programına döndü. Babama gizlice baktığımda boğazını temizledi.

“Biliyor musun,” dedi, “okul balosunun nasıl geçtiğinden hiç söz etmedin. Nathan’la iyi vakit geçirdiniz mi bari?”

Babamın çabaladığını biliyordum, her ne kadar bu konu iç açıcı olmasa da ben de aynısını yapmaya karar verdim. Ona John’la Jordan’ın LARP kostümleriyle yemeğe gelişini anlatıp Hoshiko’yla Lucas’ın koreografisini yaptığı danstan söz ettiğimde doğru yerlerde güldü. Nathan’dan bahsetmediğimi fark etti ama konuyu değmedi. Sohbetimiz bu kadar iyi gidiyorken Nathan konusunu açmak istememiştim ama babamla daha iyi bir ilişki kurma ihtimalimiz olacaksa ona karşı dürüst olmam gerekiyordu.

“Aslında Nathan hakkında itiraf etmem gereken bir şey var,” dedim. “Çıktığımızı sanmana izin vermiş olabilirim ama aslında çıkmıyoruz. Biz sadece... gerçekten bilmen gerekmedikçe anlatmak istemediğim bir nedenden ötürü... numara yapıyorduk. Yani benden gerçekten hoşlanmıyor.”

“Hoşlanıyor,” dedi babam hiç düşünmeden.

“Baba.” Gözlerimi devirdim. “Hepsi roldü.”

“Riley, o çocuğu yıllardır tanıyorum. Ona D&D oynamayı ben öğrettim, oyunculuğu pek iyi değildir. Ciddi bir şey olmadığını söylemiş olabilir ama senden hoşlanıyor.”

İçimde bir umut kıvılcımı yanınca onu hemen söndürdüm. Babam, anne babaların çocuklarını sevimli bulduklarında takındıkları o ifadeyle gülümsüyordu, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Yanımda olacaksa her gün bu üstten bakan gülümsemelerini görmeye razıydım.

“Az önce bahsettiğin müzikalden biraz daha bahsetsene,” dedi. “Ne durumdasınız?”

Saatte baktım. Bu saatte dersler bitmiş, grup da idare toplantısı başlamadan önce son provayı yapıyor olmalıydı. Gösteri için verdiğimiz onca emeğin ardından onları yüzüstü bıraktığımdan içten içe suçluluk duyuyordum ama burada olmam gerektiğini anlayışla karşılayacaklarını umuyordum.

“Sanırım bekleyip göreceğiz,” dedim farkında olmadan takındığım umursamaz tavırla. “Bugün öğretmenlerle ve idareyle toplantımız vardı, planı anlatıp kısa bir performans sergileyeceklerdi ama ben orada olamayacağım. Hoshiko her şeyi halledeceğini söyledi, kafasına koyduğunu yapar zaten. Belki de her şey yoluna girer.”

Babamın gür kaşları iyice yukarı kalktı. “Toplantının bugündü ve sen burada benimle oturup *Seinfeld* mi izliyorsun?”

“Tabii ki,” dedim. “Hastanede olduğunu öğrendikten sonra okulda kalmayı düşünmedim bile.”

“Ama artık burada olmana gerek yok. Bana bak, iyiyim ben!” Kolunu salladı, serum hortumu da onunla birlikte savruldu.

“Baba!” diye çıkıştım. “İyi değilsin. Curtis bu sabah senin için ambulans çağırmak zorunda kaldı. Şu an benimle *hastane yatağında* konuşuyorsun. Daha ne kadar kötü olabilirsin!”

“Hadi ama, bir şeyim yok. Sadece sabah efor testi yapabilmek için beni bu gece burada tutacaklar. Şu anki en büyük derdim, bu akşam beni tatsız tuzsuz bir akşam yemeğine mahkûm edip etmeyecekleri. Toplantın kaçtaydı?”

Bir kez daha saate baktım. “Yaklaşık on dakika sonra.”

Babam inledi. “Gitmen gerek. Geç kalacaksın ama umarım en azından bir kısmına yetişirsin. Anneni ara, gelip seni alsın.”

“Artık çok geç, boş ver.”

“Hayır. Haftalardır bunun için çalışıyorsan bugün orada olman gerek. Biri geç kaldığın için kızarsa benim durumumu bahane edersin, sana hayır diyemezler.”

Onu geçiştirmeye çalıştım ama annem birkaç dakika sonra elinde tavuk dürüm ve diyet kolayla geri dönünce babam beni okula bırakması konusunda directti. Şaşırtıcı biçimde annem de kabul etti.

“Şu anda hastanede yapabileceğin bir şey yok, hemşire doktorun sabaha kadar dönmeyeceğini söyledi. Burada oturup bir haber beklemenin de anlamı yok.”

Annem dürümü elime verip çantasından anahtarlarını çıkardı. “Hoshiko’ya mesaj atıp yolda olduğumuzu söyle.”

Hastanede kalmak için direnmeye çalışsam da ebeveynlerim birlik olup beni âdeta kapı dışarı ettiler. Artık babamla aramız iyi olduğundan ve yere yıkılacakmış gibi görünmediğinden toplantı için endişelenmeye başlamıştım.

Arabada Hoshiko’yu aramayı denedim ama açmadı. Ya gösteriye başlamak üzereydiler ya da her şey darmadağın olduğundan deli gibi koşturuyordu. İkinci ihtimalden korktum. Midem bulanıyordu, keşke okula ışınlanabilseydim diye dü-

şündüm ama en az on beş dakikalık yolumuz vardı. Yine de en azından manevi destek vermek için orada bulunabilirdim.

“İşim bitince birinden beni hastaneye bırakmasını isterim ya da seni ararım,” dedim anneme, nihayet otoparka girdiğimizde.

“Hayır, seninle geleceğim,” dedi annem. “Böylece öğleden sonra olanlarla ilgili bir sorun çıkarsa yanında olurum.” Annemin bakışları kararlıydı. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bugün olan onca şeyden sonra toplantımı bu kadar umursayacağını hiç düşünmemiştim. Yüz ifademi okumuş olmalı ki konuşmaya devam etti. “Hastanede kalmak için bir an bile tereddüt etmediğini fark ettim.”

Kalmama ihtimalimi düşündüğü için gözlerim dehşetle büyüdü. “Babamı yüzüstü bırakacak değildim. Ya ona bir şey olsaydı?”

“Önceliklerini sıraya koymana sevindim,” dedi annem ve çantasını kaptı. “Hadi, şu okul idaresini ikna etmeye gidelim!”

Aceleyle oditoryuma doğru ilerledik. Planım, kulis taraftaki kapıdan girip neler olup bittiğini öğrenmek ve nasıl yardım edebileceğimi görmektir ama yüksek bir ses dikkatimi çekti. Ses ana oditoryum kapılarından geliyordu. Üstelik İskoç aksanıyla konuşuyordu. Henry hasta değil miydi? Hoshiko onu gelmeye ikna mı etmişti?

Kapıları araladım, annem de hemen arkamdaydı. Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutuldu. Lucas elinde bir mikrofonla sahnenin ucunda durmuş, *Shrek*’in açılış konuşmasını yapıyordu. Hem de gerçekten çok iyiydi!

Elim yüzüme gitti. Oditoryum, orta kısımda yan yana oturmuş küçük bir grup yetişkin dışında tamamen boştu. Bayan Sahni’yi ve Müdür Holloway’i seçebiliyordum; yanlarında da okul yönetim kurulundan oldukları belli olan iki kişiyle Müzik Destekçileri Derneği’nin başkanı oturuyordu. Hoshiko ile Terrance sahneye girip Anne Ogre ve Baba Ogre olarak şarkı söylemeye başladılar. Kulağa harika geliyorlardı. Hoshiko tüm

dikkatleri üzerine topluyordu. Sesi güçlü ve berraktı, peruğuyla yeşil makyajı kusursuz görünüyordu.

Dudağımı ısırıp ne yapsam diye düşündüm. Yönetmen olarak her zaman durduğum yere, sahneye koşup dikkat dağıtmak istemiyordum. Bunun yerine sessizce oditoryumun yan tarafına indim. Biri durması gereken yeri karıştırırsa da işler sarpa sararsa devreye girecektim. Ama öyle bir şey olmadı.

Elbette performans mükemmel değildi. Profesyonel ışıklandırılmamız yoktu; sahnede nerede durduklarına bağılı olarak bazı oyuncular ı görmek zorlaşıyordu ve gerçek bir dekorumuz olmadığı için sahne biraz boş görünüyordu. Yine de insanı içine çeken bir yanı vardı. Yetişkin Shrek rolündeki Paul, oyuncak bir kokarcayı deodorant gibi kullanıyormuş numarası yaparak müdürden bile g r bir kahkaha kopardı. Rahatlayarak oh çektim. Belki de gerçekten başaracaktık...

İkinci şarkı başladığında nefesimi tuttum. Bu, her zaman en büyük risklerden biriydi. Şarkı söylenen rollerde on altı kişi vardı. Üstelik yarısının kostümü olmadığından izleyicilerin şarkının anlamını kavraması çok daha zor olacaktı. Ama oyuncular sahneye çıktığında gördüm ki herkesin üzerinde bir kostüm vardı. Bazıları oldukça basitti;    kişinin ayı olduğunu gösteren kahverengi kulaklar ya da Diş Perisi için gösterişli kanatlar gibi. Ama hepsinin bir şeyi vardı. Sevinçle, biraz da heyecandan, olduğum yerde dans ettim. Annem omzumu sıktı. Bir şekilde kostüm işini   zm şlerdi!

Oditoryumda sessizce ilerleyip ortadaki boş koltuk sırasına doğru yürüdüm. Şarkının sonunda oyuncular sahnenin önüne doğru geldiğinde koro y netiyormuşum gibi ellerimi kaldırdım. Tek tek beni fark ettiler ve herkes sesini azıcık daha yükseltti. Sesler birbirine karıştı, harmoni oluşturdu ve oditoryumu doldurdu. Gözlerim yaşardı, oyuncuların yüzleri sulu boya gibi bulanıklaştı.

Şarkı bitti ve oditoryumda alkışlar yankılandı. Seyirciler sadece birkaç kişiden ibaret olduğundan öyle çok büyük bir alkış değildi ama annem öyle gür alkışlıyordu ki on iki kişilik bir kalabalığa bedeldi. İlk şarkıdaki oyuncular selam vermek için sahnenin önüne çıktığında ben de hızla öne doğru ilerledim. Lucas'ı görünce duraksadım ama sahneye çıkan sadece o değildi; Anthony, John, hatta Jordan bile oradaydı. John'la Jordan yine baştan aşağı LARP kostümlerini giymişlerdi. Birkaç kişi minnetle onları öne çağırdığında mütevazı bir tavırla karşılık verdiler. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama zaten duygusallaşmıştım ve arkadaşlarımı beklenmedik biçimde sahnede görmek gözlerimin iyice dolmasına neden olmuştu. Nathan ortalarda yoktu ama şu an buna takılacak hâlde değildim.

Alkışlamaya devam edip sahnedeki herkese el salladıktan sonra yetişkinlerin oturduğu tarafa döndüm. Keten pantolon ve polo tişört giymiş okul idare kurulundan Bay Weaver, bana onaylarcasına ciddi ciddi başını salladı. Yanında, Müzik Destekçileri Derneği'nin başkanı olan güler yüzlü, iri yapılı siyahi kadın Bayan Fairfax oturuyordu. Dawn'ın annesiydi ve Dawn az önce diğer masal yaratıklarıyla sahneden fırlayıp çıktığından onu ikna etmek çok kolay olacaktı.

Onlara olabildiğince profesyonel görünmeye çalıştım. “Bugün geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Toplantının başlangıcını kaçırdığım içinse gerçekten üzgünüm.”

Annem yanımda söze girdi. “Merhaba, ben Riley'nin annesiyim. Bugün ailevi bir acil durum yaşadık, bu yüzden onu okuldan almak zorunda kaldım. Ama şundan emin olabilirsiniz ki kızım bahar müzikalini son derece ciddiye alıyor.”

“Yalnız o değil,” diye mırıldandı Bay Weaver.

Bayan Sahni ayağa kalkıp başını yana eğdi, yüzünde endişeli bir ifadeyle bize bakıyordu. “Hoshiko'dan ve diğerlerinden

olanları duydum. Çok  zg n m. Baban nasıl? Bugün burada olmanı beklemiyorduk.”

“Teşekkür ederim. Daha iyi. Aslında burada olmamın sebebi de o. Gelmem için ısrar etti.”

Müdür Holloway ba ıyla sahneyi işaret etti. “Epey etkileyici bir performanstı.”

  ten i e sevinçten co sam da sakın kalmaya çalıştım. “Böyle d   nmenize sevindim. Okulda bu i e gerçekten tutkuyla ba lı çok yetenekli öğrenciler var. Size neler yapabilece imizi göstermek istedik.”

“ stelik yapabilece inizin hepsi bu kadarla sınırlı da değil,” diye devam etti Bayan Sahni, enerjik bir sesle. “Bu grup, sıfır b t  yle ve sadece birkaç haftalık provayla bu performansı tamamen kendi başına ortaya koydu.” Müdüre döndü. “Biraz zaman ve kaynak verildiğinde neler başarabileceklerini bir d   n n.” Ka larını kaldırdı ve müdür homurdanarak ba ını sallayıp elindeki dosyaya baktı. O benim hazırladığım dosyalardan biriydi. Tamamen unutmu tum, alelacele dersten çıktıktan sonra Hoshiko çantamı açıp dosyaları bulmuş olmalıydı. Her şey bitince ona bol bol *chai latte* ısmarlayacaktım.

“Riley, bunu bize adım adım anlatır mısınız?” diye sordu Bayan Sahni elindeki dosyayı kaldırarak.

“Elbette,” dedim. Se e e imiz müzikale göre de i ecek farklı b t   önerilerini, lisans ücretlerini ve oyuncu sayısını anlattım. Ardından son birkaç müzikalle kar ıla tırıldı ında masrafları nasıl kısılabilece imizin ve yapabilece imizi d   nd   m z bazı ba ı  etkinliklerinin üzerinden geçtim. Grup sessiz kaldı ama ben konuşurken Bayan Sahni ı ıl ı ıl gülümsüyor, Bayan Fairfax de teşvik edercesine ba ını sallıyordu.

“Bu gerçekten iyi d   n lm   bir proje,” dedi Bay Weaver.

“Teşekkür ederim.”   imi öyle bir umut kapladı ki neredeyse patlayacak gibiydim.

“Yine de konuşmak için biraz zamana ihtiyacımız olacak,” dedi Müdür Holloway. Yüzü duygularını ele vermiyordu. “Bu arada gidip arkadaşlarını performansları için tebrik etsen iyi olur.”

Başımınla onaylayıp duvarın yanında duran anneme hızlıca sarıldım ve titreyen adımlarla sahnenin yan tarafından kulise yöneldim.

Tüm ekip kuliste toplanmıştı. Gergin kahkahalar ve kocaman gülümsemelerle dolu bir kalabalıktı. Paul arka tarafta duruyordu. Beni fark edip başıyla kısa bir selam verdi, ardından başka tarafa döndü.

Lucas’la Hoshiko’yu John, Jordan, Anthony ve balodaki eşi Kenzie’yle sohbet ederken buldum. “Siz...” dedim, sesim hayranlıkla doluydu.

Lucas dönüp Hoshiko’nun kolunu hafifçe sarsarak benim geldiğimi haber verdi. Hoshiko beni görünce çığlık attı ve kollarıma atıldı. “Riley! Aman Tanrım, gelebileceğini hiç düşünmemiştim! Baban nasıl? Hastanede neler oldu?”

“Hâlâ hastanede ama iyileşecek gibi görünüyor.” Başımı salladım. “Performans muhteşemdi. Hoshiko, *sesin*... Makyajın da kusursuzdu.” Lucas’a döndüm. “İskoç aksanı yapabildiğini bilmiyordum! Siz ikiniz sahneye çıkmak için LARP oturumunu mu ektiniz?” diye sordum John ile Jordan’a bakarak.

“Hâlâ yetişiriz diye umuyoruz ama önce bunu halletmek istedik.”

“Ben sadece—” Sözümü tamamlayamadım, yine duygulanmıştım. “Burada olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Benim için gerçekten çok anlamlı.”

Hoshiko bana bir kez daha sarıldı. “Açıkçası bir an iptal etmeyi düşündük. Babanın hastanede olması, anlatıcı ve kostüm olmaması falan, her şey üst üste gelmiş gibiydi ama sonra Nathan dedi ki—”

“Nathan mı?” diyerek araya girdim. Burada mı diye etrafa bakındım ama yoktu.

Hoshiko başıyla onayladı. “Ne olursa olsun bunu başara-bileceğimize bizi Nathan ikna etti. Anlatımı üstlenmesi için de Lucas’ı gaza getirdi.”

“Hep DM olduğum için aksanımı hiç kullanamıyordum,” diye ekledi Lucas.

“John ile Jordan da kostümler konusunda yardımımıza koştı.”

Jordan başını onaylarcasına salladı. “John öğle arasında bana mesaj attı ve okul biter bitmez arabaya atlayıp geldim. Ödünç alabileceğimiz birkaç parça kostümü olan diğer LARP’çı arkadaşlara da yazıp kostümleri topladık.”

“Daha fazla zaman olsaydı çok daha fazlasını yapabilir-dik,” diye ekledi John.

Demek o gösterişli peri kanatları da oradan gelmişti. Hay-retle başımı salladım.

“Ben pek işe yarar bir şey yapmadım ama Nathan’a de-korları boyamaya falan yardım edebileceğimi söyledim, o da *sen burada takılmaya devam et* dedi,” diye açıkladı Anthony.

Kenzie kolunu onunkine doladı. “Yardım etmekten mut-luluk duyduk.”

Olanlar karşısında nutkum tutulmuştu. Çocuklar müzi-kaller ya da tiyatro hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ama yine de buradaydılar ve bu öyle büyük bir mesele değil-miş gibi gönüllü olmuşlardı. Hoshiko öne atılmış, gözünü bile kırpmadan bütün performansı yönetmişti. Aslında bugün tüm ekip elini taşın altına koymuştu. Herkese bir kez daha teşekkür ettikten sonra diğer oyuncuların yanına gidip tek tek iltifat et-tim ve bunun bir parçası oldukları için teşekkürlerimi ilettim. Herkes babam için endişelense bile başarılı bir performanstan hemen sonra sahneden inmiş olmanın verdiği o saf coşkuyu yaşıyordu. Gerçekten harika bir gruptu.

Ama bütün bunların arasında zihnimin arka tarafında ince fakat can acıtıcı bir uğultu dolaşıyor, durmadan bana en çok görmek istediğim kişinin burada olmadığını hatırlatıyordu. Telefonumu kontrol ettim ancak Nathan'dan mesaj yoktu. Nere-deydi? Belki de benim ve babamın yokluğunda dükkâna bakıyordu. Bu düşünce kaygımı biraz azalttı ama onu özlememe engel olamadı.

Tam Nathan'ın nerede olduğunu soracaktım ki Bayan Sahni beni yanına çağırdı. Birkaç kişi başparmağını kaldırarak beni tebrik edince aynı şekilde karşılık verdim. Sahnenin yan kanadından dışarı çıktığımda Hoshiko ve diğer arkadaşlarımın peşimden geldiğini gördüm. Bunun uygun olup olmadığından emin değildim ama şu an desteğe gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden itiraz etmedim.

Yetişkinlerin önüne çıktığımızda hepsi şaşkınlıkla bize baktı. Hoshiko'nun hâlâ yeşil olduğu, John ile Jordan'ın da Orta Çağ'dan çıkıp gelmiş gibi görüldüğü düşünülürse epey tuhaf bir grup olduğumuz kesindi.

"Muhteşem," diye fısıldadı Bayan Sahni ve John'un kostümünü incelemeye başladı.

John, pelerini bacaklarının etrafında toplanmış olmasına aldırmadan rahatça öne çıktı. "El yapımı. Müzikale yardım etmekten mutluluk duyduk. Balo elbiseleri konusunda pek bir şey bilmiyoruz ama diğer arkadaşlarımız bu konuda yardımcı olabilir."

Bayan Fairfax pelerinin kumaşına dokundu. "Detaylar..."

"Daha hiçbir şey görmediniz," diye karşılık verdi John, hayranlıkları karşısında pek etkilenmemiştii. "Bizim ekip bu işi çok ciddiye alıyor."

"Merhaba," dedi Anthony, Kenzie'yle birlikte yetişkinlere el sallayarak. "Biz dikiş işinden anlamıyoruz. Şarkı söyleyip dans da edemeyiz, oyunculukta da pek başarılı değiliz ama kuliste ihtiyacınız olursa orada yardım edebiliriz."

“Evet, kuliste yardıma ihtiyacımız olacak,” diye yanıtladı Bayan Sahnî. “Daha fazla insan bulabilir misiniz?”

John başını onaylarcasına salladı. “Bulabilirim.”

“Akademisyenlerin de yardım etmek isteyeceğine bahse girerim,” diye ekledi Kenzie ve müdüre gülümsedi. “Bunu okula hizmet olarak sayabiliriz.”

Bir saniye... Bayan Sahnî az önce *ihtiyacımız olacak* mı demişti, yani gerçekten müzikali yapacak mıydık? Kalp atışlarım birden hızlandı. Annem arkada sessizce, heyecanla alkış tutuyordu.

Müdür Holloway boğazını temizledi. “Pekâlâ, bu konuyu detaylıca konuştuk ve—”

Tam da o anda oditoryumun kapısı gümbürtüyle açılınca yüreğim ağzımda atmaya başladı. Nathan, yanında Lucas’ın babası ve dükkânın emekli müdavimleri Fred ile Arthur’la birlikte sahneye doğru yürüyordu. İnanamayan gözlerle baktım. Nathan’ı burada görmek beni sevindirmişti ama diğerlerinin neden geldiğini aklım almıyordu.

Lucas’ın babası annemin yanına gelip elini sıktı. “Joel bizi bayağı korkuttu. Şimdi nasıl? Her şey yolunda mı?”

“Evet, sanırım iyi olacak,” dedi annem irkilerek. “Ama hayat tarzında bazı değişiklikler yapması gerekecek.”

“Ah, buna bayılacağına eminim.” Yanıma gelip sırtıma hafifçe vurdu. “Peki sen iyi misin?”

Başım la onayladım, kafam hâlâ çok karış ıktı. Mahcubiyetle Bayan Sahnî’ye ve Müdür Holloway’e baktım. Hâyalimdeki toplantı bu değildi. İyice sirke dönmeye başlamıştı.

“İyiyim ama şey... neler oluyor?” diye sordum ona.

“Tiyatro için buradayız,” diye açıkladı Fred.

“Bu bir müzikal,” diye düzel tti Nathan sak in bir sesle. Şaşkınlıkla başımı ona çevirdiğimde kalbimi yerinden oynatan, tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Nathan dükkâna geldi ve desteğimizi göstermek için okula gidelim mi diye sordu,” dedi Arthur. Müdüre döndü. “Gerekirse dekor falan yapabilirim ya da başka işlerde yardımcı olurum. Çocuklarım bu okulda okudu. Emeklerinizin karşılığını vermekten mutluluk duyarım.”

“5. Cadde’deki nalburu oğlum benden devraldı,” diye ekledi Fred. “Dekor için malzeme bağışlayabiliriz.”

Lucas’ın babası elini Nathan’ın omzuna koydu. “Ben de programı tasarlayabilirim, grafik tasarımla uğraşıyorum. Destek olmak isterim.”

Kocaman gözlerle Nathan’a baktığımda gülümsemesi iyice genişledi. “Bizim de tanıdıklarımız var,” diye fısıldadı.

Annem yanıma geldi. “Benim tasarım ajansım kostümler için boya ve malzeme bağışlayabilir. Riley’nin babasının da sponsor olacağından eminim.”

Bayan Sahni gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde önce öğrencilere sonra meslektaşlarına baktı. “Şey... Vay canına. Gerçekten çok etkilendim. Aslında dürüst olayım neredeyse ağlayacağım.”

“İşte tam olarak ihtiyacımız olan topluluk desteği bu,” dedi Bayan Fairfax.

Bay Weaver başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

“Başta hayli şüpheliydim,” dedi Müdür Holloway. “Pek bütçemiz yoktu ve bunu gerçekleştirmek için yeterince ilgi olup olmayacağından da emin değildim. Ama burada gördüğüm desteğe hayır diyemem.”

“Size daha fazla katılamazdım,” dedi Bayan Fairfax ve bana ıslıl ıslıl gülümsedi.

Diğerleri de başlarıyla onayladı. Heyecandan ellerim titremeye başladı.

“Yani?” Önce Hoshiko’ya, sonra Lucas’la Nathan’a baktım. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. “Yani... onay aldık mı? Bahar müzikalini yapabilecek miyiz?”

“Evet!” dedi Bayan Sahni el çırparak. “Ama çok yardıma ihtiyacım olacak, umarım hazırsındır.”

“Evet, hazırım!”

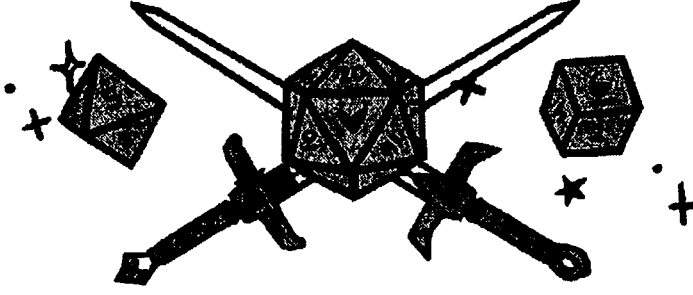
“Güzel.” Bayan Sahni omzuma dokundu, vedalaşıp diğ erleriyle birlikte çıkarken bizimle ne kadar gurur duyduğunu hissettim.

Onlar gittikten sonra annem bana sarıldı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi ve etrafımızı saran arkadaşlarıma baktı. “Hastaneye dönüp babana haber vereceğim. Eve dönecek bir araç bulursun diye düşünüyorum.”

Gözlerim bir anlığına Nathan’a kayd . “Biri beni bırakır.”

Annem bana bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra babamın arkadaşlarına kendisini takip etmeleri için işaret vererek kapıya yöneldi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kıkır kıkır güldüm, hâlâ inanamıyordum. Bize kulak misafiri olan ekibin geri kalanı sahnenin iki yanından koşarak dışarı fırlayınca dünya bir anda çılgınlık ve sarılmalarla bulanıklaştı. Söylenecek o kadar çok şey, teşekkür edilecek o kadar çok konu vardı ki arkadaşlarımı gözümün önünden ayırmamaya karar verdim. Bir kez daha teşekkür edemedim kaçıp gidecekler diye korkuyordum ama herkes diğerleri gidip biz yalnız kalana kadar yanımızda oyalandı.

“Bu gösteri sızsız mümkün olmazdı. Her birinize ne kadar teşekkür etsem az,” dedim. Hoshiko’ya kocaman sarıldım. Sonra da etrafta dolaşıp Lucas’a, John’a, Jordan’a, Anthony’ye ve Kenzie’ye tek tek sarıldım. Nathan en sondaydı, ona sarılmadan önce kısacık bir an duraksadım.

Lucas başını iki yana salladı. “Her şey zaten hazırды. Biz sadece işi yürüttük. Ama bence asıl teşekkürü bizi bu işi yapmaya zorladığı için Nathan hak ediyor. Dürüst olmak gerekirse baban yüzünden çok sarsılmıştık.”

“Ben de,” dedim. Hepsinin babamı bu kadar önemsemesi beni mutlu etmişti. “Gerçekten iyileşecek. Hatta bugün benimle

konuşup şakalaştı, hastane yemeklerinden yakındı. Hayati tehlikesi olsaydı onu bırakmazdım.”

Hepsi başlarıyla onayladı, rahatlamışlardı.

Tereddütle Nathan’a döndüm. Grubun parçası değilmiş gibi diğerlerine kıyasla biraz uzak duruyordu. Hoshiko Lucas’ın kolunu tuttu. “Şey, biz artık gidelim. Prova için geç kalıyoruz.”

“Ha?” dedi Lucas. Hoshiko dirseğiyle dürtünce, “Aa, doğru ya, gitmeliyiz,” diye topladı.

Hoshiko bana bilmiş bilmiş gülümseyip eliyle işaret ederek daha sonra mesaj atacağını söyledi. Başımla onaylayınca çıkışa yöneldiler.

John kıpırdanınca kemerindeki cam şişeler birbirine çarpıp şingırdadı. “Biz de gidelim. LARP beklemez. Babanın iyi olmasına sevindim.”

“Evet, ona bizden selam söyle,” dedi Anthony.

Herkes el sallayıp uzaklaştı. Nathan hariç. Yalnız kalır kalmaz aramızdaki enerjinin resmen çitirdediğini hissettim. Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki... Ama Bayan Sahni ve diğerleri her an oditoryuma geri dönebilirdi.

“Sanırım müzikali yapıyorsun,” dedi Nathan sessizce.

“Duyduğuma göre bu senin sayende olmuş.”

Övgümü omuz silkerek geçiştirdi.

“Hayır, gerçekten teşekkür ederim, Nathan. Oyun dükkânındaki insanlardan yardım istemek aklıma bile gelmemişti. Bana ilham verdi.”

“Bir şey yapmam gerekiyordu. Bu işe çok emek verdin, mücadele etmeden hepsinin öylece heba olmasına izin vermezdim. Senin de dediğin gibi, dünyada en çok sevdiğin şey bu. Amacına ulaşmana yardım etmem gerekiyordu.”

Bana hafifçe gülümsediğinde neredeyse bayılacaktım. Baloda sahte ilişkimizi o kadar berbat bitirmiştik ki daha önce babamla ilgili attığı mesaja rağmen beni asla tam anlamıyla affetmeyeceğinden korkmuştum. Oysa şimdi ne kadar yanıldığımı

görebiliyordum. İçimdeki bütün duyguları yansıtmaya çalışarak ona gülümsedim. Birkaç saniye öylece durup iki aptal gibi birbirimize sırttık.

“Şey...” dedi sessizliği bozarak. “Yardım edebildiğime sevindim ama okulda bu kadar uzun süre kalınca kaşıntım tutuyor.”

Hafifçe güldüm.

“Balodan sonra arabayla gezintiye çıkamamıştık. Seni hastaneye bırakabilir miyim... uzun yoldan gideriz?”

Kalbim tekledi. “Evet. Lütfen.”

Oditoryumdan çıktık, önce yavaş attığımız adımlar sonra hızlandı. Okuldan çıktığımızda neredeyse koşuyorduk. Kendimi arabanın yolcu koltuğuna attım, o da sürücü tarafına geçti ve birbirimize döndük.

“Riley—”

“Nathan—”

Aynı anda durup güldük. Tanrım, bu çok garipti. Sözcükler boğazımda düğümlenip orada sonsuza kadar kalmadan önce ağzımdan çıkmalıydı.

“Sana fena hâlde tutkunum,” dedim pat diye ve ifadesini görmek için arkama yaslandım. Gözlerinin kenarları kırıştı, beni durdurmaya çalışmayınca devam ettim. “Uzun zamandır böyle hissediyorum... Nasıl olduğunu anlamadım bile. Sophie’yle okul balosuna gidiyorsun ve bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şunu bilmeni istiyorum ki seni görünce aklım başımdan gidiyor.”

Son cümle ağzımdan bir solukta çıkmıştı. Sertçe yutkundum, gerginlikten ölecektim.

Nathan başını yana eğdi. “Lafı ağzımdan aldın. Ben de sana fena hâlde tutkunum.”

Ses tonu o kadar sakindi ki anlamam bir dakikamı aldı. Bana biraz daha yaklaştı. “Baloda neler olduğunu hiç anlamadım. Bir an seni öpüyordum —*nihayet*, haftalardır seni öpmek istemişken— bir sonraki an sen kaçıp tuvalete saklandın ve sonra

aşırı garip davranmaya başladın.” Başını salladı. “Çok kötü öpüştüğümü falan düşündüm. Ya da hâlâ Paul’e bir şeyler hissettiğini. Beni öptükten hemen sonra onun adını söylediğinde ne kadar berbat hissettiğimi hayal edemezsin.”

Başımı ellerimin arasına aldım. “Çok özür dilerim. Onu bizi izlerken gördüm ve kendimi o öpücüğün sahte olduğuna inandırdım. O yüzden öyle panikledim.”

“Biliyorum. Lucas’la Hoshiko, bu sabah beni koridorda surat asarken bulduklarında anlattılar.” Sesi yumuşadı. “Ama yemin ederim o gece aklımdaki tek şey sendin. Sen işaret edene kadar onun bizi izlediğini fark etmemiştim bile.” Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Yaptığım hiçbir şey onu bir şeylere inandırmak için değildi. Tamam, onu kıskandırmak eğlenceliydi ama aslında seninle olabildiğince vakit geçirmek için bir bahaneydi.”

“Peki ya Sophie?”

Omuzları düştü. “O bir hataydı. Baştan beri her şey yanlış. Onunla baloya gitmeyi hiç kabul etmemeliydim. Cumartesi günü seni spor salonunda bırakıp arabaya döndüğümde onu arayıp her şeyi bitirdim.”

“Ama balodan çıkarken bana çok kızgındın.”

“Sadece... incinmişim. Bir de her şeyi bu kadar batırdığım için kendime kızgındım. Her hâlükârda Sophie’yle aramızdaki şeyi bitirmem gerektiğini biliyordum.”

“Çok özür dilerim.”

“Kendini korumaya çalışıyordun. Anlıyorum.”

Yüzüne baktım; kocaman yeşil gözlerine ve burnundan aşağı kaymış gözlüğüne. Bugün yaşananlar o kadar duygu doluydu ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Tüm vücudum titriyordu, gözlerimin ardında yaşlar birikmişti. Nathan sürücü koltuğunda yana kayıp beni kendine doğru çekti. Ona bakabilmek için başımı koltuğun başlığına yasladım.

“Gözlüğünü seviyorum,” diye fısıldadım. Nazikçe burnunun üzerine doğru itince elimi yakaladı ve dudaklarına götürüp küçük bir öpücük kondurdu, sonra da sanki espri yapmışım gibi güldü.

“Biliyor musun, sırf bunu yapabilmek için her akşam Sophia’nın dükkâna gelmesini umut etmeye başlamıştım,” dedi. Saçımı kulağımın arkasına itti. “Bir de bunu.” Şakağıma bir öpücük kondurdu.

Ona biraz daha sokuldum. Bunların numara olmadığını bilerek yanında olmak inanılmaz rahatlatıcıydı. “Tamam, ne zamandır böyle hissettiğini bilmem gerek. Ne zamandır birbirimize acı çektiriyoruz?”

“Zar ararken yanağımdan öptüğün akşamdan beri,” diye cevap verdi hemen. “Sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gittin ama arkanı dönseydin benim ne kadar altüst olduğumu görürdün.” Başını salladı. “Sophia ilgisini belli edince seni aşarım sanmıştım ama öyle olmadı. Sadece seninle olmayı ne kadar istediğimi fark etmemi sağladı ama senin ne hissettiğinden emin değildim. Hep ne kadar iyi bir oyuncu olduğundan söz ediyordun –ki öylesin– o yüzden aramızda olan bitenin tamamen numara olduğunu düşündüm. Bu işin sonunda üzülmekten çok korktum. Ve... bundan gurur duymuyorum ama seninle sahte bir şey yaşamak, hiçbir şey yaşamamaktan daha iyiydi. Seni bırakmaktansa sonsuza kadar rol yapabilirdim.”

“Nathan...” Yüzünü kavradım. “Sana fena hâlde tutkunum. Hem de utanç verici derecede. Günün her dakikasını seni öperek ve Pop-Tart hakkında konuşarak geçirebilsem yine doymam.”

Hafifçe geri çekildi. “Öpüşüp Pop-Tart hakkında konuşmak mı? Öyle bir ihtimal var mı? Çünkü hemen şu an bunu yapmak isterim.”

Sırıtarak doğruldum. “Müzikal provalarını da ekleyebilir miyiz? Çünkü önümüzdeki günlerde bol bol vaktimi alacak gibi duruyor.”

“Kesinlikle. Peki ya D&D? Onu da tekrar programa ek-
leme şansımız var mı?”

“Evet,” dedim birden ciddileşerek. “Bırakıyorum demiştim
ama aslında istemiyorum. Akşamları çalışmaya vaktim olmasa
bile oyuna katılırım.”

“Bunu kendi kendine anlamana çok sevindim çünkü aksi
hâlde seni türlü yöntemlerle ikna etmeye hazırlanıyordum,” dedi
sırıtarak. “Yalvarma, yakarma, hatta rüşveti bile hesap ettim.”

“Rüşvet deyince ilgimi çekti ama gerek kalmayacak. O
Hortlak’ı hâlâ öldürmemiz gerekiyor, hem müzikal şarkılarım
kendiliğinden söylenecek değil ya. ‘Memory’ yorumumu bir
duysun da bak gör, nasıl yerle bir oluyor.”

Bütün vücudu kahkahalarla sarsıldı. “Tanrım, seni sevi-
yorum.”

Öyle pat diye söylemişti ki ağzından mı kaçırdı diye merak
ettim. Ama ifadesi gergin ve umut dolu bir hâl alınca kollarımı
etrafına dolayıp bir daha hiç bırakmak istemedim. Kalbim sim-
ler, gökkuşakları ve müzikal melodileriyle dolu bir sise dönüştü.
Onu öyle sert öptüm ki cama doğru sendeledi ama sonra ken-
dini topladı ve beni sıkıca kavrayarak öpücüğü derinleştirdi.

“Seni çok ama çok seviyorum,” diyebildim bir süre sonra.

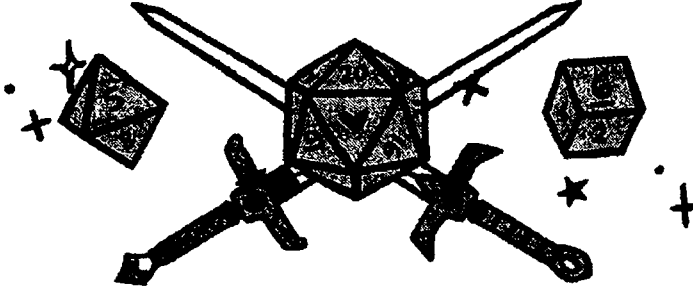
Yüzüne öyle parlak bir gülümseme yayıldı ki neredeyse sı-
caklığıyla yanacaktım. Cennet gibiydi. Beni bir kez daha öptü.
“Artık her gün dükkânda olmayacağına göre seni görmenin
bir yolunu bulmam gerekecek. Belki öğrenci yönetmenin bir
asistana ihtiyacı vardır? Dükkândaki mesaim başlamadan önce
size kahve servisi yaparım. Sonra gelir seni alırım. Kestirme
yolları biliyorum.”

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. “Dersin bittikten sonra
okulda kalmaya gönüllü olursun yani? Benim için?”

“Senin için pek çok yeni şey yapmaya gönüllü olurum, Riley.”

Sözlerini nefes gibi içime çektim. “Çok ama *çok* harika
vakit geçireceğiz.”

Altı Ay Sonra

“İnsanların sanat eserimizin üzerine basacak olmasına inanmıyorum,” diye söylendi Anthony, bir adım geri çekilip yaptığı işe bakarak. “Oyuncuların dekorun etrafından dolaşamayacağına emin misin?”

Sahnenin zemininden kalkıp bacaklarımı esnettim. “*Merdiven* basamaklarını boyuyoruz, tabii ki insanlar üzerine basacak.”

Burnunu çekti. “Yine de üzücü.”

Karakteri bu merdivenin basamaklarını sürekli inip çıkacağı için Hoshiko’nun bir yorum yapmasını bekledim ama Lucas’la kıkır kıkır gülmeye öyle dalmıştı ki ne sohbete ne de yaptığımız işe dikkat ediyordu. Uzun tartışmalardan sonra bu yıl *Bu Nasıl Sarışın!* müzikalini yapmaya karar vermiştik ve Hoshiko, Elle Woods rolünde resmen döktürüyordu. İlk gösterimize sadece birkaç hafta kalmıştı. Provaları yürütmek, Bayan Sahni’ye yardım etmek, tüm bunların arasında D&D oyunları ve haftada bir gün dükkânda çalışmak derken son birkaç ayım tam bir kaosa dönmüştü. Ama aynı zamanda harikaydı. Hiç bitmesin istiyordum. Paul’le çalışmayı bile dert etmiyordum.

Zaten hayatımda çok daha önemli insanlar varken onu düşünecek vaktim de yoktu.

“Nasıl olmuş, beğendin mi?” diye sordu Nathan sessizce. Arkadan yaklaşıp kollarını belime doladı.

Basamaklara baktım. Seyirci bunları göremeyecek olsa da boya işine gerekenden çok daha fazla emek vermiştik. Ama mesele her zaman seyirci değildi. Dekora ne kadar çok zaman ayırırsak sahne oyunculara o kadar gerçek gelirdi. Üstelik en yakın arkadaşlarımla öğleden sonrayı boya yaparak geçirmek de epey keyifliydi.

Nathan’ın kollarında dönüp ona baktım. “Harika görünüyor. Yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Ne demek.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. “İtiraf etmeliyim ki sahne boyama işi birkaç santimlik figürleri boyamaktan çok daha kolaydı.”

“Hey, sonbaharda sana en sevdiğin rengin ne olduğunu sormuştum, hatırlıyor musun? İkimiz de kırmızı olduğuna karar vermiştik.”

Gözleri hafifçe kısıldı. Eylülünden beri yüz ifadelerimi ve ses tonumu çok daha iyi tanır olmuştu.

“Evet...”

“Şey, hâlâ favorim olduğuna açıklık getirmek istedim.” Sağ elimi kaldırıp burnuna biraz kırmızı boya sürdüm. Sonra da zafer kazanmış gibi sırtıp ona baktım.

“Ah, böyle bir savaş başlatmak *istemezsin*.” Gülse de sesi hırılıyor gibiydi. Yan tarafımı gıdıkladığında çığlık atıp kıvrılarak kaçtım.

Lucas, “Boya savaşı!” diye bağırınca Hoshiko ellerini havaya kaldırdı.

“Yok öyle iş, *Yönetmen Hanım*. Sahneye boya bulaştırırsak başımız fena hâlde derde girer,” dedi.

“Ayrıca bedava çalışmayı ne kadar sevsem de toparlanıp dükkâna gitmemiz gerekiyor,” dedi John en yakın boya kutu-

sunun kapağını kapatarak. “Bu akşam sizin için neler hazırladım bir bilseniz.”

Nathan’la birbirimize sırtttık, bir an için boyayı falan unutmuştuk. John kısa süre önce D&D grubumuzda DM’liği Lucas’tan devralmıştı. Lucas’ın ciddi olduğunu sanıyorduk ama asıl John söz konusu olduğunda bizi nelerin beklediğiyle ilgili hiçbir fikrimiz yoktu. Neyse ki oyun gecesini değiştirmiştik de Jordan da oyuna katılabilmmişti; John onun yanındayken her zaman daha sakin oluyordu.

Boya malzemelerini topladık. Ben diğer kutuların kapağını kapayana kadar Nathan yanağıma biraz boya sürmeyi başardı. Aslında şikâyet edemedim çünkü hemen ardından beni geriye doğru yatırıp nefesimi keserek öptü. Etraftaki herkes aynı anda inledi.

Otoparka varıp yeni sayılan sedanımın kapılarını açtım. Ben aynalarımı kontrol edip koltuğumu ayarlarken –sabahtan beri arabaya kimse dokunmamış olsa da– Nathan yolcu tarafına bindi. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim; dönüp baktığımda nötr bir ifade takınmaya çalışıp fena hâlde beceremeyerek dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm.

“Ne?” dedim.

“Yok bir şey. Sadece çok tatlısın.”

Yanaklarım ısındı. Ehliyetimi daha geçen ay almıştım ve her şey hâlâ fazlasıyla yeniydi. Yola çıkmadan önce her şeyi iki kez kontrol etmeyi seviyordum.

“Benimle dalga geçme sakın!” diye uyardım. “Bugün seni ben bırakıyorum diye benzin parasından tasarruf ettiğine sevinmelisin.”

“Seninle dalga geçmiyorum.” Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Birinin beni gezdirmesi hoşuma gidiyor. Çalma

listesiyle oynamak için daha çok vaktim oluyor. Gerçi baloya seni ben g t re e im, değil mi?"

Ba ımla onayladım.

"      elbisen o kadar uzun ki araba kullanamazsın?"

G l p a zımın fermuarını  ekiyormu  gibi yaptım.

"Yoksa çok dar olduğu için bacaklarını mı oynatamıyorsun?"

Kolunu ittim. " pucu peşinde ko mayı kes. Elbisemi cumartesi beni almaya geldiğinde göreceksin, o zamana kadar meraktan  atlamak zorundasın. Sana söylemeyerek işkence etmek bana inanılmaz keyif veriyor."

"Ama kalkıp benden yana  ik yet ediyorsun?" Somurtup g zl   n  d zelitti. "Bu hiç adil değil. Smokin giye e imi biliyorken seni merakta bırakmamın imkânı yok."

Nathan'ın karşımda dar kesim siyah smokiniyle durduğunu d   n nce bedenim ısındı. Cumartesiye  yle sabırsızlıkla bekliyordum ki nefes almakta zorlanıyordum. *Bütün* gece onun kollarından ayrılmayacaktım.

Dükkâna girdi imizde babamın yana ına hızlıca bir öpücük kondurup bugünkü provayı özetledim. Son aylarda yeme alışkanlıklarında bazı değişiklikler yapmış olmasına rağmen yine de her gün ak am yemeği hakkında söylenmeyi ihmal etmiyordu. El sallayarak bizi arka odaya gönderdi. M davimlerle kısa bir selamla ma turunun ardından her zamanki yerime, yani Lucas'la Hoshiko'nun karşısına oturdum.

Hoshiko pani e kapılmış gibi bana baktı ve ba ıyla ekranın arkasından D&D grubumuzu son derece sinsi bir ifadeyle s zen John'u işaret etti.

"Ne olur bu ak am onun karşısında mantığın sesi ol, Jordan," diye yalvardı. "Yoksa büsbütün kontrolden çıkacak."

"Söz veremem," diye cevap verdi Jordan ve John'a göz kırptı.

"Ciddile me vakti," diye gürledi John, sesi alçak ve me umdu.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı Lucas.

Nathan masanın altından elimi sıktı. “Elbisen o kadar kabarık ki sürücü koltuğuna sığamayacağını düşünüyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

Gülmemek için elimi ağzıma kapadım ve tam o sırada John karakterimin üzerine bir ejderha saldı. Başımı Nathan’ın omzuna yasladım, ona bu kadar yakın olmanın mutluluğu dalga dalga içime yayıldı. Nathan’ın yanında olmaktan ve onu gıcık etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

“Zaman gösterecek,” diye fısıldadım. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. “Ama sana bir ipucu vereceğim. Rengi kırmızı.”

Teşekkürler

Kitap yazma ve onları okurlarla paylaşma hayalimi yaşayabildiğim için kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum. Bu yolculukta bana yardım eden, destek olan pek çok kişi oldu ve onlara teşekkür etmem gerek. Hikâyenin parlamasına ve insanları doğru yerde güldürmesine katkıda bulundukları için editörlerim Wendy Loggia ile Hannah Hill'e çok teşekkür ederim. Wendy, seninle çalışma fırsatı bulduğum için çok mutluydum. Bu kitaptaki potansiyeli gördüğün için teşekkür ederim. Penguin Random House'daki tüm ekibe; Alison Romig, Casey Moses, Tracy Heydweiller, Kenneth Crossland, Tamar Schwatz ve Sarah Lawrenson'a ayrıca teşekkür ederim. Liz Parkes, harika bir kapak yarattığın ve Riley ile Nathan'ı oyun dükkânının içinde canlandırdığın için teşekkür ederim.

Zirvedeyken beni yüreklendiren, dipteyken benimle dertleşen bütün muhteşem yazarlara sonsuza dek minnettar olacağım. Diane Mungovan, Becky Gehrisch, Holly Ruppel, Leigh Lewis ve Laurence King'e; ayrıca SCBWI'den dostlarıma teşekkür ederim. Düzenli yoklamalar yapan Keely Parrack'a, harika beta okurlar ve müthiş insanlar oldukları için Sabrina Lotti ile Carrie Allen'a, MLB hediyeleri ve fazla uzun süren Çin yemekleri açık büfesi kaçamakları için de Kathryn Powers'a teşekkür ederim. Debbi Michiko Florence, yıllar önce *Highlights*'ta tanıştığımız ve o günden beri böylesine yakın arkadaş olduğumuz için öyle mutluyum ki. Vazgeçmek üzere olduğum

anlarda bu kitap üzerinde çalışmaya devam etmem adına beni yüreklendirdiğin için çok teşekkür ederim.

Bu kitap için pek çok farklı konuda araştırma yapmam gerekti ve ne mutlu ki birçok kişi aramalarım tereddütsüz karşılık verdi. Gamerlarla ilgili bütün sorularımı yanıtladığı için sabır küpü eşime teşekkür ederim. FLGS'teki (mahallemizin dost canlısı oyun dükkânı) çalışanlara bana kapılarını açtıkları ve bir oyun dükkânını işletmenin perde arkasına dair bilgi verdikleri için teşekkürler. Rajani LaRocca'ya tıp üzerine konuşmak için telefon başına geçtiği ve en başından beri beni desteklediği için; Leigh Bauer'a tiyatroyla ilgili sorularımı yanıtladığı için; ayrıca Mary Way McMullen'a ve River View Lisesi tiyatro topluluğuna beni mezun olduğum okulda yeniden kucak açarak karşıladıkları için teşekkür ederim. Birinci sınıfta rahibe kostümüyle o sahnede duran kızın bir gün bu konuda kitap yazacağını kim bilebilirdi?

Yazmayı ne kadar sevsem de hayatımı dengede tutacak insanlara ihtiyacım var. Sevgileri ve destekleri için anneme, babama ve kayınvalideme; yazdıklarım her zaman heyecan duyan arkadaşlarım Melissa Beers, Kristy Reel, Courtney McGinty, Rosalee Meyer, Anna Yocom, Kristin Supe ile Beth ve David Camillus'a teşekkür ederim. Kimse oğlum Liam kadar hayatımı dengede tutamaz. Seni seviyorum, küçük gamerım.

Kitaplarımdan birini alıp okuyan, arkadaşına öneren, hakkında inceleme yazan ya da fotoğrafını paylaşan her okura tarifsiz bir minnet duyuyorum. Her biriniz yazarlık hayalimin sürmesine katkı sağlıyorsunuz. Keşke hepinize tek tek sarılabilseydim.

Bu kitabın temeli, lise yıllarımda en yakın arkadaşım ile birlikte nasıl oynandığını dahi bilmediğimiz bir D&D grubuna katıldığımızda atıldı... Yıllar sonra ikimizin de o gruptaki çocuklarla evleneceğini hiç tahmin etmemiştik. Maggie, Emmett ve Mike, siz olmasaydınız dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal bile edemiyorum. Teşekkür ederim.